

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:76 • 24 Ekim '98 • 5 DM

Çürümüş ve kokuşmuş burjuva cumhuriyeti
yıkılmayı bekliyor!

Yeni cumhuriyet
proleter bir cumhuriyet,
sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti
olacaktır!

İÇİNDEKİLER

Saldırlara karşı birleşik direniş. . 4
Sermayenin çete cumhuriyeti
ve mafyalaşan ekonomi 8
İrtica ve "laik" cumhuriyet . . . 12
Yeni cumhuriyet
proleter bir cumhuriyet, sosyalist
bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır!
(Orta Sayfa). 14-16
Kriz batağına saplanmış
emperyalist-kapitalist sistemin
çirpınışları 18-20

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:76 ● 24 Ekim 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Burjuva cumhuriyet içinde kontr-gerilla cumhuriyeti konumunu dışarda da emperyalizme uşaklık temelinde halklara düşmanlık çizgisini pekiştirerek 75. yılına giriyor. Karşısında ise yılların suskunluğunu bozan, henüz bir filiz halindeki işçi sınıfı hareketi var. Yıllardır biriken öfke, dayatılan yıkım programını ve bu yıkım programının sahiplerini hedef tahtasına koymamış olsa da, yıkım programının etkilerine karşı gelişen hareketlilik son derece önemli.

Henüz bir filiz halindeyken boğulmak istenen hareketlilik çürümüş düzenin korkularını besliyor. Korkuları büyüdükçe işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını tırmandırıyorlar.

Dayatılan yıkım programına dizginsiz bir devlet terörü eşlik etmektedir. Geçtiğimiz hafta da Cumartesi Annelerine saldırı ve "yasak alan" Taksim'de yapılması planlanan eyleme saldırı gündemdeydi. Kontr-gerilla cumhuriyetinin "ez ve çöz" politikalarına uyum sağlamayan her türlü muhalefetin üzerinde estirilen terörün devamı niteliğindedir.

Burjuva cumhuriyetin tarihinde gelenekselleşen saldırı alanlarından biri de zindanlar olmuştur. "Genel af" demagojisi ile gizlemeye çalıştıkları kanlı ve kirli yüzlerini birkez daha aydınlatan vahşice saldırılara bir yenisi eklendi. Devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve imha politikasının somut adımları bu kez Ceyhan Cezaevi'nde kendini gösterdi. Operasyondan tek bir tutsak dahi sağlam çıkmadı. Sermaye iktidarı teslim alamadığı devrimci tutsakların karşısına gaz bombaları ve dipçiklerle çıktı. Ne var ki boyutları ne olursa olsun devlet terörünün devrimci iradeyi teslim alamayacağı apaçık ortadadır. Aynı açıklıkta birşey



daha var ki o da zindanlardaki saldırıların sermaye iktidarının topyekün saldırılarının bir parçası olduğu gerçeğidir. Bu da öncü işçilerin, komünist işçilerin önlerinde duran bir göreve işaret etmektedir. Devrimci tutsakların zindanlarda haykırdığı şiarı işçi ve emekçi kitlelerle daha gür, daha etkili bir biçimde haykırabilmeliyiz: "Diz çöktüreceğiz!"

Artık gün yüzüne çıkmış çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ile yıkılmayı bekleyen burjuva cumhuriyet karşı yeni cumhuriyet, proleter cumhuriyet, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti tek seçenektir. Bu seçeneği gerçek kılmak, daha fazla çaba, daha fazla enerjiyi gerekli kılmaktadır. Proletaryanın ideolojik ve ruhsal olarak

burjuvazinin vesayetinden kurtulması acil bir ihtiyaçtır. Şoven ve milliyetçi ideolojinin etkisini kırmak, din tacirlerinin demagojik propagandasının sınıfsal içeriğini göstermek, reformist zehirlenmenin önüne geçmek, sendikal ihanet barikatını aşmak, faşist terörün karşısındaki korkuyu kırmak, işsizlik kılıcının yıldırıcı etkisini parçalamak... Herbiri için sosyalist siyasal çalışmayı yetkinleştirmek...

Sendikal ihanet cephesini sarsan metal işçilerinin çıkışı üzerinden işçi sınıfını birliğe, kenetlenmeye ve mücadeleye çağıran yaygın özel sayı çalışmamızı engelleme çabaları bundandır. Kula Mensucat fabrikasının önünde işçilere özel sayımızı ve Tekstil İşçileri Bülteni'ni ulaştırmak isteyen okurumuz Ali Çoban patron uşaklarının ve arkasından da patronlar sınıfının kolluk güçlerinin saldırısıyla karşılaşmıştır. Fakat sosyalist siyasal çalışmanın önüne ne gözetimlerle, ne kaybetmelerle, ne de işkencelerle geçebilecekler.

Her manevraları çöküşlerini hızlandıracaktır!

Kitapçılarda!



Burjuva cumhuriyeti 75. yılında:

Yurtta savaş, dünyada savaş!

Burjuva cumhuriyetinin fiili selefi olan Osmanlı İmparatorluğu 600 yılı aşkın bir süre yaşadı. "Hasta adam" diye nitelendiği çöküş dönemi bile 100-150 yıl sürdü. Halef burjuva cumhuriyet ise Osmanlı'nın hasta dönemi kadar bile yaşayamadan çürüme ve çöküş sürecine çoktandır girmiş bulunuyor. Anlaşılan tarih giderek daha hızlı ilerliyor.

Sistemdeki çürüme kendi yıkılışının koşullarını hazırlarken, etrafına kan ve barut, acı ve yıkım veriyor. Ama temel sorun burjuvazinin topluma, işçi ve emekçilere hiçbir sosyal-toplumsal amaç ve hedef göstermemesidir. 75 yıl önce burjuvazinin bir dizi alanda sözde de olsa iddiası, güdük de olsa bir ilericiliği vardı. İşçi ve emekçilerden kopuk her türlü toplumsal ilerleme iddiasının ve ilericiğin güdük olmasından doğal birşeyse yoktur.

Burjuva cumhuriyetin kuruluşunda temel dış politika sloganı "Yurtta sulh, cihanda sulh" idi. Burjuva cumhuriyetin kendisi ise bir savaşın ürünü olarak kurulmuştu. 1912'den beri önce Balkan sonrada 1. Dünya Savaşı'nda acıyı ve yıkımı yaşayan emekçiler iki kat daha fazla soyulmamak için savaşıma gücünü bulabilmişlerdi. Bu haklı bir savaşı ve gücünü emekçi halkın ülkenin dört bir yanında kendi inisiyatifleriyle direnmesinden almaktaydı. Kemalistlerin savaşın yönetiminde sağladıkları her inisiyatif emekçi halkın inisiyatifinin kırılışı üzerine yükseldi. Kemalistler burjuva sistemin kuruluşu çabalarının bir ürünü olarak saltanatı ve hilafeti de içermek üzere ortaçağ kalıntısı kurum ve anlayışlara karşı bir mücadeleye giriştiler. Bu temelde bakılabildiği ölçüde bir yandan da Osmanlı'nın temel varoluş koşullarından biri olarak talan ve fetih siyasetini terketmelerinin doğal bir yanı vardır.

Burjuva cumhuriyet kuruluşunu bir ölçüde, aynı dönemde emperyalistlere karşı 5 milyonun üzerinde emekçinin ölümü pahasına direnen ve zafer kazanan Ekim Devrim'inin ülkesine, Sovyetler Birliği'ne borçludur. Böylece "genç" burjuva cumhuriyet kendini saldırgan emeller besleyemeyecek kadar zayıf ama ulusal kurtuluş savaşının kazanımlarını koruyabilecek kadar da olanaklara sahip bir tablonun içinde buldu.

Ama daha ulusal kurtuluş savaşı yürütülürken emekçilerden kopan kemalistler kuruluş yıllarında hem Kürt ulusal kurtuluşu ile hem de işçi ve emekçilerin sosyal-sınıfsal kurtuluş özelemlerinden korkarak yaşadılar.

1938'e kadar 13 Kürt isyanını kan ve yıkımla ezen burjuvazi ağır bir baskı rejimini de sınıf savaşı korkusunun ürünü olarak yarattı. Zayıf burjuvazinin içteki korkusu dışta da onu barışçı yapmıştı.

Buna karşın barışı getiren Lozan Antlaşması'ndan beri savaş gerekçeleri ve şovenist fikirler uygulama fırsatı bulamasa da sürekli beslendi. Ege adaları, Hatay ve Musul-Kerkük gibi tartışmalı alanlar üzerinde hak iddiaları bu "sulh"le elele gidiyordu. Bu barış politikasının geçiciliğinin doğal bir göstergesiydi. 2. Dünya Savaşı sırasında, faşist Almanya'nın askeri başarıları sonrası savaşa katılma histerisinin ve faşist Almanya bağlaşıklığı eğilimindeki hükümetlerin kurulabilmesinin neden bu kadar kolay güç toplayabildiği de burada aranmalıdır. Ve hatırlatmalıyız ki, savaşa katılmayan ülkede, burjuvazi stokçulukla zengin oluyor ve tahıllar ambarlarda çürürken emekçi halk gaz kokulu ekmekleri bile bulamıyordu. Yokluk ve kıtlık altında bir barış dönemi zaten tüm burjuva cumhuriyet döneminin toplamının en temel özelliğidir.

Burjuva cumhuriyet son 30-35 yıldır ciddi bir zorlanma ve çözülme içinde. Toplamında emekçilere saldırı üzerine kurulu varlığı artık işçi ve emekçilerin eylemleri, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, yani devrimle tehdit ediliyor. Son 35 yılda karşı-devrimlerle bastırılan ve yeniden yükselişe geçebilen devrimci hareketlilikler burjuva cumhuriyetin tarihsel planda devrinin geçtiğinin göstergesidir. Yıkılmadığı için çürüyen bu düzen güçlülüğünün değil zayıflığının ürünü olarak saldırgan, militarist, şoven bir dış politika izlemektedir. Bu uluslararası arenada kendi işçi ve emekçilerinin kanı üzerine kumar oynamaya dayalı bir dış politikadır.

Bu dış politikanın içte de tamamlayıcı etmenleri vardır. Bu cumhuriyet her ne kadar artık içte ve dışta bir kontr-gerilla cumhuriyeti olsa da, yine de sadece zor ve terörle değil, emekçileri kandırıp zehirleyerek de ayakta kalmaya çalışmaktadır. Dahası buna zorunludur. Bu yüzden bağlılığına yemin ettiği Kemalizmin "Yurtta sulh, cihanda sulh!" sloganını önemsememektedir. Aslında burjuvazi bu sloganın niyetini ve özünü kavramıştır ve ona bu yanılla bağlıdır. Burjuvaziye "sulh" ancak güçlenene kadar gereklidir. Tohumuna para saymadıklarına göre de emekçilerin

öleceği savaşların onlar için bir zararı yoktur. Üstelik kar elde edecekleri, haydutlukla talan imkanı bulacakları yerlerde bundan kaçınmalarını beklemek burjuvazinin "aklına" asla sığmaz. Öyleyse emekçilerin ölecekleri savaşlar için toplum mümkün olduğu ölçüde çürütülmelidir. Şovenizm, militarizm güçlendirilmeli, emekçiler kardeş halkların katlini istemelidirler.

Burjuvazi çoktandır hem "cihanda sulh"u unutmuştur, hem de ulusal onuru... Dün Amerikan mandasına karşı çıkanlar bugün ABD komutasında ve emir eri olarak neresi gösterilirse orayı kana bulamaya yöneliyorlar. Somali'de ABD çıkarları için komutanlık yapan Çevik Bir'leriyle övünüyorlar. Osmanlı devşirme sadrazam ve paşaları ne kadar kendi ulusları için komutanlık yapmışlarsa, Çevik Bir'in de ülkesi için yaptığı odur. Kosova'ya, Bosna'ya müdahale eden NATO içinde bulunmakta emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. O NATO ki, yeni silahlarını denemek için İskenderun-Kayseri topraklarını atış sahası olarak kullanmakta ve kimyasal-nükleer silahlarla doldurduğu İncirlik Üssü'ndeki işçilere karşı pervasız davranabilmektedir. Somali'den Bosna'ya ABD çıkarları için savaştırılan Türkiye'li emekçiler bu ülkede yeni bir olgu değildir. Kore savaşı sırasında ABD birlikleri kaçarken Türkiye'nin yolladığı birlik onu korumakla görevliydi. Zira ABD askerleri Türkiyeli yöneticiler için daha değerliydi.

Bugün değişen bazı şeyler de var. Kontr-gerilla cumhuriyeti savaşın gizli yöntemlerini CIA'dan Gladio'ya öğrendiği kadarıyla komşu ülkelere ve emekçilere karşı kullanıyor. Bakü-Ceyhan boru hattını güvenceye alabilmek için "dost ve kardeş ülke" Azerbaycan'da darbe girişimi örgütüyor ve eline yüzüne buluşturuyor. Demek ki Türki cumhuriyetler "kafir" emellerle kardeş kavgasıyla bu kontr-gerillanın "Yurtta savaş, dünyada savaş" pratiğinin sonucu olarak tanışmışlardır.

"Dünyada savaş" diyen bir burjuvazinin tüm komşu ülkelerin hakları üzerinde iddiada bulunması ve emekçilerin zehirlenmesi için



doğası gereğidir. 75. yılında çoktan çürümüş bir burjuvazinin doğal olarak kendine en uygun bulacağı Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'dir. Demirel daha birkaç hafta önceki bir demecinde Ege'deki Kardak benzeri 142 kaya parçası üzerinde hak iddia etti. Uluslararası alanda henüz kime ait olduğu belli olmadığı için "gri" bölge ilan edilen bu kayaların neden Türkiye'ye ait olduğunun gerekçelendirilmesi ismi hayli ilginçtir. Demirel bu kayalıkların eskiden Osmanlı İmparatorluğu'na ait olduğunu söyledi. Bu, burjuva cumhuriyetinin Osmanlı'nın halefi olduğunun ve onun talan ve fetihçiliğinin devralındığının resmi ilanıdır.

Kontr-gerilla cumhuriyeti çöküşünü gizleyebilmek için hemen tüm komşularına karşı açık savaş tehditi içinde olmada da gemi aza almıştır. Yunanistan'a 12 mil ilanını savaş ilanı sayma tehditi, Kıbrıs'ta S-300'lerin yerleştirilmesi halinde "bombalarız" demeçleri, İran sınırlarının izinsiz geçilerek askeri operasyonlar yapıldığının gazetelere yansıtılması ve son Suriye krizi... Burjuvazi bu kadar çok savaşı neden ister? Çünkü savaşı kazanacak olan kendisi değil. Ama birşey kazanabilecek midir? "Yurtta savaş" sloganı çerçevesinde kendi işçi ve emekçilerine karşı sürekli iç savaş hazırlığı yapan, 14 yıldır kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşı karşısında çaresiz kalan bir ülke savaşıyla ne kazanabilir ki?

Burjuvazi bilmelidir ki, komşu ülke ve halklara karşı her savaşta sadece bir iç savaşla karşılaşacaktır. Zira işçi ve emekçiler burjuvazi için ölmeyeceklerdir. İşçi ve emekçilerin uğruna ölecekleri değerler 29 Ekim'de değil 7 Kasım'da temsil ediliyor.

Neden SEKA?

Türkiye'deki ilk sanayi kuruluşlarından olan SEKA 1936 yılında üretime başlamıştır. 1970'li yıllardan itibaren de üretim kapasitesinde büyük artışlar sağlamıştır. 1950'li yıllara kadar zaman zaman kısmi iyileştirmeler yapılan SEKA'ya 1980'den sonra bir çivi çakılmasına dahi izin verilmemiştir. Hızla değişen teknolojiye paralel olarak müşteri talepleri de değişmiş, zaman zaman modernize edilmesine rağmen ciddi yatırımlar yapılmayınca 1940'lı yılların teknolojiyle üretim yapan SEKA'nın piyasa istek ve ihtiyaçlarını karşılaması zorlaşmıştır. İzmit SEKA'ya en son 1980 yılında modernizasyon çalışması yapılmış, yapılan bu modernizasyonda da sadece kapasite artışı düşünülmüş, kalite düzeltilmesi hiç gündeme gelmemiştir. Özelleştirmenin gündeme getirildiği günden bugüne SEKA'ya hiçbir yatırım yapılmamıştır. 1993'te yeterli talebin olmaması ve zararın yükselmesi gerekçe gösterilerek oluklu mukavva fabrikası ve diğer bazı tesisleri kapatılmış ve makineler satılmıştır.

1980-1995 dönemine ait bilanço incelendiğinde SEKA 1980'li yılların başında zarar, 1984-1989 arasında ise sürekli kâr etmiştir. 1987-1989 arasında karşılıklı büyük artışlar sağlamış 1990'dan sonra zarar eder duruma getirilmiştir. İzmit SEKA'da çok büyük harcamalar yapılmaksızın yapılacak yatırımlarla SEKA'nın rekabet gücü artacak olmasına karşın bu yatırımlar yapılmamıştır. İşletmede kojenerasyon ünitesinin kurulmasına izin verilmemiş, oysa kurulacak bu sistemle tüm fabrikanın kullandığı elektrik enerjisi işletme tarafından üretilecek fazlası da TEK'e verilecekti. Bu sistemin maliyeti 3,5 trilyondur. İzmit SEKA'nın TEK'e ödediği fatura ise sadece bir ayda 1,5 trilyondur.

1970'te 17.500 ton olan özel sektör üretimi, 133.600 tonluk kamu üretiminin yaklaşık sekizde biri iken, 1991'de SEKA'nın toplam üretimini aşmıştır. 1995 sonu itibarıyla KİT'lerin kağıt üretimindeki payı %47 özel kesiminin %52,8'dir. SEKA'nın üretimi 1990'dan '95'e %21

azalmış, özel sektörünki %11 artmıştır. SEKA'da işgücü verimliliği 1980-1989 dönemi boyunca sürekli artmış, 1980'de 29,2 ton iken 1989'da 40,8 tona yükselmiştir. Yıllık ortalama istihdam 2.770 kişidir. 1988'de 3.336 kişi iken, 1995'te 2.005 kişi ile istihdam %39,89 azalmış. Bugün ise 1.671 kişi kalmıştır.

İzmit SEKA fabrikası kasıtlı bir şekilde bu hale getirilmiştir. KİT'leri ne pahasına olursa olsun özelleştirmek isteyenler satış ya da kapatmak için öne sürdükleri bahaneleri kendileri yaratmışlardır. SEKA'ya olağan yatırımları bile yapmayarak bu hale getirmişlerdir.

SEKA'da su, elektrik, ulaşım, liman, atık su gibi altyapı yatırımları yapılmış ve mevcut tesisler küçümsemeyecek bir alt yapıya sahiptir. Özelleştirilmesi gündeme geldiğinden beri sermayenin ağızını sulandıran da budur.

Özelleştirme idaresine göre SEKA'nın modernize edilebilmesi için 26 milyon dolara (yaklaşık 7,5 trilyona) ihtiyaç vardır. Bu paranın bulunmaması SEKA'nın kapatılma gerekçesidir. Oysa iki ay önce SEKA'ya ait 20 trilyon değerindeki 1000 dönüm arazi Ford-Koç ortaklığına bedava tahsis edilmiştir. Ford-Koç ortaklığından alınan bu para ile SEKA modernize edilebilirdi. Ama KİT'leri yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekmek isteyenler bu gerçekleri görmezler. Bugün SEKA direnişine sözüm ona destek veren ANAP, DYP, MHP, FP, CHP, DSP gibi sermaye partilerinin gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. SEKA'yı bu durumlara getirmişlerdir. Sermaye partilerinden medet ummak ölüden gözyaşı beklemektir.

Özelleştirme saldırısını ve sermayenin diğer saldırılarını ancak işçilerin örgütlü mücadelesi geriletebilir, sermayeyi alaşağı etmeden kurtuluş mümkün değildir.

31 Ekim 1998'de Kocaeli'de yapılacak olan mitinge Türkiye işçi sınıfı dört elle sarılmalıdır. Saldırı sadece SEKA'ya, SEKA'lı işçiye değil tüm Türkiye işçi sınıfına yöneliktir. Bütün güçler sermayenin saldırılarına karşı Kocaeli'de tek vücut tek yumruk olmalıdır.



31 Ekim'de alanlara! Özelleştirme saldırısına karşı birleşik direniş!

SEKA işçileri, sınıf hareketindeki durgunluğu parçalayan metal işçilerinin açtıkları yoldan yürüyerek direnişe geçtiler. Sermaye sınıfı ve onun devletince yürütülen esnek çalışma, yoksullaştırma ve köleliği katmerleştirme saldırısı Metal işçileri şahsında Türk Metal ihanetine yönelen bir öfke selinde ifadesini bulmuştu. Ancak bu öfke seli kendi doğru kanalında ilerlemeyerek (yani MESS'e yönelmeyerek) işveren ve Türk Metal barikatıyla dinmiş oldu. İşte SEKA işçilerinin başlatmış oldukları direniş bu yarım kalan öfkenin doğru temellerde kaldığı yerden sürdürülmesi anlamına da gelmektedir. Seka işçilerindeki, direnişin başında Türk-İş yönetiminden bekledikleri destek ve önderliği bulamamanın (Türk-İş'in 15 Ekim toplantısı ve sonuçları) yarattığı yeni durum ve bu durum karşısında İzmit'teki sınıf ve kitle hareketi içerisindeki yerel inisiyatiflerin kararlaştırdıkları 31 Ekim mitingi bu çerçevede büyük bir önemi taşıyor. Son gelişmeler gerek sendikal ihanete gerekse de sermayenin özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. saldırılarına sınıf cephesinden verilecek güçlü bir yanıtın ve topyekün bir çıkışın imkan ve olanaklarını göstermektedir. Verilebilecek böylesi güçlü bir yanıtın örgütlenmesinde, İşçi Sınıfının Komünist Partisi iddiası ile çıkmaya hazırlanan biz komünistler dönemin ortaya koyduğu yakıcı görev ve sorumlulukların bilincindeyiz.

Bu çerçevede 31 Ekim Mitingi ve Ankara yürüyüşü hakkındaki değerlendirmemiz şu şekildedir:

Sendika ağalarının tutumu SEKA işçileri şahsında bir kez daha hayal kırıklığı ve öfke yarattı. Bu tepkiyi

karşıya olan ve susan metal işçisini ayağa kaldırmak ve SEKA dinamiğiyle birleştirmenin olanağına çevirmek gerekiyor. Bu doğrultuda özellikle metal işyerlerinde "31 Ekim Mitinginde Türk-Metal ve Türk-İş ağalarından, sermayenin tensikat ve esnek çalışma saldırısından hesap sor" şiarı çerçevesinde mitinge katılım konusunda çalışma yürütmek gerekiyor.

Esnek çalışma saldırısına karşı direnen Makina Kalıp işçilerinin gösterdikleri doğrultuda, "SEKA işçileri sınıfı için direnişte, topyekün saldırıya karşı topyekün direniş için 31 Ekim'de İzmit'e" şiarları temelinde bir ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmasını önümüze koymamız ve bu anlayış temelinde bir müdahale pratiğini göstermemiz gerekiyor. Bu özellikle özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan işletmelerde büyük bir olanağı işaretliyor.

Bugün SEKA işçilerinin direnişlerinin seyri açısından da yine taban örgütlülüğünün ve inisiyatifinin önemi bir kez daha ortaya çıkmıştır. SEKA işletmelerinde böylesi (merkezi) bir inisiyatif ve örgütlenmenin yükseltilmesi ve güçlendirilmesi en temel görevlerden bir tanesi olmalıdır. Miting öncesi ve mitingde bu alan pratik müdahalede yüklenme konusu olmalıdır.

Yine gerek metal işyerlerinde gerekse de özelleştirmeye yüzyüze olan diğer işyerleri ve sınıfın diğer bölüklerinde, yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız anlayış temelinde gösterilecek çaba; birimlere ve öncü işçi inisiyatiflerine dayanmalı ve bunlar üzerinden planlanacak ve yürütülecek bir pratik faaliyet olmalıdır.

Kamu emekçileri alanlara ısınıyor!



Kamu Emekçileri Sendikaları Ankara Şubeler Platformu 15.10.1998 tarihinde saat 12.45'de Zafer çarşısı önünde 500'ü aşkın kamu emekçisinin katılımı ile basın açıklaması yaptı. Tüm Maliye Sen, SES, Tüm Bel-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, BES, Maden-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Tüm Yargı-Sen ve TÜMTİS sendikalarının katıldığı basın açıklamasında polis barikatı, Maliye Emekçilerinin ve ona destek veren SES'li ve Yargı Sen'li emekçilerinin kararlılığıyla aşıldı.

Basın açıklamasında SEKA'da yaşanan işçi direnişine, özelleştirme saldırılarına, ülkede yaşanan sefalet, açılığa, irtica ile mücadele adı altında kamu emekçilerine yönelen saldırılara, sefalet ücretine, Cumartesi Anneleri'ne yönelen saldırılara, demokratik mücadele, grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hak gibi geniş bir kompozisyona vurgu yapılarak KESK'in taraf olarak kabul edilmesi istendi. Aksi takdirde kamu emekçilerinin geçmişte olduğu gibi yine alanlara çıkacağı ve mücadeleyi alanlarda sürdüreceği ilan edilerek basın açıklaması bitirildi.

Türkiye işçi sınıfının önemli bir bileşeni olan metal işçilerinin, Bursa, İstanbul,

İzmir, Ankara'da sendikal ihanete karşı direnişleri ile yaktığı ateşin, SEKA işçilerinin direnişiyle harlanması sınıf mücadelesinde yeni bir döneme işaret ediyor. Sermaye sınıfının savaş çıkırtkanlığı yaptığı, 75. yıl kutlamalarıyla şovenizmin tırmandırıldığı, Cumartesi annelerinin eylemlerine yönelen polis saldırılarının arttığı, emekçilere yönelik saldırıların çeşitlilik gösterdiği bir dönemde kamu emekçilerinin özelleştirme, Kamu Personeli Reformu Yasası, 657 sayılı yasada yapılması düşünülen değişiklikler vb. saldırılara karşı alanlara çıkması eylemlerin anlamını ve yönelimlerini daha da önemli kılıyor. 4 Mart Kızılay eylemi ardından uzun bir sessizlik dönemi yaşayan kamu emekçilerinin saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, gecikmiş de olsa sessizliğini bozmasını olumluluk olarak değerlendirmek gerekiyor.

Kamu emekçileri son dönemlerde yasal düzenlemelerle tam bir kuşatmaya alınıyor. '89'dan günümüze uzanan mücadele aritmetiğiyle önemli bir sınıf dinamiği ve öncü güç haline gelen kamu emekçileri sendikalarına, psikolojik savaşın tüm taktiksel olanaklarından yararlanan bir topyekün savaş açılıyor. Genel saldırıların boyutu kamu emekçileri özneliği üzerinden daha da

yoğunlaştırılıp, dozajı artırılıyor. Kamuda, sosyal, hukuksal ve iktisadi statüleri yeniden belirleyecek bu yasal düzenlemelerle en ufak bir aykırı sesi boğacak ve tasfiye edecek, ölü bir deniz yaratacak bir model oturtulmaya çalışılıyor.

Kamu çalışanların üzerine düşen görev saldırılar hakkında tabanda tam bir bilgilendirme yapmak, alanlara bu bilinçle çıkmaktır. Alanlara yığınsal, kendiliğindenci bir ruh halini taşımak yerine, tabanda rasyonel ve devrimci bir tarzda çalışarak, eğitici ve dönüştürücü bir süreç işletilerek, bilenmiş ve bilgilenmiş kamu emekçileri ile çıkılmalıdır. Süreç, sınıf ilişkisi temelinde besleyici olduğu kadar da dönüştürücü, ilkeleştirici ve disipline edici muazzam olanaklar yaratmıştır. Bu olanaklar kamu emekçilerine bozulmadan taşınmalıdır. Saldırıları çok ciddidir. Kamu emekçi hareketindeki tıkanıklığı besleyen tüm argümanlar liberalleşme eğilimi taşımaktadır. Sessizliğin bu durumu daha da olgunlaştırma ve kamu emekçilerinin hareketini çürütme riski vardır. Hedef, 4 Martları çoğaltmak ve bu kültürü kamu emekçileri cephesinde tabandan tavana uzanan bir doğrultuyla egemen bir güç haline getirmek olmalıdır.

Saldırıları püskürtmek için birleşik-militan mücadele!

Genel Merkez ve Hacıbektaş'tan gelen temsilcilerin katıldığı SES Genel Merkez Bölge Toplantısı Kayseri SES'te, 4.10.98 tarihinde gerçekleştirildi.

Konuşmalarda 657 sayılı yasada yapılmak istenen değişiklik, Personel Yasa Taslağı, sahte sendika tasarısı ve sürgünler gibi konular ele alındı.

Toplantıya katılan üyeler, "sağlık emekçilerinin sorunu örgütsüzlüktür. Üyelerimizin sınıf ve sendika bilincinden yoksun olması, ciddi bir örgütlenmenin yapılamamasından ve birim çalışmalarının oturtulamamasından kaynaklanıyor" görüşlerini dile getirdiler.

Sermaye devletinin bu yasa saldırılarını geri püskürtmenin yolu grev ve genel bir eylemden geçmektedir. Sendika yöneticileri üyeler ve de sağlık emekçilerinin önüne koyacağı mücadele hedefi bu olmalıdır. KESK 90'lı yıllardan sonra toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olmuştur. Kamu emekçilerinin Kızılay Meydanı'ndaki kararlı tavrı buna örnektir. Bugün de, grevli-toplusözleşmeli sendikal hak talebi alanlarda diğer ekonomik ve demokratik taleplerle birleştirilmeli, sahte yasayı geri çekirtmeye, grevli-toplusözleşmeli yasayı gündeme aldirmaya yönelik bir mücadeleyle 4 Mart Kızılay direnişini aşan bir eylemlilik hayata geçirilmelidir.

Programımız, mücadele çizgimiz salt ekonomik-demokratik, sendikal haklarla sınırlanmamalıdır. Mücadele çizgimiz sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm perspektifine oturmadıkça ekonomik-demokratik haklarımızı da alamayacağımız bilinmelidir.

KESK'in eylemlerde icazetçi davranmaya başladığını farkederek sermaye devleti; "%20'den bir kurşun dahi fazla vermeyeceğini, IMF'ye söz verdiğini" açıkça söyleme cesaretini kendinde bulabilmiştir. Bu dönem sermaye sınıfının MGK merkezli saldırılarını yoğunlaştığı bir dönemdir. Bu nedenle sadece yasaya endekslı bir program yerine bu saldırıyı geri püskürtecek militan, uzun soluklu bir mücadele esas alınmalıdır.

Önümüzdeki dönem yükleneceğimiz görev ve sorumluluklar şöyle özetlenebilir:

Birincisi; devrimci-sosyalist sağlık emekçileri hareketin doğal önderliğini yapmalıdır. Hareketin hamalı olmalı, mücadelenin en önünde yer almalıdırlar.

İkincisi; kamu emekçi hareketinin sınıf mücadelesinin bir mevzisi olduğu bilinciyle hareket edilmelidir.

Üçüncüsü; işyeri-birim çalışmalarına hız verilmelidir.

**Kendi davası için dövüşmeyen başkasının davası için dövüşür!
Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

**Kayseri'den devrimci-sosyaist
bir sağlık emekçisi**

MEYSU'da grev!

Kayseri'de kurulu bulunan Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü MEYSU çalışanı 135 işçi toplu sözleşmelerinin yapılmamış olması ve sosyal haklarını alamadıkları için greve başladı. Biz Kızıl Bayrak okurları olarak beş kişilik bir heyetle grevci işçileri ziyaret ettik. Fabrika önüne vardığımızda 135 kişiyle karşılaşmayı düşünüyorduk ama hayal kırıklığına uğradık. Bir sendika yetkilisi (sekreter) sekiz kişilik grev gözcüsünün dışında kimse yoktu. Polis yasadışı olarak nitelemiş ve diğer işçileri dağıtmıştı. Grev çadırlarının kurulmasına da izin verilmiyordu. İşçiler çay yapmak veya susuzluğunu gidermek için fabrikadan su almak istemişler bu da yasaklanmıştı. Yasak, yasadışı gibi dayatmalar getirenler iki gün süreyle fabrika deposundaki meyve sularını kamyonlara yükleyerek satmışlardı. Yükleme ve boşaltma bölümüyle depolama bölümünde sendikasız işçiler çalışmaya devam ediyordu. İşçiler ve sendika, Bölge Çalışma ve Sosyal Güvenlik İl Müdürlüğü'ne başvurmuş ancak henüz tesbit için gelen olmamış. İşveren masaya oturmadığı gibi daha önce kazanılmış sosyal haklardan vazgeçilmesini istiyor. İşçilerin içerden alacağı olan bir ikramiye bir maaş ödenmiyor. Daha önce yapılan çağrılara aldırmayan işveren 14 Ekim'de bir basın açıklaması yaparak; "Fabrikanın adını Meytat olarak değiştirdik bundan dolayı yapılan grev yasal değildir" gibi ayak oyunları yapmaya başladı. Grevin aniden gelişmesi işçilerin grev tecrübesizliği ve kamu oyuna mal edilememesi nedeniyle pek ses getiremedi. Görüşmek için sendika binasına gittik ama açık değildi. MEYSU işçisiyle dayanışma için elimizden gelen gayreti sarf edeceğiz. Diğer fabrikaların çalışanlarıyla görüşüp destek ziyaretini arttırmayı ve MEYSU işçisinin moralini yüksek tutmak ve grevi kamuoyuna mal etmek için çalışmalarımızı sürdüreceğiz. MEYSU grevi Kayseri'deki diğer fabrikalara da örnek olacağı için oldukça önemli. Diğer fabrikalardaki işçileri MEYSU ile dayanışmaya davet ediyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Kayseri

İşsizlik çığ gibi büyüyor: **Tensikatlarla karşı örgütlü mücadeleye!**

Kapitalist sistemde boyutları ve yoğunluğu ülkeye ve döneme göre farklılaşsa da hep olagelen, hatta olmazsa olmaz olan, -bir nevi kapitalistlerin can simidi ve işçi sınıfına karşı kullanmaktan çekinmediği bir silahı olan- işsizlik sorunu günümüzde daha da boyutlanarak sürüyor.

Sömürü cumhuriyetinin 75. yılında

Türkiye'de her gün 150 işçi ve emekçi işinden oluyor

"Resmi" verilere göre Türkiye'de yalnızca geçtiğimiz yıl 18.944'ü kamu, 35.747'si özel sektörde olmak üzere 54.691 işçi ve emekçi işlerinden oldular. Ülkede sigortalılık oranının da ne kadar düşük olduğu ve hatta sermaye devletinin kendisine yönelecek tepkileri sönmülmek amacıyla da olsa "işçi-işveren elele", "sigortalı çalış, sigortalı çalıştır" kampanyaları düzenlemek zorunda kaldığı düşünülürse gerçek rakamların 55 binin kat be kat üzerinde olduğu anlaşılabılır.

Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş sendikasının yapmış olduğu araştırmaya göre işten çıkarılanların %46.8'i İş Kanunu'nun 13. maddesinden, %25.5'i sendikasızlaştırma amaçlı, %10.1'inin özelleştirme sonucu, %17.6'sının ise başka nedenlerle (Taşeronlaştırma, esnek üretim gibi saldırılar bu nedenlerin başlıcalarıdır.) işlerinden atılmışlardır.

**Genç nüfusta işsizlik oranı %56'yı buluyor
İşsizlik çığ gibi büyüyor**

Sömürü cumhuriyetinin 75. yılının verilerini incelemeye devam edelim:

Aynı araştırmanın sonuçlarına göre sömürü cumhuriyetinin 75. yılında işsizlik oranı %41.3 (Yanlış okumadınız! Bir yıl içerisinde yüzde 41.3!) artarken toplam işsiz sayısı 10 milyona ulaştı. 15-24 yaş arası toplam 12.5 milyon gencin ise 7 milyonunun işsiz olduğu belirlendi. Dünyada işsizliğin en yoğun yaşandığı ülkelerden birinin Türkiye olduğu da bu araştırmada belirlendi.

AB ülkelerinde ve ABD'de de işsizlik sürekli artıyor

Peki örnek AB ülkeleri ve koşulsuz itaat ettikleri efendileri ABD'de durum nasıl, bir de onların verilerini inceleyelim:

AB'nin genel ortalamasına baktığımızda işsizlik oranı '60-73 yılları arasında %2.4 iken '74-79 yılları arasında yaklaşık %100'lük bir artışla %4.7'ye, '80-94 yılları arasında %110'u aşan bir artışla %9.8'e ulaşmıştır. Almanya'da bu oran %0.8'den %7.1'e, Fransa'da %1.5'ten %9.6'ya (ki geçtiğimiz yıl Fransa'da işsizlerin gerçekleştirdiği eylemlilikler halen hafızamızdadır), İngiltere'de %1.9'dan %8.9'a, ABD'de ise %4.8'den %7.0'ye ulaşmış, artış hızları farklı olsa da bu ülkelerde de işsizlik oranı sürekli artmıştır.

Kapitalizm kendi krizini kendisi yaratır, kendisi yönetir

Bütün bu veriler bize kapitalizmin işsizlik sorunuyla



çözemeyeceğini ve çözmeyeceğini gösteriyor. Çünkü kapitalist herşeyden önce kendi karını artırmayı, artırmayı ve daha fazla artırmayı düşünür. Onun için işsizler ordusu ucuz işgücünden ve işçisine karşı "Bak seni de onların arasına gönderiririm" tehdidini

savurma olanağından başka anlam ifade etmez. İşsizler ordusunun büyük olması işten atma kılıcını daha da keskinleştirdiğinden çıkarınadır ayrıca. Patronlardan duymaya alışmışızdır: "Beğenmiyorsan çek git. Bu paraya çalışacak onlarca adam var." Bize ağır çalışma koşullarını ve sefalet ücretlerini hep işsizler ordusunu dayanak yaparak dayatan onlardır; ve aslında işsizler ordusunu yaratan da. Yaşanan deneyimler bize işsizlik sorununun sorun olmaktan ancak sosyalizmde çıkabileceğini göstermiştir.

Yoğunlaşan tensikatlar ve kriz edebiyatı

Metal, tekstil ve deri sektörü başta olmak üzere tüm sektörlerde işverenler, işveren örgütlerinin son dönemki kriz edebiyatı eşliğinde tensikatları gerçekleştiriyorlar. Son dönemde Bursa'da faşist Türk Metal'den ayrılıp Birleşik Metal-İş'e geçen Tofaş, Renault ve Döktaş işçilerine yönelen toplu işten atma saldırısı, Rusya'daki kriz bahane edilerek deri ve tekstil işçilerine de yöneldi. Tuzla'da bir kısmı işten atılan 1500 kadarı da ücretsiz izne çıkarılan Tabaksan, Amaç, Medisan, Öz Yükseller ve Öz Atılğan fabrikalarında çalışan deri işçileri hem serbest bölge uygulamasına karşı hem de toplu ücretsiz izinlere karşı direnişe geçtiler. Bunun yanında İzmir, Denizli, Adana, Bursa ve Antep'te deri ve tekstil fabrikalarında kriz bahane edilerek toplu işçi kıyımları ve ücretsiz izne çıkarma uygulamaları sürüyor. Biz işçilerden hep -kriz nedeniyle- fedakarlık yapmamız ve sefalet ücretlerine razı olmamız isteniyor. Tensikat saldırısına karşı biz işçilerin tek silahı örgütlülüğümüzdür. Örgütlü olursak bu saldırıyı boşa çıkartabilir, patrona geri adım attırabiliriz. Tensikatları önleyebilmenin, saldırıları boşa çıkartmanın tek yolu çalıştığımız fabrikalarda işyeri komitelerini oluşturmak, bu komitelerde işyerinin özgül sorunlarının yanısıra tensikatlarla karşı izlenecek eylem hattını örmek, "Herkes iş! Çalışanlara işgüvencesi! İnsanca yaşanabilir bir ücret ve çalışma koşulları! Krizin faturası kapitalistlere!" talepleri işçi sınıfının geneline yaymak, yaşanacak muhtemel tensikatların ardından çeşitli sektörlerde direnen sınıf kardeşlerimizle "ortak komite, ortak direniş" perspektifi ile direnişlerimizi ortaklaştırmak ve silahımızı daha da güçlü kılmaktır.

**Herkes iş!
Çalışanlara işgüvencesi!
Sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya,
özelleştirmeye, esnek üretime,
sefalet ücretlerine, tensikatlarla hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!**

Kaset savaşları ve özelleştirme gerçeği

Bir kez daha özelleştirmeye hayır!

Uzun süredir süren “kaset savaşları” ortaya birçok pislik saçtı, saçmaya da devam ediyor. “Kaset savaşları”nın açığa çıkardığı gerçeklerden biri de sermayenin “şeffaf” özelleştirme ihalelerinde pislüğün kanın gövdeyi götürdüğüdür.

Yapılan bütün ihalelerin sonrasında dile getirilen “ihaleye fesat”ların gündeme girmesinin vesilesi, Çakıcı’nın Korkmaz Yiğit’le yaptığı telefon görüşmelerinin kasetlerinin ortaya sürülmesi oldu. İşdünyasının ve medyanın yükselen yıldızı Yiğit, adını Türkbank’ın özelleştirilmesinde duyurmuştu. Kasetler ise özelleştirme galibi bu zatın “zafere” nasıl ulaştığını açığa çıkardı. Devlet tarafından bilinen ve son olayların da ortaya koyduğu gibi yerleşmiş bir tarzıdır. Bu tarz, ihalelerin daha doğru bir söyleyişle paylaşımın mafya eliyle yapılmasıdır. İhaleleri kazanabilmek sırtını mafyaya dayamakla mümkündür. Korkmaz Yiğit de öyle yapmış; sırtını sözü en fazla geçen Çakıcı’ya dayamış ve kazanmıştı. Çakıcı ihaleye giren firmalar için, “hepsi arkadaşım bir haber göndermem yeter”diyordu. Nitekim de öyle olmuştu.

Kasetlerin ortaya çıkmasından sonra Türkbank’ın özelleştirilmesi durduruldu. Peki bunu devlet önceden bilmiyor muydu? Tabii ki biliyordu. Başbakan Mesut Yılmaz “Kasetlerden 5 ay öncesinden haberim var.” diyordu. Kasetlerden 5 ay öncesinden haberi varsa neden o sırada durdurmadı da şimdi durduruyor? Dahası var. Kasetlerden sonra ortaya çıkan başka bir gerçek. Merkez Bankası, Yiğit’in “organize suç örgütleri”yle ilişkisini Emniyet’e soruyor. Emniyet ise bu soruyu “İhalenin Korkmaz Yiğit lehine sonuçlanması amacıyla, ihaleye katılan şirketlere herhangi bir artırımda bulunmamaları yolunda baskı yapıldığı konusunda istihbari bilgiler elde edilmiştir.” diye yanıtlıyor. Bu cümlelerin yazılı olduğu “kozmik” belge Başbakanlık’ta “kayboluyor” ve bankanın devrini durduran Yılmaz, ihaleyi Korkmaz Yiğit’e veriyor.

Türkbank’ın özelleştirilmesinin durdurulmasının ve soruşturma açılmasının ardından 6. İdare Mahkemesi’nin POAŞ’ın özelleştirilmesi aleyhinde açılan davada “yürütmenin durdurulması” kararı geldi.

Mahkemenin gerekçesi, Rekabet Kurulu’nun “şartlı izin” verdiği fakat böyle bir yetkisinin bulunmadığı şeklinde. İptal konusu dava Petrol-iş tarafından açılmıştı. Oldu bittiye getirilmeye çalışılan POAŞ ihalesinin en çok tartışmalı yönü olarak medya tarafından en yüksek teklifi Sümerbank’ın sahibi olan ve tefeci Malki cinayetinden dolayı gözaltına alınan Hayyam Gariboğlu vermesine rağmen, Park Holding’in Ortak Girişim Grubu’na verilmesi öne çıkarıldı. Medya bunun nedeni üzerine nedense(!) hiç kafa yormadı. Bunun nedenini açıklamaya “Park Holding çalışanı” bir kaç kişinin ismini vermemiz yeterli olacaktır. Mehmet Ağar’ın kardeşi Yunus Ağar, Eski Hava Kuvvetleri Komutanı Ahmet Çörekçi, Hazine eski Müsteşarı Kemal Kılıç, Özelleştirme İdaresi eski Başkanı Tezcan Yaramancı... Daha sayılabilir; fakat bu kadar yeter sanıyoruz.

Aslında POAŞ ihalesi Park Holding’in ilk başarısı değil. HAVAŞ ihalesinde de Park Holding’in bir şirketi olan ve Yönetim Kurulu’nda kardeş Ağar’la birlikte bir çok “ağır topu” barındıran YAZEKS şirketi

seçilmişti. Park Holding özelleştirme sözkonusu olduğunda son derece faal. Hopa Limanı’nın işletme hakkını da alan Park Holding’in Türkiye Kömür İşletmeleri Çayırova Maden İşletmesi’nin ihalesinde de adı geçiyor. Sadece Park Holding değil, özelleştirme ihalelerinin tümü kirli. Banka, santral, liman... kısacası bütün özelleştirmeler için benzer iddialar, benzer durumlar geçerli.

“Şeffaf” özelleştirmelerin kokusu çıkması üzerine Özelleştirme İdaresi Başkanı Uğur Bayar bazı açıklamalarda bulundu. Bayar’ın açıklamalarının özeti olarak açıklamasından iki bölüm aktarıyoruz. Birinci alıntı; “Özelleştirme eşittir mafya, müteşbbis eşittir mafyadır diyerek, bu ülkenin müteşbbislerini karalamaya kimsenin hakkı yok... Bu ülkenin Sümerbanklarını alıp Almanyalara 100 milyon dolarlık ihracat yapanları, bankaları pırıl pırıl yapanları karalamaya kimsenin hakkı yok.”

İkinci alıntı; “Bugün TÜGSAŞ’ın piyasa payı %20 civarındadır. En büyük rakibi Toros Gübre’nin payı ise %22’dir. Toros Gübre’de 81 kişiyle yapılan işi, TÜGSAŞ 926 kişi ile yapıyor. Bunun sağla-solla, doktrinle ilgisi yoktur. Bu tabloyu müdafaa etmenin vatanseverlikle de ilgisi yok.”

Sondan başlayalım. Bayar’ın bu sözlerine cevap olarak sözü bir süre önce özelleştirilen PETLAS’ın Kırşehir İl Temsilcisi’ne bıkarıyoruz. “PETLAS kamu malıyken kimi zaman hammadde yokluğundan, kimi zaman para yokluğundan üretim yapılamadı. Bunun tek sorumlusu devlettir... PETLAS devletin işletmesi iken aylık 300 lastik üretiliyordu... Devletin üretim programında istikrar yoktu. PETLAS %70 kapasite ile çalıştığı durumlarda aylık 2500 lastik üretebiliyor.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 75) Siz sudan gerekçelerle fabrikayı çalıştırmayın, arpalık olarak kullanın; sonra da zarar ediyor, üretim olmuyor diye özelleştirin. İşte sizin gerçek yüzünüz! Gerçeği PETLAS işçisi oldukça net koymuş; fazla söze gerek yok.

Gelelim Bayar’ın ilk söylediklerine. Bayar, “özelleştirme eşittir mafya değil; pırıl pırıl

işadamlarımızı karalamaya kimsenin hakkı yok.” diyor. Biz yukarda zikrettiğimiz isimleri Bayar’a tekrar hatırlatalım: Kardeş Ağar, Korkmaz Yiğit, Çakıcı, Hayyam Gariboğlu... Bunların hangisi “pırıl pırıl”, “özelleştirme eşittir mafya değil”se örneğin; Çakıcı-Yiğit görüşmeleri mafyanın, karaparanın aklanmasının değilde neyin göstergesi. Ya medyada hergün manşetlere çıkan ilişkiler.

Açığa saçılan bu pisliklere karşı ise burjuvazice ve özellikle CHP tarafından “temiz özelleştirme”öne çıkartılmaya çalışılıyor. Peki biz işçi ve emekçiler için “temiz özelleştirme” olabilir mi? “Temiz” bile olsa özelleştirme bizler tarafından kabul edilebilir mi?

“Özelleştirme saldırısının gündeme gelmesinin temel nedenlerini, sermayenin kârlılık ve pazar krizine girmesi, tek tek kapitalist devletlerin mali kriz ve uluslararası borç krizi olduğunu belirtmiştik. Bu krizi aşmak için öngörülen sermaye programı, doğası gereği işçi ve emekçiler üzerindeki sömürünün daha da artmasını hedeflemektedir. Sermaye, kâr krizini sömürüyü daha da arttırarak aşmak istemekte; kapitalist devletler mali krizi ilk elden sosyal güvenlik, sağlık, eğitim vb. harcama kalemlerini kısarak aşmaya çalışmakta; uluslararası borç krizinin faturası özellikle az gelişmiş ülke emekçilerinin sırtlarına yüklemeye çalışmaktadır. Özelleştirme ise, tüm bu araçlara ulaşabilmek için sermaye tarafından kullanılan araçlardan biridir. (Türkiye’de ve Dünya’da Özelleştirme Saldırısı. Eksen Yay. S.47)

Özelleştirmenin gerçek nedenlerinin özlü bir ifadesi olan bu satırlar yıllar önce kaleme alındı ve işçi ve emekçiler açısından doğruluğu hayatta sınanmıştır, sınanmaktadır. Özelleştirmenin adı bizler için açık, yoksulluk, işsizlik, sendikasızlık, esnek üretim vb. ile eşanlamlıdır. Sermayenin mafya devletinin “temiz” özelleştirme yapamayacağı bir yana, işçi ve emekçiler için özelleştirmenin kabul edilebilir bir yanı yoktur. İşçi ve emekçilerin önünde duran tek yol SEKA işçilerinin açtığı direniş bayrağını yükseltmektir.

Susurluk sermayenin çürümüş ve kokuşmuş yüzüdür!

“Kaset savaşları”nın ortaya çıkardığı belki de en önemli şey bugüne kadar özellikle saklanmaya çalışılan Susurluk-sermaye ilişkisini açığa vurmasıdır. Başbakan Yılmaz TÜSİAD’a görücüye çıktıktan sonra şunları söylüyor: (Öncesinde Yılmaz’ın efendilerinden Muharrem Kayhan kendisine siyasetçi-mafya ilişkisini kesmesini ve bu konuda açıklama yapmasını istemiştir.) “Ben de ‘bunu soramazsınız’ dedim. Soramadılar, soramazlardı. Karşımda oturanların bir kısmı bir telefon üzerine haraç vermişlerdi ve mafyayı çeşitli ihale işlerinde kullanmışlardı.” Yine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yılmaz’ın; “Bugüne kadar ortaya çıkanlar buzdağının görünen kısmıdır.” sözlerini hatırlamadan edemiyoruz.

Bir de İstanbul Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Hüsamet Kavi’nin açıklaması var: “Ahlaki çöküş yaşıyoruz. Geç kalırsak yere çakılacağız”.

Yaşananları “ahlaki çöküş” olarak nitelemek burjuvazinin çürümüşlüğü’nün yüzüzce bir itirafıdır. “Yere çakılma”ya gelince işçi sınıfı komünist işçi partisi önderliğinde düzeninizi tarihin çöplüğüne fırlattığı zaman gerçekten geç kalmış olacaksınız.

Sermayenin çete cumhuriyeti ve mafyalaşan ekonomi

75. yıldönümünü kutlamaya hazırlanan sermaye cumhuriyeti tarihinin en büyük ve en kapsamlı bunalımını yaşıyor. Temelini ekonomiden alan bu yapısal bunalıma derin bir sosyal ve siyasal çürüme eşlik ediyor. Burjuvazi 75 yıl önce emperyalist işgale karşı ayaklanan yoksul Türk ve Kürt emekçilerin başına geçip devletin dümenini ele geçirdi. Bugün burjuvazi çürüyen kapitalist cumhuriyetin sınıfsal temelini oluşturuyor. Şimdi bu çürüyen sınıf, kendisiyle beraber çürüyen düzenini ayakta tutmak için kuruluş yıldönümünü bir şova dönüştürmeyi planlıyor. Çürüyen cumhuriyetini, iligine kadar sömürdüğü işçi ve emekçilere, "halkın bayramı" diye yutturmaya çalışıyor. Kuruluşunda sahip olduğu sınırlı bir takım ilerici dinamikler, bu gün onu çöküşe götürecek sonu hazırlıyor. Çürüyen sermaye düzeni ve onun çeteleşmiş cumhuriyeti yerini işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyetine bırakmak için sınıf mücadelesinin ateşini harlıyor.

Sömürge ulusların birer birer bağımsızlıklarını kazanması, savaşlarda kaybedilen topraklar ve dayatılan ağır yükümlülükler, emperyalistlerce "hasta adam" olarak tanımlanan Osmanlı İmparatorluğu'nu bu yüzyılın başında hızlı bir çöküşe doğru sürükledi. Maliyesi bile emperyalistlerce planlanan bu "hasta adam"ın iflahı mümkün değildi. Tarihin çöplüğündeki yerini almak için çok beklemesi gerekmedi. Patlayan emperyalist savaş, son darbeyi indirdi. Emperyalistler, yere serilen cesedi paylaşma hesapları yaparken diğer yanda Lazıyla, Kürdüyle, Türküyle bu toprakların yoksul halkları elde silah savaşmaya başlamışlardı bile. Bu süreçte, henüz cılız olan milli burjuvazinin ciddi bir direnişi yoktu. Yoksul halktan yükselen bu tepki, saraydan umudunu kesen bu kesimleri de harekete geçirdi. Kemalistler, yerel direnişleri merkezileştirerek savaşın gelişim seyri üzerinde tam hakimiyet kurdu ve Sovyetler Birliği'nin da desteğini alarak sömürgeleştirme girişimini boşa çıkardı. Burada hemen belirtmek gerekir ki, burjuvazinin amacı, onursuzca sömürgeleştirilmeye karşı devlet bağımsızlığı elde etmek, emperyalistlerin dayattığı ayrıcalıkları (kapitülasyonlar) ortadan kaldırmak ve miadını doldurmuş, kokmuş bir cesede dönüşmüş feodal siyasal ve yapıyı ortadan kaldırmak üzerine kuruluydu.

Kuşkusuz modern burjuva gelişmenin önünü açmak anlamında bu adımlarının tarihsel ilerici bir anlamı vardı. Bunu küçümsemek gerekmiyor.



Kapitülasyonların ortadan kaldırılması, gümrükler üzerinde egemenliğin kazanılması, iç pazar üzerinde denetimin kurulması, aşarın kaldırılıp yerine modern verginin getirilmesi ve sosyal, siyasal bir dizi reformlar tüm bunlar burjuva sınırlar içinde kalsa da toplumsal gelişmeyi hızlandıran adımlardır. Ancak, yoksul halkın aşırı sömürsü ve baskı altına alınması, Kürt halkının ulusal haklarının çiğnenmesi ve katliamı, madalyonun öbür yüzünü oluşturmaktadır. Yine, 75 yıldır boş bir propagandadan öteye geçmeyen "tam bağımsız Türkiye"nin daha kuruluşunda bu özelliğe sahip olmadığı da görülmelidir.

Böyle olması son derece doğaldır da. Zira, yalnızca Türkiye için değil, burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen bütün yakın ve uzak kurtuluş savaşlarının iktisadi ve mali bağımlılığı aşmak gibi bir nesnel zemini de, hedefi de olamaz. Görece geç bir evrede üstelik burjuvazinin önderliğinde bir ulusal bağımsızlık girişiminden kendi sınıfsal gerçekliğinin ötesinde bir beklentiye sahip olunamaz. Ama bir o kadar gerçekçi olmayan bir diğer yaklaşım ise, iktisadi ve mali bağımlılığa rağmen siyasal, kültürel vb. alanlarda "tam" bir bağımsızlığın olabileceğidir. Emperyalistlerle mali ve iktisadi bağların korunacağı nihayet savaşın hemen sonrasında gerçekleştirilen İzmir İktisat Kongresi'nde dile getirildi. Buna rağmen, 30'lu yılların sonuna kadar iktisadi ve mali alanda geliştirilen bu bağlar kişilikli bir dış siyaset izlenmesini ciddi anlamda zora sokmadı.

Burjuva cumhuriyeti sosyal-siyasal alanda "çağdaşlaşma", iktisadi alanda ise "kalkınma", "gelişme" parolasıyla devlet iktidarını sermaye sınıfının palazlanmasının hizmetine sundu. İçinden geçilen aşamanın zorunlu sonucu olan birikim modeli, "ne sosyalist ne kapitalist; üçüncü yol" olarak yutturulmaya çalışıldı. Bu demagoji ile sömürücü sınıf iktidarının üstü örtülmek isteniyordu. Oysa, bu

yolla emekçinin kursağından kesilen her kuruş sermayenin kesesini akıtılıyordu. Devletten ucuza girdi alan burjuvazi, gerisin geri bunu fahiş fiyatlarla devlete ve halka satarak karını artırıyordu. Bugünün dev tekelleri olan Koçlar ve Sabancılar bu vurgunlar sayesinde semirip tekelleştiler.

50'li yıllar iktisadi ve mali bağımlılığın kaçınılmaz sonucu olan siyasal bağımlılığın daha açık biçimde ortaya çıktığı yıllardır. Emperyalizme bağımlılık askeri, siyasi ve iktisadi bir dizi köleleştirici anlaşma olarak belgeleniyordu. Devletin eliyle beslenip büyütülen sermaye, artık emperyalist şirketlerin acenteliğini-taşeronluğunu yapıyordu. Kurtuluş savaşının "şanlı ordu"sı, hizmetinde olduğu sermaye sınıfının efendilerine yaranmak için Kore'de savaşıyordu. İçerde büyüyen işçi sınıfını denetimde tutmak için emperyalist uzmanların planları gereği sarı sendika kuruluyor, anti-komünizm propagandası yaygınlaştırılıyor, gericilik kışkırtılıyordu. Tüm bunlar "çağdaşlaşma" ve "kalkınma" adına gerçekleştiriliyordu. Amaç, burjuva cumhuriyeti şahsında burjuvazinin siyasal iktidarını işçi ve emekçiler üzerindeki egemenliğini sağlama almaktır.

Bu dönemde yürürlüğe konulan "ithal ikameci" model, ulusal pazarı ve ulusal ekonomiyi emperyalizme bağlamanın bir biçimi olarak uygulandı. İşçilerin ucuz emeği sermayenin uluslararası pazarda elindeki tek kozdu. Yüksek faizli borçlarla bağımlılık pekiştirildi. Bugün devasa boyutlara ulaşan yapısal krizin zemini böylece döşenmiş oldu.

60 sonrasında tekelleşme sürecinin eşlik ettiği hızlı kapitalist gelişme bir yandan kendi krizini ve çözümsüzlüğünü de büyütüyordu. İç ve dış borçlar olmaksızın ekonominin çarkları döndürülemez hale gelmişti. Bu koşullarda dönen sömürü çarkları, işçi sınıfının tepkisinide büyütüyordu. Artan sefalet ve servet kutuplaşmasının yarattığı devrimci dinamikler ancak faşist ve faşist benzeri ve azgın faşist

saldırıyla durdurulabiliyordu. Ekonomik saldırı paketleri ancak 12 Mart ve 12 Eylül faşist ordu darbeleri eşliğinde yürütülen terörle dayatılabiliyordu. 70'lerin başında patlak veren dünya kapitalizminin krizi ise burjuvazinin soluğunu hepten kesen ve bugünlere kadar sarkan çözümsüzlüğün başlangıcını oluşturuyor.

Gelinen yerde bütçe açıkları, dev boyutlardaki iç borçlar, 130 milyar doları aşan ve faizleri bile ödenemeyen dış borçlar, sürekli yüksek enflasyon, düşük ücretler, sayısı 10 milyonu bulan işsizler ordusu emperyalizme göbekten bağımlı sermaye cumhuriyetinin ekonomik krizinin olağan sonuçlarını oluşturuyor.

Karşımızda kar, faiz, rant, yağma ve vurguna dayanan asalak bir ekonomi ve asalak bir sınıf var. En büyük ilk 500 şirketin, demek oluyor ki, başlıca büyük tekellerin gelirlerinin %50'sinden fazlası bu tür üretim dışı alanlardan geliyor. Sermayenin yöneldiği bu yeni kar kaynakları içinde, özelleştirme adı altında gerçekleştirilen talan üzerinden pay kapma kavgasının, basitçe iki ya da üç sermaye grubu arasındaki anlaşmazlık ve rekabet olmadığı artık herkesçe biliniyor. Bu tür kaynaklar üzerindeki parsa kapma kavgasında ordusundan meclisine, bürokratından polisine, tetikçi artıklarından çeşitli sermaye gruplarına, başbakanından cumhurbaşkanına kadar bütün bir düzen kurum ve kuruluş ve devlet zirvesindeki şahsiyetlerin bulunduğu açık-gizli dosyalara ve kasetlere geçmiş bulunuyor.

Sermaye cumhuriyetinin gelinen noktadaki çürümüşlüğü, herşeyden önce onun dayandığı bu temellerin çürümesidir. Ekonomik bunalım sermayeyi üretim dışı karlı alanlara yöneltecek, bizzat devlet çetesinin dahil olduğu mafya ilişkilerine girilmeksizin burada pay kapma kavgası verilememektedir. Üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olan sermaye giderek mafyalaşırken, ortalığa saçılan pis ilişkilere karşı yürütülen operasyonlar birkaç aracı ve tetikçiyle sınırlı tutulmaktadır. Bu yolla çürüyen temeller gizlenmektedir.

Öte yandan buna eşlik eden bir siyasal-sosyal çürüme toplumun tüm hücrelerine sinmiş durumdadır.

Namlusu işçi ve emekçilere yöneltilmiş, çeteleşmiş, kontrolsüz kanlı ve kirli bir iktidar aygıtı olan burjuva cumhuriyetinin üzerinde yükseldiği asalak-sömürücü ekonomi gelişme ve olgunlaşma aşamalarını tamamlamış, kriz batağında çürümektedir. Hiçbir rötüş ve tahkimat, hiçbir sahte temizlik onu beklediği sondan kurtaramayacaktır.

Susurluk devleti: Bir özel savaş örgütü

“Mukavemet teşkilatına mensup unsurlar arasında azami ölçüde gizlilik muhafaza edilmekte ve emniyet mülhazası ile personel birbirini tanımamaktadır. Harekatın başlangıcında teşkilat unsurları meslekleri ile ilgili uğraşları içinde birbiri ile gizlihaberleşme teknikleri kullanarak, istihbarat, sabotaj, pasif mukavemet ve propaganda konularında görevlerini yerine getirmektedir. Harekatın ileri safhalarında teşkilat unsurları arasında gizlilik kalkmakta ve faaliyetler şiddetlendikçe, daha açık bir mücadele, şehir gerillası harekatı ile sürdürülmektedir. Günümüzün düzensiz bir şekilde büyüyen, gelişen sosval ve ekonomik huzursuzlukları artan büyük şehirleri Mukavemet Harekatı'na çok elverişli bir ortam hazırlamaktadır.” (Sabri Yirmibesoglu, Em. Org., Özel Harp Dairesi'nin eski başkanı, yani kontr-gerilla şefi, CIA ajanı)

“İlk adım şuursuz terörizm: Şuursuz terörizmden maksat ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan tarafları cezbetmektir... İkinci adım, seçilmiş terörizm: Seçilmiş terörizm çarçabuk, şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat isyanı bastırmakla görevli olan tarafı haktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir. Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, halka en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmek gibi insanları öldürerek yapılır.” (David Galula, CIA ajanı)

7 Kasım 1996'da Susurluk'ta geçirdiği kaza, sermaye devletinin çeteci karakterini tüm toplumun gündemine sokmuştu.

Bu kazadan çok önce de, kontr-gerilla ve devletin illegal faaliyetleri, suçları üzerine epeyce yazılıp-çizilmiş, tartışılmış, fakat konu sınırlı kesimlerin dışına taşıramamıştı. Özellikle; Türkiye'de Bomba Davası, 1 Mayıs '77 ve Maraş katliamı gibi olaylarda, İtalya'da Gladyo'nun açığa çıkması olayında çokça sözü edilmesine rağmen, bir biçimde üstü örtülebilmiş, gündemden düşürülebilmişti.

Yorumları ve çözüm önerileri bir yana, devletteki kontralaşma olayına en fazla değinen ve çokça belge sunan, bomba davası sanıklarından Kurmay Yarbay'lıktan emekliye sevk edilmiş Talat Turhan oldu. Ünlü Ziverbey Köşkü'nde, Turhan'ın karşısına “biz kontr-gerillayız” diye dikilen işkenceci generaller, bugün Ordu'yu çeteleşme pislighinin dışında gösterebilmek için bin takla atıyor. Çeteleşmeyi birkaç mafya bozuntusu ile üç-beş bürokratin, polisin suç ortaklığı yaptığı “münferit” mafya suçlarından gibi göstermeye çalışıyor.

Oysa devletin mafyalaşması, mafya “işleri”ni tekeline geçirmesi, kontralaşmanın bir sonucu bir yan ürünüdür. Kontr-gerilla devletin esasını, Sahra Talimnameleri'nde yazıldığı gibi, toplumsal hareketlerin önlenmesi için işlenen siyasal-toplumsal suçlar oluşturmaktadır. Tıpkı 1 Mayıs '77 katliamı gibi, Maraş, Sivas ve Çorum katliamları gibi, Balgat katliamı gibi, Özgür Ülke gazetesinin bombalanması gibi, Kürdistan'da köylülere pislik yedirme, toplu işkence, toplu katliam olaylarındaki gibi...

Amerika kontr-gerilla örgütünün FM-31 numaralı talimnamesinden

edilerek, Kara Kuvvetleri Komutanlığı tarafından ve o zamanki komutan Ali Keskiner'in imzasıyla yayınlanan, ST-31-15 numaralı talimnameden Talat Turhan aktarıyor: “Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm haline getirme, adam kaçırmak suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelere alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj...” (Talat Turhan, Özel savaş terör ve kontrgerilla, Tüzmazanlar Yayıncılık, sf.23)

Bu sayılanların tümünün, 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin hazırlanması aşamasında uygulandığı bugün artık daha net biliniyor. Hele 12 Eylül rejimi altında ve Kürt ulusal mücadelesine karşı nasıl süreklileştirildiği, alenileştirildiği de biliniyor.

Tüm bu bilinenlere, ortaya saçılan bunca pislige, bunca belge ve kanıta rağmen devlet cenahında süregiden inkar ve gizleme çabası bir tek şeye yorumlanabilir; sistemin kontr-gerilla örgütlenmesine ihtiyacı artarak sürmektedir. Çürüyen sermaye düzeninin bekası çeteleşen devlete kalmıştır. Tasfiyesi ise ancak

devrimle mümkündür.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, komünizm hayaletinin korkusuyla ve soğuk savaşın gereği olarak ABD tarafından ve CIA'nın organizasyonu ile NATO ülkeleri başta olmak üzere hemen tüm kapitalist devletlerde örgütlenen kontr-gerilla, bugün ihtiyaçtan düşmek bir yana, daha da zaruri hale gelmiştir. Sosyalizmin yenilgisiyle kapanan bir dönemin ardından kapitalist dünya, uluslararası sermayenin azgın saldırıları altında yeni ve daha güçlü proleter devrimlere gebedir.

Özellikle, bir devrim toprağı olan Ortadoğu ve Türkiye'de sermaye düzeni, her işçi hareketinin altında bir ihtilal provası aradığı koşullarda, devletin bir “özel savaş örgütü” olmasından vazgeçemez. Kaldı ki bu, salt onun inisiyatifinde de değildir. Gizli devletin bir anlamı da, ABD'nin kesin denetimi demektir. Kontr-gerilla şefleri CIA beslemesi ve ajanlarıdır. Ortadoğu'nun devrim toprağında bir ABD maşası olarak Türkiye Cumhuriyeti, İsrail ile birlikte sadece kendi proleteriyasına karşı değil, tüm Ortadoğu ülkelerinin devrimlerine karşı da ABD-CIA ajanlığı ve tetikçiliği

yapma görevini üslenmiş bulunmaktadır.

Türkiye proleteriyası, muzaffer bir devrimle, sadece kendisini ve kendi emekçi halkını ABD hegemonyası ve sermayenin sömürsünden kurtarmış olmayacak, Ortadoğu devrimlerinin de önünü açacak bir döneme imzasını atacaktır.

Sermaye-mafya-CIA ajanlarının şaşalı hazırlıklarıyla 75. yılı kutlanacak olan Cumhuriyet, tam da bu üçlünün rejimidir. Neşeleri, halka karşı işletikleri tüm suçlara rağmen hala ayakta kalabilmelerindendir. Fakat bu buruk bir neşedir. Sahte bir neşedir. Korkularına maske yapmaya çalıştıkları bir neşedir... Tüm suçlular gibi, Susurluk devleti de korkuyor...

Kızıl Bayrak

Muhtelif Devrimci Ajanlar Birliği

Kontrgerilla devleti kendini tahkim ediyor!

Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!



Burjuva cumhuriyeti 75 yaşında

Sınırlı siyasal bağımsızlıktan emperyalizme kölece bağımlılığa...

Bugünkü sermaye devleti 1920'lerde kemalistlerin önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşının sonucunda kuruldu. Emperyalist işgali kırarak "genç" cumhuriyeti kuran kemalistler ilk iş olarak emperyalistlere önemli avantajlar sağlayan kapitülasyonları kaldırdılar. Gümrük duvarları üzerindeki hükümleri kaldırarak emperyalistlerden geri aldılar. Siyasal bağımsızlık elde edilmişti. Burjuvazisi toplumsal gücüyle kıyaslanmayacak düzeyde politik bir ağırlık elde etmişti. İç pazarı genişletmek ve korumak için ulusal burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda gümrük duvarları yükseltildi. Yeni cumhuriyet emperyalizme karşı kişilikli politika izlemeye özen gösterdi. Öte yandan kemalistler en başından itibaren emperyalizmin ülkedeki mali ve iktisadi varlığına değil, kaba ayrıcalıklarla tanımlanan varlığına müdahale ettiler. Demek oluyor ki genç cumhuriyetin kişilikli politikalarının sınırları vardı.

Nitekim burjuva cumhuriyeti ilan eden kemalistler, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının kazanılmasının ardından, emperyalizme karşı tutumlarının sınırlarını ortaya koymakta gecikmediler. 1924 yılında yapılan İzmir İktisat Kongre'sinde M.Kemal, devletin yabancı sermayeye karşı olmadığını, her türden teşvik ve yardımda bulunacaklarını, işbirliğine hazır olduklarını ifade etti. Emperyalist Fransa ile barışın hemen akabinde bir dizi ekonomik anlaşma imzalandı. Türk burjuvazisi ekonomik olarak hızla palazlanmak istiyordu. Palazlanmak için yabancı sermaye gerekiyordu. Emperyalistlerden alınan kredilerin ve borçlanmaların ardı arkası kesilmedi. Kapitalist gelişmeye paralel olarak ve bizzat bu gelişmenin bir dayanağı olarak emperyalist dünyaya açılma ihtiyacı ve bununla birlikte ekonomik ve mali bağımlılık sürekli arttı. Siyasal bağımsızlık ulusal kapitalist gelişmenin önünü açtı. Ulusal kapitalist gelişme ise emperyalizme iktisadi-mali ve bu temelde siyasal

bağımlılığı kaçınılmaz olarak yeniden üretti. Emperyalizmin ülkedeki egemenliği modern kapitalist temellere kavuştu. Emperyalizm ise burjuva egemenliğin ve kapitalist düzenin dış dayanağı haline dönüştü.

2. Emperyalist savaşın hemen sonrası yıllarla birlikte ve ilk adımlarını CHP'in attığı emperyalizmle siyasal ve askeri bağımlılık güçlenmeye başladı. Sosyalizme, bölgedeki devrimci hareketlere, ezilen sömürülen kitlelerin mücadelesine karşı çıkar birliği bu siyasal ve askeri bağımlılığı pekiştiren harç oldu. Özellikle ABD emperyalizminin iktisadi ve siyasi etki alanı giderek gelişti. Etkisi ve denetimi toplumsal yaşamın tüm alanlarına yayıldı. Emperyalizmin politik askeri örgütü olan NATO'nun üyesi olundu. Her yıl daha da artan iç ve dış borç nedeniyle finans merkezlerinin dayattığı iktisadi ve mali politikaların uysal bir uygulayıcısı

haline gelindi. Cumhuriyet siyasal bakımdan emperyalizme daha çok bağımlı hale geldi.

75. yıldönümünü kutlayan burjuva cumhuriyeti emperyalizme ekonomik olarak tam bağımlıdır

Bugün bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşen sermaye devletin ekonomik ve mali politikalarını yaklaşık elli yıldır IMF ve Dünya Bankası belirliyor. Öyle ki IMF dayattığı ekonomik politikaların, yapısal uyum politikalarının uygulanıp uygulanmadığını teftiş etmek için sık sık Türkiye'ye geliyor. Günümüzde bu iktisadi ve mali politikaların sonucunda milyonlarca işçi ve emekçi işsiz kalmıştır. İşçi ve emekçilerin ücretleri sürekli budanmakta, KİT'lerin en karlı kuruluşları uluslararası sermaye ve tekeli sermayeye peşkeş çekilmektedir. Enflasyon üç haneli rakamlara çıkmış, iç ve dış borç

yükü 150 milyar dolara fırlamıştır. Dolar ve mark ekonomik yaşamda Türk lirasının yerini almış, nüfusun çalışabilecek kesiminin %35'i işsizliğe mahkum edilmiştir. Hazine bonolarına uygulanan %400'lere varan faizler sonucunda bütçenin %30'u rantiyeci sermayedarlara akmaktadır. Bu arada IMF ve Dünya Bankası'nın iktisadi ve mali politikalarını eksiksiz uygulamaktan geri durmayan kontr-gerilla cumhuriyeti yaşadığı krizin faturalarını işçi ve emekçilere ödetmek, toplumsal muhalefeti bastırmak için her türden faşist baskı ve sindirme politikasına başvurmaktadır. Ulusal onur ve gururdan bahsediliyor, ama kamu emekçilerine yapılan zamları bile IMF belirliyor. Sermaye devletin başbakanı IMF direktifleri doğrultusunda "buçuk fazla vermem" diyerek IMF'ye ne denli sadık olduğunu kanıtlıyor. Tekelci sermayenin bekası için her türden ekonomik ve siyasal krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmakta ve ABD emperyalizmine hizmet de kusur etmiyor.

75. yıldönümünü kutlayan burjuva cumhuriyeti, siyasi olarak emperyalizme kölece bağımlıdır

Sermaye devleti 75 yıllık sürecin sonucunda her bakımdan emperyalizme, esas olarak da ABD emperyalizmine göbeğinden bağımlı hale gelmiştir. O kadar ki, sermayenin faşist devletin dış politikasının ABD belirliyor. İç güvenliğinde CIA'nın dolaysız yönlendirmesi ve denetimi söz konusudur. Burjuva siyasal partilerin başkanları ABD çıkarlarını korumada, uşaklıkta becerikli davranabildikleri koşullarda başbakan olabiliyorlar. Kontr-gerilla cumhuriyetinin ordusunda general olmak için bile CIA'nın onayı gerekiyor. Öyle ki sermaye devletin başbakanları, cumhurbaşkanları, ABD başkanıyla ellerinin altındaki kırmızı telefonla görüşmeyi marifet sayıyor. ABD başkanının kendilerini arayıp çeşitli



Türkiye üzerindeki emperyalist köleliğin, ülkenin emperyalizme iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik, kültürel kısacası her alandaki bağımlılığın temel toplumsal dayanağı iktidardaki burjuvazidir. Kürt halkı üzerindeki sömürgeciliğin temel dayanağı da bu aynı sınıftır. Emperyalizme her türden bağımlılığa son vermek için, emperyalizmin içerdeki dayanağı olan burjuva iktidarını yıkmak gerekiyor. Sermaye iktidarı ve düzeni ile emperyalizmin bu topraklardaki varlıkları çıkar ve kader birliği içindedir.

iç ve dış olaylara ilişkin bilgi vermesini övünç sayabiliyorlar. ABD uşaklığı yükselen bir değer haline gelmiştir sermaye sınıfı için.

Öte yandan dış politika ABD'ye endekslidir. Sermaye devleti ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en güvenilir jandarmasıdır. Bu nedenle yıllardır Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin sadık bekçiliğini yapıyor. Ortadoğu halklarına karşı tam bir saldırganlık içindedir. Bu saldırganlık İsrail'le imzalanan anlaşma ile iyice tırmandırılmıştır. Günümüzde faşist Türk ordusu bir yandan on yılda bir Pentagon'un isteği üzerine kendi halkına karşı askeri faşist müdahalelerde bulunurken, sermayenin ordusu yükselen toplumsal muhalefeti ezerek ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmaya çalışıyor. Diğer yandan da ABD emperyalizminin çıkarları ve kendi sömürgeci çıkarları, yayılmacı emelleri için başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına saldırıyor.

Kapitalizm koşullarında burjuva ulusal bağımsızlık ayrı bir ulus devlet olma ve bunun simgeleri olan ulusal bayrak ve marşa sahip olmak sınırlarına kolayca geriler. Bir burjuva devleti olarak ulusal devlet giderek emperyalist dünya sistemine daha çok eklemelenmek ve güçsüzlüğü oranında emperyalist devletlerin, emperyalist mali ve iktisadi kuruluşların yürümesine daha sıkı oturmak zorunda kalır. Bugünün kapitalist Türkiye'sinde emperyalizme ekonomik ve siyasal bağımlılığın sonucu iktisadi, siyasi ve ideolojik kriz batağının derinleşmesidir.

Türkiye üzerindeki emperyalist köleliğin, ülkenin emperyalizme iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik, kültürel kısacası her alandaki bağımlılığın temel toplumsal dayanağı iktidardaki burjuvazidir. Kürt halkı üzerindeki sömürgeciliğin temel dayanağı da bu aynı sınıftır. Emperyalizme her türden bağımlılığa son vermek için, emperyalizmin içerdeki dayanağı olan burjuva iktidarını yıkmak gerekiyor. Sermaye iktidarı ve düzeni ile emperyalizmin bu topraklardaki varlıkları çıkar ve kader birliği içindedir.

**Emperyalizme bağımlı
kontr-gerilla cumhuriyeti çürümüştür!
Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti için
mücadeleye!**

Günümüz Türkiye'sinde kontr-gerilla cumhuriyeti hala ayaktaysa bunu sınıf hareketinin zaaflarına borçludur. Türkiye işçi sınıfı politik zaaflarını aşip, bağımsız sınıf kimliğiyle politik mücadele alanına çıktığında, her yanı çürümüş olan sermaye devletinin sonu yaklaşmış demektir. Gözaltında kayıpların, köy yakmalarının, Kürt katliamının, yargılı-yargısız infazların, özelleştirmenin, işsizliğin, açlığın, sefaletin, sendikal hak ve özgürlüklerden yoksunluğun, demokratik hak ve özgürlüklere düşmanlığın, Susurluk'un, çetelerin üreticisi olan kontr-gerilla cumhuriyeti yıkılmayı bekliyor. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti, emperyalizme her türden bağımlılığın yerle bir edilmesiyle kazanılacaktır.

**Kahrolsun
kontr-gerilla cumhuriyeti!
Yaşasın
sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!**



Susurluk devletinin Hatay çıkarması

Belli dönemlerde sermaye devletinin ve medyasının gündemine giren Hatay, son günlerde tekrar gündemin ön sıralarına yerleşmiş bulunmaktadır.

Önce, kimlik belgesi çıkartmak için nüfus dairesine giden Arap kökenli insanlardan dış ülkelerle (somutta Suriye) ilişkisinin olmadığına dair belge talep edildi. Yoğun tepkiler gelince, geri adım atılmış gibi yapıldı. Ardından Kara Kuvvetleri Komutanı Hatay'a gelip Suriye sınırında, savaş tehdidi içeren bir konuşma yaptı.

12 Eylül faşist cuntasının bir kurumu olan YÖK'ün rektörler toplantısı da, patlak veren Türkiye-Suriye kriziyle gündemdeki yerini koruyan Hatay'da yapıldı. YÖK başkanı bir akademisyen gibi değil, kendini askeri komutan sanan bir edayla, sermaye devletinin değişik kurumlarıyla sürdürdüğü savaş çıkırtkanlığı ve tehditlerine tam destek veren bir açıklamayla gündeme katıldı.

Ortadoğu'daki haydutlar (ABD-TC-İsrail) ittifakı askeri tatbikatını İskenderun körfezi açıklarında yaparken, bu sefer islami gericiilik devreye girdi. FP Genel Başkanı R. Kutun, her kelimesi ırkçılık-gericiilik kokan, Alevilere dönük hakaret ve küfür dolu konuşmasını yaptı. Yine islami gericiiliğin borazanı Aksiyon dergisi, bu sefer dozu fazla kaçırarak, Hatay'da Hafız Esad'a bağlı Arap Kurtuluş Ordusu masalını uydurdu.

Kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve önderliği bahane edilerek, Suriye'ye karşı sürdürülen savaş çıkırtkanlığı ve tehditlerin yavaş yavaş durulduğu ve kirli medyanın tinerci çocukları hedef alan yayın kampanyasını başlattığı günlerin ardından, bu defa sermaye devletinin tepesindeki Cumhurbaşkanı'nın Hatay ziyareti gündeme geldi. Özellikle Samandağ'da "halka" hitap etmeyi tercih eden Demirel, yine milliyetçi-şovenist konuşmasında tehdit savurmaktan geri durmadı.

Bu tabloyu tamamlayan, kendine TRT Hatay FM adını veren yerel radyonun yayını oldu. Sermaye devletinin, ırkçı-şoven politikasını biktirici tarzda tekrarlayıp duran bu radyo, Kürt

ulusal hareketini ve önderliğini hedef alan, kimi zaman da devrimci-yurtsever tutsaklara yönelen, tiksindirici içeriğe sahip bir metni her saat başı anons etmektedir.

Sermaye devletinin Hatay'a gösterdiği bu "özel ilginin" bir tesadüf olmadığı açıktır. Bu özel ilginin bir yönünde emperyalizme uşaklıkta rüştünü ispatlamanın bir göstergesi olarak, Suriye'ye dönük tehditkar tavrı oluştururken, diğer yönünde ise, Hatay'da daima potansiyel bir tehlike olduğu korkusu yatmaktadır.

Başka ülkeleri ilhak ya da işgal eden sömürgeci güçlerin uzun süre rahat kalmaları beklenemez. Türkiye'deki sermaye sınıfı açısından bunun en bariz örneği Kürdistan'dır. Yoğun katliamlarla sustuğu sanılan kardeş Kürt halkının uyanışı ve özgürlük mücadelesini yükseltmesi, egemen sınıflara bu konuda ne kadar yanıldıklarını göstermiştir. Şu aşamada her ne kadar Hatay'da sistemi rahatsız edecek düzeyde devrimci bir örgütlülük olmasa da ilhakçı bir güç olmanın ruh halini yaşayan diktatörlük böyle bir örgütlülüğün önünü kesmek için çırpınıp duruyor. En çok kullandığı yöntemler bu coğrafyadaki işçi ve emekçileri potansiyel suçlu görüp sindirme politikası uygulamak ve değişik araçlarla sürekli pompalanan ırkçı-şovenist asimilasyon politikasıdır.

MGK-TÜSİAD düzeninin genel olarak yaşama geçirmeye çalıştığı işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, devrimci/komünist tutsaklara ve gençliğe dönük saldırı politikaları nasıl sermaye düzenini kriz içinde debelenmekten kurtarmaya yetmiyorsa, genel saldırının bir parçası ve devamı olarak Hatay'a gösterilen özel ilgi de, potansiyel tehlike korkusundan da kurtaramayacaktır. Tersine, komünist işçi partisi önderliğinde örgütlenmiş proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadelesine Hatay'daki değişik ulus, azınlık ve mezheplere mensup işçi ve emekçilerin katılmasıyla bu korku gerçeğe dönüşecektir.

İrtica ve “laik” cumhuriyet

Toplumda varolan baskı ve sefalet koşullarının bütün izlerini kalıcı bir tarzda silebilecek, dolayısıyla dinsel ideolojinin toplumsal dokuda yarattığı zehirlenmenin, tahribatın önüne geçebilecek tek güç işçi sınıfıdır. Dinsel ideolojiye karşı mücadelenin bayrağı tarihsel olarak işçi sınıfının eline geçmiştir. Bugünkü kokusmuş ve çürümüş burjuva cumhuriyetinin apaçık ortaya kovduğu bir gerçekliktir bu.

Sermaye devleti bir süredir “laik cumhuriyet”in 75. kuruluş yıldönümünü kutlama seferberliği içerisinde. Psikolojik savaş eşliğinde kutlamaları ideolojik-politik bir rüzgara dönüştürmek istiyor. Gerçekleri tersyüz ederek çarpıtıyor, beyinleri sersemleterek kuşatmaya çalışıyor. Bu toz duman içinde, oluşturulan bu bulanık ortamda emekçilere kendi ihtiyacı doğrultusunda bir saflaşma dayatıyor. Egemenliğini sürdürmek, sömürü çarklarını döndürmek için her türlü yol ve yöntemle, her türlü manevrayla işçi ve emekçi kitleleri yedeklemeye çalışıyor.

Sermayenin faşist devletin sözcüleri, bu kutlama kampanyasını vesile ederek, “irticaya geçit vermeyeceklerini”, “şeriatçıların devlette etkinliğine fırsat vermeyeceklerini” söylüyorlar. Yıllarca dinsel gericiği kullanarak ilerici-toplumsal muhalefeti dizginleyen “laik cumhuriyet”, şimdi ikiyüzlü bir tutumla toplumsal muhalefeti yedekleyerek çizmeyi aşan dinsel gericiği dizginlemeye çalışıyor.

TC’nin başlangıç noktası olan kemalist ulusal devrim, burjuvaziye iktidar dümenine oturtmuş ve Türkiye’nin modern kapitalist gelişmesinin önünü açmıştır. Ancak politik iktidar dümenine oturan burjuva sınıfı zayıf bir toplumsal temel üzerinde yükseliyordu. Burjuvazi feodal, yarı-feodal toprak ağalarıyla güçlü bağlarının olması nedeniyle feodalizmle radikal bir hesaplaşmaya girememiş, feodal toprak mülkiyetine dokunamamıştır. Halkçı-demokratik bir karakterden yoksunluğu nedeniyle alt sınıfların inisiyatifinin ezilmesi yolunu tutmuştur. Bundan dolayıdır ki, ulusal kurtuluş savaşını izleyen kemalist bir takım reformlar ağır ve sancılı gerçekleştirilmiştir. Feodal toprak ağalarının siyasal-kültürel üst yapısına belli darbeler vurulmuş, laikleşme doğrultusunda sınırlı ve yüzeysel adımlar atılmıştır. Bu çerçevede saltanat ve hilafet kaldırılmış, tekke ve zaviyeler kapatılmış, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ve Medeni Kanun çıkartılmıştır. Dinsel örgütlenmede önemli bir yeri olan tarikatlar bu yıllarda belli baskılarla yüzyüze kalmışlardır.

Burjuvazi toplum yaşamında dinin ağırlığını sınırlayan bu adımları kuşkusuz kendi sınıf konumu ve çıkarlarının gereği olarak, “çağdaş uygarlık düzeyi” olarak idealleştirdiği modern kapitalist ilişkilerin yolunu düzlemek üzere atmıştır.

TC bir yandan bunları yaparken, öte yandan da dinden elini çekmemiş, devlet bünyesinde Diyanet İşleri Başkanlığı kurarak denetimi altına almaya çalışmıştır. Tarikatları düzene entegre etmek için “sopa” politikasının yanısıra “ballı pasta” politikası izlemiş, onlara çeşitli olanaklar sağlamıştır. ‘50’li yıllar ise, burjuvazinin kendi iktidarını sağlamlaştırdığı, tarikatların iktidara dönük heveslerinin kırıldığı bir dönem olmuştur. Dolayısıyla bu zeminde tarikatların düzene entegrasyonu alanındaki gelişmeler de hız kazanmıştır. Tarikatlar düzen-devrim kutuplaşmasında

saflarını açık bir biçimde düzenden yana belirlemişlerdir. Tekelci burjuvazinin gerici payandaları olarak varlıklarını korumuşlardır.

‘60’lı yıllarda toplumsal mücadele büyük bir sıçrama yaşamış, sol büyük bir güç kazanmıştır. Bu gelişmenin ardından TC, düzenin iki temel dayanağı ve silahı olarak ordu ve dinsel gericiği öne çıkarmıştır. Ordunun işlevi, işçi ve emekçilerin mücadelelerini darbelerle dizginlemek, devrimci birikimi ezmektir. Ordunun emekçi sınıf ve katmanların ileri kesimlerine yönelik yaptığını, dinsel gericiği aynı sınıf ve katmanların geri kesimleri üzerinden farklı bir biçimde yapagelmıştır. Ordu ileri kesimleri dizginleyip ezerken, dinsel gericiği aynı şeyi geri kesimleri aldatıp afyonlayarak yaptı. ‘70’li yıllardaki devrimci yükselişten büyük korku duyan sermaye düzeni, 12 Eylül ile dinsel gericiğe siyasal ve kültürel cephede görülmemiş geniş bir alan açtı. Bugün “laik cumhuriyet” in vurucu gücü olan, “irtica karşıtı” rolü oynayan faşist ordu, 12 Eylül icraatıyla bu alan açma operasyonunun doğrudan planlayıcısı ve uygulayıcısıydı. Türk-İslam sentezi bu dönemde resmi ideoloji haline getirildi. İmam-hatip okulları, camiler, kuran kursları vb. bu dönemde en büyük patlamayı yaptı. Bizzat faşist ordu Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı dinsel ideolojiyi bir silah olarak kullanma yoluna gitti. Ve en önemlisi, 12 Eylül’de süngü zoruyla uygulanan 24 Ocak Kararları alt sınıfları görülmemiş bir yoksulluğa, sosyal-kültürel yıkıma sürükledi. Her türlü ilerici çıkışın ve demokratik hakkın boğulduğu, devrimci hareketin ezildiği ve geri plana itildiği, işçi ve emekçilerin yoksullukla elele giden çaresizliğe mahkum edildiği bu sosyal-kültürel ortam, dinsel gericiğin palazlanmasına son derece uygun bir zemin oluşturdu.

“Laik cumhuriyet” açmazları karşısında ortaçağ gericiğinden medet umuyor. O, İslamiyeti bir devlet dini olarak kurumlaştırmakla yetinmedi. Sözde devlet dışı tuttuğu tarikatları el altından destekleyip besledi. Tarikatların özellikle emekçi kesimler içinde örgütlenmesini teşvik etti. Kapitalist sömürü altında biriken öfkeyi mezhep ve tarikat dehlizleri içine boşaltmaya çalıştı. Alevi-sünni, dinci-laik ayrımlarını kışkırttı. Sivas’ta 35 aydının yakılmasının da, Gazi Mahallesi’ndeki katliamın da arkasında-içinde kontr-gerilla cumhuriyetinin “şerefli” katilleri ve CIA ajanları vardı.

Kısacası, toplumsal gelişmeye ve devrime karşı dalgakıran rolü oynaması için dinsel gericiği düzen bizzat kendisi besledi. Sonuçta resmi dilde “irtica” olarak nitelenen dinsel gericiği kontrol edilebilir sınırların ötesinde etki ve güce kavuştu. Bu ortaçağ ideolojisi yığınların geri kesimlerini dizginleyen ve



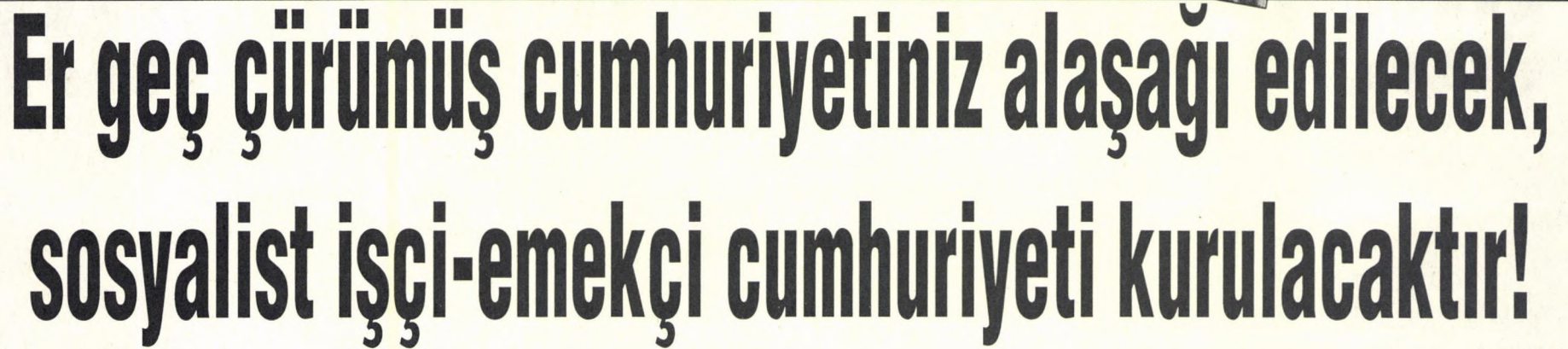
düzene bağlayan bir imkan olmanın ötesine taşıtı; genel toplum ve devlet düzenine kendi ruhunu ve rengini verme çabasına yöneldi. Kısacası çizmeyi aştı. Dinsel gericiği, kapitalizmin modern ihtiyaçları, burjuva yaşam biçiminin gerekleri ve nihayet düzenin yerleşik resmi ideolojisi ve bazı dengeleri karşısında bir siyasal-ideolojik kriz etkenine dönüştü.

Gelenen yerde dizginlenmesi, güç ve etkisinin tırpanlanması, düzen içine kabul edilebilir sınırlar ve işlevler içine çekilmesi gerekiyor. Ancak kontr-gerilla cumhuriyeti, “irticaya karşı mücadele” adı altında bu operasyonu yaparken, sınıf mücadelesini paralyze edip toplumsal muhalefeti sosyal-demokratların, sosyal-reformistlerin ve hain sendika bürokratlarının marifetiyle yedeklemeye çalışıyor. Bu konuda belli bir mesafe aldığı da açıktır. Devrimci hareket ve kitle hareketinin zayıf, dağınık ve etkisiz oluşu bu kan emici sınıfın en büyük avantajıdır.

Din, onu besleyen nesnel-toplumsal etkenlerden bağımsız ele alınamaz. Bu nesnel-toplumsal koşullar ortadan kalkmadan dinsel ideolojiyi kalıcı tarzda geriletip yoketmek mümkün değildir. Dini besleyip geliştiren koşullar sadece feodal kalıntılar değildir. Modern kapitalist ilişkilerin egemen olduğu koşullarda dinsel ideolojinin beslendiği kaynak, işçi ve emekçilerin yaşadığı sömürü ve baskı koşullarıdır. İşçi ve emekçilerin bunu kavrayıp bilince çıkaramamaları, politikleşmemeleri ve dolayısıyla kendilerini güçsüz ve çaresiz hissetmeleridir.

Toplumda varolan baskı ve sefalet koşullarının bütün izlerini kalıcı bir tarzda silebilecek, dolayısıyla dinsel ideolojinin toplumsal dokuda yarattığı zehirlenmenin, tahribatın önüne geçebilecek tek güç işçi sınıfıdır. Dinsel ideolojiye karşı mücadelenin bayrağı tarihsel olarak işçi sınıfının eline geçmiştir. Bugünkü kokusmuş ve çürümüş burjuva cumhuriyetinin apaçık ortaya koyduğu bir gerçekliktir bu.

İşçi sınıfının komünist işçi partisi bayrağı altında birleşip kendi cumhuriyetini, işçi-emekçi cumhuriyetini kurma doğrultusunda yükselteceği mücadele, aynı zamanda dinsel gericiğin güç bulduğu maddi-toplumsal zemini yok etme mücadelesi olacaktır. Gün, bu sınıfın, komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında birleşme ve savaşma günüdür!



Tarihin akışını durduramayacaksınız!

Çürümüş ve kokuşmuş burjuva c

Yeni cumhuriyet pro sosyalist bir işçi-emekç

Burjuva cumhuriyet kuruluşunda “çağdaş” bir resmi ideolojiye sahipti. Toplumu “çağdaş uygarlık seviyesine” çıkaracaktı. Şimdi burjuva cumhuriyet gelişmesinin doğal ve zorunlu sonucu olarak “çağdaş uygarlık seviyesine” ulaştı. Emperyalist-kapitalist dünyanın çağdaş uygarlık seviyesi nasıl bir çürüme ve kokuşma, baskı, sömürü ve sefalet ise, 75. yılında burjuva cumhuriyetinin seviyesi de odur. Cürüyen düzen, çeteleşen devletiyle 75. yaşında sermaye cumhuriyeti, toplumu birleştiren bir ideolojik hegemonyanın çok uzağında, ancak çatışmalı bir zeminde paralize eden ideolojiler toplamıyla günü kurtarabiliyor. Doğuşunda güdük de olsa kendi sınırları içinde ilerici bir rolü ve işlevi olan sermaye cumhuriyeti 75. yaşında çürüme ve kokuşma içinde bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmaktadır. Yıldönümü vesilesiyle çıkarılan gürültü ve tantana sadece ömrünü doldurmuş bir cumhuriyetin tarihin çöplüğüne atılması ihtiyacını gösteriyor. Yeni cumhuriyet bir proleter cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti Türkiye işçi sınıfı önderliğinde zafere ulaşacak bir proleter devrimin ürünü olacaktır.

Cumhuriyetin 75. yıldönümü kutlamaları için sermaye devleti hummalı bir hazırlık ve seferberlik içinde. Bu adeta siyasal yaşamın bir kuralıdır: Çürüme ve kokuşma içinde çöküş ne kadar kapsamlı ve çözümsüz bir boyut alırsa, tantanalı ve gösterişli tören ve seremoniler o kadar ihtiyaç haline geliyor.

Türkiye’de cumhuriyet 75 yıl önce güdük bir burjuva devrimi içinde doğdu. Doğdu, yaşadı, tarihsel rolünü oynadı, yaşlandı ve son birkaç on yıldan beridir de çürüyor.

Burjuva devrimi daha doğuşunda sınıf karakterine uygun bir konumlanış içindeydi. Bir ulusun kurtuluş savaşı içinde doğuşu, bir başka ulusun, Kürt ulusunun kana boğularak sömürgeci köleliğe mahkum edilmesi anlamına geliyordu. Burjuva demokratik devrimlerin temel bir ayağı olan köylülüğün ortaçağ bağlarından, toprak ağalarının tahakkümünden kurtulması ve toprağa kavuşmasının kemalist devrimde sözü dahi edilemez. Alt sınıfların inisiyatiflerinin ezilmesi, siyasal özgürlüğün yokluğu, TKP önderlerinin katledilmesi, emperyalizmin egemenliğinin iktisadi-sosyal temellerine dokunulmaması vb... Bunlar kemalist devrimin burjuva sınıf önderliğinde ifadesini bulan toplumsal karakterinin, buradan kaynaklanan güdüklüğünün göstergeleridir.

Ancak bunlar gerçeğin sadece bir yüzüdür. Bütün sınırlılıklarına ve güdüklüğüne, alt sınıflara açık düşmanlığına rağmen, nihayetinde Türk burjuva devrimi tarihsel olarak ilerici bir rol de oynamıştır. Ne var ki, cumhuriyetin kuruluş sürecinde oynanan sınırlı ilerici rol, kapitalist gelişmenin doğal bir sonucu olarak son birkaç on yıldır bir bütün olarak tükenmiştir. Kapitalist gelişme ve bu zemin üzerinde gelişen emperyalizme bağımlılık ve kölelik ilişkileri, ekonominin rant-mafya-uyuşturucu ekonomisine evrimi, siyasal planda faşist bir asker-polis rejimine dönüşmesi, burjuva cumhuriyetin bir kontr-gerilla cumhuriyeti haline gelmesi, ideolojik, kültürel, sosyal yozlaşma ve çürüme vb., bütün bunlar burjuva cumhuriyetin tarihsel ömrünü çoktan doldurduğunu ve tarihin çöplüğüne atılmayı hakettiğini gösteriyor. Bütün veriler burjuva cumhuriyetin geldiği aşamada gerçek yıldönümünün 29 Ekim’den ziyade 3 Kasım-Susurluk olduğunu ortaya koyuyor.

Çürüme ve kokuşmanın aldığı boyuta rağmen sermaye cumhuriyeti hala yaşıyor. Bu onun kendi öz yaşama gücünden değil, onu gömecek ve yeni bir cumhuriyeti kuracak güçlerin zayıflığından dolayıdır. Bu zayıflık aşıldığı bir noktada kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşümün sermaye cumhuriyeti için ölüm çanları çalmaya başlayacaktır. Yeni cumhuriyet

bir emek cumhuriyeti, işçilerin ve tüm emekçilerin sosyalist cumhuriyeti olacaktır.

Osmanlı İmparatorluğu 19 yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başlarında, Lenin’in sözleriyle, %90 sömürge bir toplum haline gelmişti. Maliyesi iflas etmiş, alacaklı emperyalist devletler Osmanlı gelirlerine doğrudan el koymuşlardı. Bir feodal vergi olan aşarı bile emperyalist devletlerin borç tahsilat örgütü olan Düyun-u Umumiye bizzat kendi memurları aracılığı ile topluyordu. Bir İngiliz-Fransız ortaklığı olan Osmanlı Bankası devletin merkez bankası olarak çalışıyordu. Ticareti, ulaşımı, maliyesi, bankacılık işleri, ihraç edilen tarımsal hammadde üretimi (tütün rejisi), madenciligi, özetle iktisadi yaşamın tüm temel alanları emperyalizmin denetimine girmiş, büyük bir sömürü ve soygunun konusu haline gelmişti.

Alman emperyalizminin tam güdümünde girilen Birinci Emperyalist Savaş Almanya’nın yenilgisiyle sona erince, diğer emperyalist güçler tarafından ülkenin parçalanması ve sömürgeleştirilmesi gündeme geldi. Türk ticaret burjuvazisinin önderlik ettiği ve gelişme seyri üzerinde tam hakimiyet kurduğu kurtuluş savaşı, özünde bu sömürgeleştirme girişimine karşı bir direnmeydi. Bu girişimi boşa çıkaran, işgali kıran ve siyasal bağımsızlığın kazanılmasıyla sonuçlanan milli kurtuluş savaşı bu dar sınırlar içinde anti-emperyalist/bağımsızlıkçı bir karakter taşıyordu.

Diğer taraftan, emperyalist işgale karşı direnç gösteren burjuvazi, emperyalist egemenliğin iktisadi ve sosyal temellerine dokunmadı. Tersine, kendi siyasal inisiyatifi temeli üzerinde bu güçlerle birleşti. Kemalist burjuvazi, emperyalizmin ülkedeki iktisadi ve mali varlığına değil, fakat bu varlığın kapitülasyonlarda ifadesini bulan çok özel ayrıcalıklarla donanmış biçimine karşıydı. Yabancı sermayeye hiçbir biçimde karşı olmayan genç burjuvazi ona her türlü teminatı vermeye, işbirliğine hazırды.

Emperyalist güçlere alınan tavrın bu iki yönü burjuva devriminin çapına ve sınırlarına işaret ediyordu. Sınırlarına ve güdüklüğüne rağmen bu adımın iktisadi alandaki sonuçlarına bugün geldiği noktadan hareketle küçümseyerek yaklaşılmamalıdır. İşçi sınıfı önderliğinde bir devrimin oynayacağı rolle bir burjuva devrimini kıyaslamak anlamsızdır. Tarihsel ölçütlerle bakıldığında kemalist devrim

cumhuriyeti yıkılmayı bekliyor

eter bir cumhuriyet, i cumhuriyeti olacaktır!

1920'lerin genç cumhuriyeti olgunlaşıp sonuçlarına ulaştığı 1990'larda, ulaştığı "çağdaş uygarlık seviyesinde",

toplum yaşamının tüm alanlarında tam bir çürüme ve kokuşma içindedir.

Genç cumhuriyette milli milyonlar yetiştirmenin bireyci bir yönü olduğu kadar toplumsal bir mantığı da vardı.

Toplumun, iktisadın, sosyal yaşamın, kültürün, sanatın ve sporun geliştirilmesi genç cumhuriyetin bir hedefiydi.

Toplumun genç ve diri kesimleri bu hedeflere seferber edilebiliyordu.

Şimdi olgunlaşıp çürüyen burjuva sınıf şahsında bütün toplum kokuşma ve çürümeye mahkum edilmek isteniyor. Bireycilik, yabancılaşma ve köşe dönmecilik

75. yaşında burjuva cumhuriyetin en gözde değerleridir.

Sefalet, düşkünleşme ve yabancılaşma bütün topluma bir deli gömleği gibi giydirilmek isteniyor. Kardeş Kürt halkı gözlerimizin önünde iğrenç bir imha

savaşına tabi tutuluyor. Buna boş gözlerle bakılabiliyor.

Büyük kentlerde sokaklarda yaşayan çocuklar, ekonominin temel bir sektörü haline gelen fuhuş, uyuşturucu, yoz ve lümpen bir kültür...

ekonomik gelişmenin, üretici güçlerin gelişmesinin önünü açarak ilerici bir rol oynamıştır. Ulus devlet/ulusal pazar üretici güçlerin kapitalist temelde gelişiminin tarihi ve temel bir biçimidir. 1930'lu yıllar, emperyalizmin 1929 Büyük İktisadi Buhranı'yla bunaldığı ve ikinci emperyalist savaş hazırlıklarının sürdüğü bir evre idi. Bu durum Türk burjuvazisini bir tercihin değil ama bir zorunluluğun ürünü olarak devletçilik uygulamalarına itmiştir. Sermaye birikiminin çok sınırlı olduğu, yabancı sermayenin ülkeye gelmediği koşullarda devlet eliyle kapitalist gelişmenin hızlandırılması bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır. Aynı dönemde birçok geri ülkede (Brezilya, Arjantin, Meksika) aynı devletçilik uygulamalarının gündeme gelmesi rastlantı değildir.

Kuruluş evresinde emperyalistlerin belli ayrıcalıklarına son vermesi, siyasal bağımsızlığı kazanarak iç pazarı egemenliği altına alması ile üretici güçlerin gelişimi planında tarihsel olarak ilerici bir rol oynayan burjuva cumhuriyeti, iktisadi gelişiminin doğal sonucu olarak İkinci Emperyalist Savaş sonrasında emperyalizmle çok yönlü mali, iktisadi, siyasi ilişkilere girme imkan ve zorunluluğu ile karşı karşıya geldi. Kapitalist gelişmeyi çarpıklık ve sorunlarıyla birlikte de olsa hızlandıran bir süreç yaşansa da, burjuva iktidar emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleşmesine paralel olarak üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engele dönüşmüş

bulunmaktadır.

Dünya ölçüsünde emperyalist-kapitalist sistem, Türkiye'de ise tekelleri sermayenin sınıf egemenliği uzun bir zamandır gelişmenin değil, çürüme ve kokuşmanın kaynağıdır. İlerlemenin prangası haline gelmiştir. Ekonomi, rant-mafya-uyuşturucu ekonomisine dönüşmüştür. Sermaye üretici yatırımlara değil, spekülasyona akmaktadır. Kapitalist ekonominin derinleşen krizi koşullarında sermaye, borsadan devlet borçlarına, repodan arazi spekülasyonlarına kendisine kârlı alanlar aramaktadır. Bu, sermayenin kendisinin üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engele dönüştüğünün açık bir göstergesidir. Bugün Türkiye'nin en büyük 500 sanayi işletmesi gelirlerinin yaklaşık %60'ını üretim dışı faaliyetlerden elde etmektedir. Rant ekonomisi rant paylaşım kavgalarına, devletteki çeteleşmeye, toplumdaki çürüme ve yozlaşmaya kaynaklık etmektedir. Yeni yatırımların olmadığı iktisadi yaşamda özelleştirmeler, devlet ihaleleri, borsa spekülasyonları, banka oyunları, arazi yağma ve spekülasyonu, kontr-gerilla çeteleri arasında rant paylaşımı için savaş alanına dönüşmüştür. Sermaye devleti Kürt ulusu üzerinde yürüttüğü sömürgeci kirli savaşı ve işçi-emekçilere dönük faşist tahkimatı uyuşturucu ticareti ile finanse etmekte, böyle ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

toplumsallaşan üretici güçlerin gelişmesinin önündeki temel engeldir. Bugünkü rant-mafya-uyuşturucu ekonomisinin, emperyalizme iktisadi, mali ve siyasi alanlardaki kölece bağımlılığın da temel nedenidir. Türkiye ekonomisi süreklileşmiş bir yapısal kriz içindedir. Kapitalist gelişmenin dış bağımlı niteliği yapısal krizin süreklileşmesinin temel nedenidir. Ödendikçe büyüyen dış borçlar, bütçe açıkları ve dev boyutlara ulaşan iç borçlar, sürekli yüksek enflasyon vb.nin anlamı işçi ve emekçiler için sürekli düşürülen ücretler, büyüyen bir işsizlik ve emekçi sınıfların sürekli artan yoksullaşmasıdır.

Doğumunda sınırlı da olsa emperyalizme karşı mücadele eden, ayrıcalıklarına son veren, siyasal bağımsızlıkla ulusal pazarı eline alan burjuva cumhuriyeti, 75. yaşında kapitalist gelişmenin olağan bir sonucu olarak emperyalizme iktisadi, mali, siyasi alanlarda kölece bir bağımlılık içindedir. Memur maaşlarının zam oranlarını dahi IMF belirlemektedir. İktisadi, mali, siyasal planda emperyalizm tarafından yönlendirilmektedir. Maliyesine IMF, polisine CIA, ordusuna Pentagon el koymuştur. Türk tekelleri sermayesi ancak emperyalizmle işbirliği ve tam bağımlılık temelinde varlığını güvenceye alabileceğini düşünmektedir. Dün üretici güçleri kendince geliştiren burjuva cumhuriyet, 75. yaşında rant-mafya-uyuşturucu ekonomisi ile her türlü sefalet ve yoksulluğun temel kaynağıdır. 75. yaşında çürüyen ve kokuşan sermaye cumhuriyeti yıkılıp yerine sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurulmaksızın üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önü açılmaz, sömürü yoksulluk ve sefaletle son verilemez.

Sermaye cumhuriyeti doğuş evresinden itibaren sınıf karakterinin ve güçsüzlüğünün doğrudan bir sonucu olarak alt sınıfların her türlü inisiyatifine ve hareketliliğine karşı baskıcı ve bastırıcı bir tutum aldı. Çerkez Ethem'i tasfiye etmekte, Sovyetler Birliği'nden geniş yardımlar alırken TKP önderlerini katletmekte, Kürtlerin eşitlik ve özgürlük taleplerini kanla boğmakta zerrece tereddüt göstermedi. Bunlar o günden bugüne burjuva cumhuriyetin değişmeyen sınıf çizgisinin örnekleridir.

Bununla birlikte Türk burjuvazisi, yürüttüğü ve başarıya ulaştırdığı Kurtuluş Savaşından aldığı güçle, iktisadi alanda olmasa da siyasi alanda, ortaçağ kalıntısı kurum ve ilişkilere darbe vurmakta, modern bir kapitalist gelişmenin ihtiyaç duyduğu siyasi kurumları yerleştirmeye girişmekte tereddüt

göstermedi. Kırdı toprak ağalığını tasfiye etmeye, köylüye toprak dağıtmaya hiçbir biçimde yanaşmazken, bu aynı sınıfın siyasal-kültürel kurum ve uzantılarını tasfiyeye girişebildi. Hilafet ve saltanatın kaldırılması, bunların yerine anayasa ve meclis hükümetlerinin geçirilmesi, ortaçağ uzantısı dinsel kurumların tasfiye edilmesi, Medeni Kanun'un, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun çıkarılması, modern bir sermaye cumhuriyeti yaratma çabalarının ürünü oldu. Tarihsel ölçülerle bakıldığında, bu adımlar, tüm güdüklüğüne rağmen ilerici bir nitelik taşımaktadır.

Halbuki son birkaç on yıldır sermaye cumhuriyeti iktisadi yaşamda olduğu gibi siyasal yaşamda da gelişmenin önünde temel bir engel haline gelmiş, her türlü siyasal gericiliğin kaynağı olmuştur. Kapitalist gelişme ve iktisadi yapıda süreklileşen krizler işçi-emekçi yığınların hak arayışlarını, sosyal-siyasal hareketliliklerini beslemiş, bu durum burjuva cumhuriyeti her türlü baskı ve gericiliğe yöneltmiştir. Türkiye'nin son 30-40 yılı gerçek manada bir siyasal istikrarsızlık dönemi olarak yaşandı. Büyük kitlesel kaynaşma dönemlerini, bunların zor kullanılarak bastırıldığı askeri rejimler izledi. Faşist askeri diktatörlükleri ise her seferinde yeniden kitlesel hareketlilikler...

Sermaye cumhuriyeti bu dönemde işçi ve emekçilerin özgürlük ve sosyalizm mücadelelerine karşı faşist devletini yeniden yeniden tahkim etti. Dün kurduğu Millet Meclisi'ni kendi doğuşunun temeli yapan sermaye cumhuriyeti, bugün aynı meclisin siyasi şube polisleriyle kuşatılmasına, milletvekillerinin enselerinden tutularak sürüklenmesine normal uygulamalar gözüyle bakabiliyor. Sermaye cumhuriyetinin 75. yılında meclis ancak faşist ordunun postalları arasında kendine yer ve yaşam hakkını biçimsel olarak bulabiliyor. Burjuva düzen partileri programları ve kimlikleriyle tekleşmiş ve gereksizleşmiştir. İkinci emperyalist savaş sonrası sosyal-siyasal çalkantılar içinde adım adım geliştirilen ve Kürtleri imha savaşında boyutlanan kontr-gerilla, 75. yılında burjuva cumhuriyetin ruhu ve beynidir. Kemalist cumhuriyet 75. yaşında gerçekte kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmaktadır. İktisadi ve siyasal yaşam tekelci sermayenin hizmetindeki kontr-gerillanın beyni faşist ordunun ve kontr-gerilla çetelerinin kontrolündedir. Faşist tahkimat burjuva medyadan işçi sendikaları yönetimine, üniversitelerden sivil kurum ve kuruluşlara kadar her alana yönelmiştir.

Ortaçağ ideolojisinin bir uzantısı olan dinsel gericilik açısından ise durum çok daha trajiktir. Kuruluşunda dinsel gericiliğin karşısına kaba bir kıyıcılıkla çıkan sermaye cumhuriyeti, uzun bir zamandır işçi-emekçi yığınları zehirlemek için dinsel gericiliği bizzat kendi eliyle beslemektedir. Faşist ordu işçi-emekçi yığınların ilerici kesimlerini dizginleyip ezerken, dinsel gericilik aynı şeyi geri kesimleri aldatıp afyonlayarak yapıyor. '70'li yıllardaki devrimci yükselişten büyük ürküntü duyan sermaye düzeni 12 Eylül'ün ardından dinsel gericiğe siyasal ve kültürel cephede görülmemiş genişlikte bir alan açtı. Bugün "irtica karşıtı" rolü oynayan ordu, 12 Eylül icraatıyla bu alan açma operasyonunun doğrudan planlayıcısı ve

Bütün sınırlılıklarına ve güdüklüğüne, alt sınıflara açık düşmanlığına rağmen,
nihayetinde Türk burjuva devrimi tarihsel olarak ilerici bir rol de oynamıştır. Ne var ki,
cumhuriyetin kuruluş sürecinde oynanan sınırlı ilerici rol,
kapitalist gelişmenin doğal bir sonucu olarak son birkaç on yıldır bir bütün olarak tükenmiştir.
Kapitalist gelişme ve bu zemin üzerinde gelişen emperyalizme bağımlılık ve kölelik ilişkileri,
ekonominin rant-mafya-uyuşturucu ekonomisine evrimi,
siyasal planda faşist bir asker-polis rejimine dönüşmesi,
burjuva cumhuriyetin bir kontr-gerilla cumhuriyeti haline gelmesi, ideolojik, kültürel, sosyal yozlaşma ve çürüme vb.
bütün bunlar burjuva cumhuriyetin tarihsel ömrünü çoktan doldurduğunu ve
tarihin çöplüğüne atılmayı hak ettiğini gösteriyor.
Bütün veriler burjuva cumhuriyetin geldiği aşamada gerçek yıldönümünün 29 Ekim'den ziyade
3 Kasım-Susurluk olduğunu ortaya koyuyor.

uygulayıcısıydı. Türk-İslam sentezi bu dönemde resmi ideoloji haline getirildi; imam-hatip okulları, camiler, Kuran kursları vb. bu dönemde en büyük patlamayı yaptı. Bizzat ordu, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı dinsel ideolojiyi bir silah olarak kullandı. Ve en önemlisi 12 Eylül'de süngü zoruyla uygulanan iktisadi ve sosyal politikalar yığınları görülmemiş bir yoksulluğa ve sosyal kültürel yıkıma sürükledi. Her türlü ilerici çıkışın ve demokratik hakların boğulduğu, yığınların yoksullukla elele giden bir çaresizliğe mahkum edildiği bu sosyal-kültürel ortam, dinsel gericiliğin palazlanması için son derece uygun koşullar oluşturdu.

Dinsel gericilik bu dönemde yığınların geri kesimlerini dizginleyen ve düzene bağlayan bir imkan olmanın ötesine taşarak genel toplum ve devlet düzenine kendi ruhunu ve rengini verme iddiasını uygulamaya geçirecek bir gelişme düzeyine ve konumuna ulaştı. Geline yerde dizginlenmesi, güç ve etkisinin tırpanlanması, düzen için kabul edilebilir sınırlar ve işlevler içine çekilmesi, dahası bunun laiklik-şeriat ekseninde ilerici muhalefetin yedeklenmesine zemin yapılması gerekiyor. Kurulu düzeninin vurucu gücü ordu şimdi bunu yapıyor. 75. yılında burjuva cumhuriyet karşısına aldığı dinsel gericilikle kolkoladır.

Dün Kurtuluş Savaşı içinde doğan cumhuriyet, bunu Kürt halkını kana boğmakla birleştirerek yaşamına başlamıştı. Bugün bir halkın kurtuluş mücadelesini boğmak için emperyalist dünyaya uşaklıkta her türlü sınırı aşabiliyor. Dün Kürt halkına gözdağı vermek için Kürt feodal ağalarını ve aşiret reislerini şamar oğlanına çeviren cumhuriyet, bugün özgürlük hareketini boğabilmek için bu güçlerin desteğine mahkum kalabiliyor ve onların fiili yönetimlerini sineye çekebiliyor.

Dün kurtuluş savaşını emperyalist sömürgeciliğe karşı veren ve "Yurtta sulh, cihanda sulh!" sözlerinde ifadesini bulan komşu ülkelerle iyi geçinme politikasıyla kendisini güvende hissedebilen burjuva cumhuriyeti, bugün 75. yılında, emperyalizme uşaklık ve taşeronluk çizgisinde komşu ülke halklarını baskı ve tehdit ediyor. 75. yılda

sermayesi büyüdü, bu zeminde emperyalizme uşaklığı gelişti, perçinlendi; içerideki çözümsüz sorunlarına şimdi dışarıda emperyalizmin çıkarlarına taşeronluk ve bekçilik maceralarıyla çare bulmayı umuyor. Kürt ulusunun özgürlüğü için ayağa kalkması, hırçınlığını ve saldırganlığını ayrıca güçlendiriyor.

Burjuva cumhuriyet kuruluşunda "çağdaş" bir resmi ideolojiye sahipti. Toplumu "çağdaş uygarlık seviyesine" çıkaracaktı. Cumhuriyet "sınıfsız, zümresiz" bir halkın cumhuriyetiydi. Dönemin aydınlarını, "kadro" hareketini bu tezler ve ideolojiyle düzene bağlamayı başarabiliyordu. Güdüklüğüne rağmen o dönem kemalist ideoloji ilerici bir misyonu da taşıyordu. Şimdi burjuva cumhuriyet gelişmesinin doğal ve zorunlu sonucu olarak "çağdaş uygarlık seviyesine" ulaştı. Emperyalist-kapitalist dünyanın çağdaş uygarlık seviyesi nasıl bir çürüme ve kokuşma, baskı, sömürü ve sefalet ise, 75. yılında burjuva cumhuriyetinin seviyesi de odur. Dün Kemalizm'e TKP'li aydınları yedeklemek mümkün olabiliyordu. Bugün ise ancak Kürt düşmanlığı, şeriat düşmanlığı vb. temelde kemalist

ideolojinin can çekişme süreci uzatılabilir. Çürüten düzen, çeteleşen devletiyle 75. yaşında sermaye cumhuriyeti, toplumu birleştiren bir ideolojik hegemonyanın çok uzağında, ancak çatışmalı bir zeminde paralyze eden ideolojiler toplamıyla günü kurtarabiliyor.

1920'lerin genç cumhuriyeti olgunlaşıp sonuçlarına ulaştığı 1990'larda, ulaştığı "çağdaş uygarlık seviyesinde", toplum yaşamının tüm alanlarında tam bir çürüme ve kokuşma içindedir. Genç cumhuriyette milli milyonlar yetiştirmenin bireyci bir yönü olduğu kadar toplumsal bir mantığı da vardı. Toplumun, iktisadın, sosyal yaşamın, kültürün, sanatın ve sporun geliştirilmesi genç cumhuriyetin bir hedefiydi. Toplumun genç ve diri kesimleri bu hedeflere seferber edilebiliyordu. Şimdi olgunlaşıp çürüten burjuva sınıf şahsında bütün toplum kokuşma ve çürümeye mahkum edilmek isteniyor. Bireycilik, yabancılaşma ve köşe dönmeçilik 75. yaşında burjuva cumhuriyetin en gözde değerleridir. Sefalet, düşkünleşme ve yabancılaşma bütün topluma bir deli gömleği gibi giydirilmek isteniyor. Kardeş Kürt halkı gözlerimizin önünde iğrenç bir imha savaşına tabi tutuluyor. Buna boş gözlerle bakılabilir. Büyük kentlerde sokaklarda yaşayan çocuklar, ekonominin temel bir sektörü haline gelen fuhuş, uyuşturucu, yoz ve lümpen bir kültür...

Doğuşunda güdük de olsa kendi sınırları içinde ilerici bir rolü ve işlevi olan sermaye cumhuriyeti 75. yaşında çürüme ve kokuşma içinde bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmaktadır. Yıldönümü vesilesiyle çıkarılan gürültü ve tantana sadece ömrünü doldurmuş bir cumhuriyetin tarihin çöplüğüne atılması ihtiyacını gösteriyor.

Yeni cumhuriyet bir proleter cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti Türkiye işçi sınıfı önderliğinde zafere ulaşacak bir proleter devrimin ürünü olacaktır.

Kimin cumhuriyeti?

Burjuva cumhuriyet 75. yılına içerde bir kontr-gerilla cumhuriyeti hüviyetini iyiden iyiye tescil ederek, dışarıda da emperyalizme uşaklık temelinde halklara düşmanlık çizgisini pekiştirerek girmeye hazırlanıyor.

Kemalist burjuvazinin cumhuriyeti ilan edişinin üzerinden geçen 75 yıl. Kapitalist sömürü, emperyalist yağma ve devlet terörüyle geçen 75 yıl. Burjuva cumhuriyetin kirli geçmiş şimdiki demagoji fırtınasının ardındaki gerçeklere ışık tutmaya devam ediyor.

Kapitalist devletin çürümüş yüzü “devlet baba” makyajıyla örtülemez hale gelmiştir!

Cumhuriyetin ilanıyla kemalist burjuvazi savaşın yıkımı üzerinde yeni bir iktisadi temel oluşturmak sorunu ile yüzyüzedir. Cumhuriyetin ilk yıllarını kapitalist ekonomik temelin inşasının dayatığı ihtiyaçlar belirlemiştir. Kemalist iktidar sermaye birikim sürecinde motor rolü oynamıştır. Koşullar gereği memurlara ve işçi sınıfının vasıflı kesimlerine yoksul ülke koşullarına göre imtiyazlı sayılabilecek olanaklar sağlanmıştır.

Kapitalist devletin ideolojik ve örgütsel olarak kurumsallaştığı yıllarda kemalist iktidarın “sınıflarüstü”, “tarafsız”, “devlet baba” imajını oluşturması hayati önemdedir. Bu imajın pekişmesinin altında ise işçi hareketi açısından devralınan mirasın sınırlılığı ve çarpıklığı, ayrımcı işçi politikaları, proleterleşme düzeyinin geriliği yatmaktadır. Ama asıl önemlisi işçi ve emekçilerde oluşabilecek yanılsamaları etkisiz hale getirebilecek bir öncünün yokluğudur. Sosyalizm adına hareket ettiğini söyleyenler bunu yerine getirmek bir yana yanılsamaları derinleştirecek bir ideolojik-politik hatta sahiptirler. Ne varki koşullar çok geçmeden değişecek “sınıflarüstü”, “tarafsız”, “devlet baba” imajını çizmek giderek zorlaşacak, fakat bu çaba burjuva cumhuriyetin tarihinde hiç değişmeyecektir.

1940’lı yıllarda tablo değişmeye başlamıştır. İkinci Paylaşım Savaşı’nın açtığı gediklerdir bunlar. Kemalist iktidarın politikalarındaki gedikler kapitalist devletin gerçek kimliğinin yavaş yavaş su yüzüne çıkışını getirmiştir. Daha önceleri

75. yılına giren burjuva cumhuriyet işçi sınıfı ve emekçilere sömürü ve sefalet dışında birsey vermemiştir. Bundan sonrası için de sermaye iktidarının en ufak bir esneme sansına sahip olmadan uygulamaya

soktukları yıkım programını da düşünürsek emekçi kitlelerin taleplerini karşılaması olanaksızdır.

Bu bir yana, can bedeli mücadelelerle elde edilen en doğal ekonomik-sosyal haklar dahi geri alınmak isteniyor.

Türkiye işçi sınıfının da önünde

tek kurtuluş yolu duruyor:

Katmersiz bir sömürü ve katıksız bir sefaletten başka birsey vaad etmeyen burjuvazinin kirli iktidarını alasağı etmek!

vasıflı işçilere sağlanmış olan hakların pratikte kullanılamaz hale gelişi bunun bir habercisi gibidir. Bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçilerin yaşama ve çalışma koşullarındaki kötüleşme ise gözle görülür orandadır. 1940 tarihli Milli Koruma Kanunu ile günlük çalışma süresi 11 saate çıkarılıyor, hafta tatili kaldırılıyor, ücretler ise reel olarak yarıya yarıya düşüyordu.

İkinci Paylaşım Savaşı burjuva cumhuriyeti için bir dönüm noktasıydı. Emekçi kitlelerin “ücretsiz köleliğe”, düpedüz angaryaya maruz bırakılışı, stokçulukla yığınlar açlıktan kırılırken karne döneminin vurgunları, devletçilik ve komprador ticari faaliyetle semiren Türk burjuvazisi kaderini emperyalist efendileriyle tümüyle birleştirecektir.

O günden bu yana çizilmek istenen “devlet baba” imajının tel tel dökülmesine yolaçan gelişmeler hızlanmıştır. Türk burjuvazisinin sınıfsal çıkarları gereği uluslararası sermayeyle tam bütünleşme ve ABD emperyalizmine tam teslimiyet yönünde yapılan tercih sürecin hızlanmasını, çelişkilerin derinleşmesini de beraberinde getirmiştir. Yaklaşık 50 yıldır içinden çıkılamayan bir kısır döngüdür bu.

Yapısal kriz ve devlet partisinin değişmeyen rolü

Emperyalizme bağımlılık TC’nin emperyalist borç batağına çıkamayacak tarzda saplanmasına ve Dünya Bankası ve İMF’nin dayattığı plan ve politikalarla kısıtlanıyor.

olmasına yolaçtı. Sanayi, yatırım malları ve ara mallar bakımından emperyalizme bağımlılık. Döviz bağımlılık. Kaynak bunalımı gelişmekte olan bağımlı sanayinin durması anlamına geliyordu ve ne zaman kaynak bunalımını kendini göstermeye başlasa ekonomik kriz karşımıza çıkardı.

1958 yılı ilk kez büyük oranlı bir develüasyon gerçekleştirildi. Ekonomik kriz 1960 darbesini getirdi. Diğer tüm etmenlerin yanında 27 Mayıs yönetiminin temel fonksiyonu kaynakları tekelleri burjuvazinin arzusu ve modern sanayinin ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirmektir.

‘60’lı yılların sonuna doğru kapitalist ekonomik kriz yeniden derinleşecekti. Toplumsal muhalefetin yükselişi, bir kez daha karşılaşılan döviz kıtlığı, büyüme hızındaki ani ve sarsıcı düşüş ‘71’de devlet partisi ordunun yeni bir darbesini gündeme getirdi. İşçi haklarının tırpanlanması, reel ücretlerdeki belirgin düşüş, tekelleri burjuvazinin istekleri doğrultusunda devlet yapısında düzenlemeler, krize çözüm getirmeye değil krizin etkilerini geciktirmeye yaradı. ‘77’de tehlike çanları yine düzen için çalıyordu. Ekonomik kriz derinleşiyordu.

Ardından 24 Ocak Kararları geldi. 24 Ocak Kararları 12 Eylül rejimi tarafından süngü gücü ile uygulandı.

Sonuçları tüm çıplaklığıyla karşımızdadır. Bir yandan Türkiye kapitalist düzeninin krizi sürekli büyüyüp derinleşmektedir. Sermaye iktidarının uyguladığı program ise krizin sürenin işçi sınıfı ve

emekçilere yıkmak üzerinedir.

Burjuva cumhuriyete rengini veren kapitalist sömürü, emperyalist talan ve devlet terörüdür!

Burjuva cumhuriyetin daha ilk yıllarında işçi sınıfını denetim altına alabilmek için devlet güdümlü “işçi örgütleri” oluşturulmuştu. Denetim dışındakilerin karşılaştığı çıplak devlet teröründen başka birsey değildir. 75. yılında izlenen politika değişmemiş, derinleşmiştir.

İşçi hareketini denetim altına alma çabaları cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir ihanetin, ESK ihanetinin altına imza atan sendika bürokrasisi tarafından sağlanmaya çalışılmaktadır. Sendika bürokrasisinin oluşturduğu gerici barikat aşıldığında da karşımıza çıkan devlet teröründen başka birsey değildir.

Son elli yıla yakın bir süredir yaşadığı kısır döngü içinde büyük sosyal-siyasal çalkantılara sahne olmuştur Türkiye. İki büyük devrimci hareketlilik ve üç askeri darbe... 75. yılında öyle bir noktaya gelmiştir ki burjuva cumhuriyet artık düpedüz bir kontr-gerilla cumhuriyetidir. Derinleşen çelişkiler burjuva devletin de derinleşmesini zorunlu kılmıştır. “Ya kapitalist sömürüye, emperyalist talana boyun eğilecektir, ya da askeri darbe veyahut İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi gibi saldırı kurumlarıyla generallerin fiili yönetimi altında terör ve zorbalıkla bu yıkım zorla uygulanacaktır” parolaları budur.

Görülüyor ki 75. yılına giren burjuva cumhuriyet işçi sınıfı ve emekçilere sömürü ve sefalet dışında birsey vermemiştir. Bundan sonrası için de sermaye iktidarının en ufak bir esneme şansına sahip olmadan uygulamaya soktukları yıkım programını da düşünürsek emekçi kitlelerin taleplerini karşılaması olanaksızdır. Bu bir yana, can bedeli mücadelelerle elde edilen en doğal ekonomik-sosyal haklar dahi geri alınmak isteniyor.

Türkiye işçi sınıfının da önünde tek kurtuluş yolu duruyor: Katmersiz bir sömürü ve katıksız bir sefaletten başka birsey vaad etmeyen burjuvazinin kirli iktidarını alasağı etmek!

Burjuvazinin cumhuriyeti 75. yılına girerken bu çürümüşlüğü ile daha fazla yaşamayı haketmiyor!

Sermaye iktidarınının 75 yılı:

Böyle yö

Bugünlerde 75. yıl kutlamaları başlatan sermaye cumhuriyeti, pek çok kurum ve yöntemini (hatta M. Kemal başta olmak üzere ilk yöneticilerini) Osmanlı'dan devralan bir rejim oldu. Osmanlı döneminde kurulan İttihat ve Terakki'nin illegal iktidar yöntemleri, bu örgütte yetişmiş kadrolar aracılığıyla Cumhuriyet'e taşındı, geliştirildi ve uluslararası bir niteliğe bürünerek bugünkü Susurluk devleti gerçekliğine ulaşıldı.

Cumhuriyetin ilanından aylar önce, Şubat 1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde ortaya çıkan tablo, aslında taze iktidarın rengini ve geleceğini tüm açıklığı ile göstermiştir. İşçiler dahil her kesimden delegenin katıldığı kongreye ağırlığını koyan Milli Türk Ticaret Birliği oldu. İstanbul tüccarlarının kurduğu birliğin amacı; *Levantenlerle, Rum ve Ermenilerin ticari mevkilerini milliyetçilikten yararlanarak ele geçirmek ve yabancı sermaye ile ortaklıklar kurmaktır.*

Sermayenin uluslararası bir niteliğe kavuştuğu, ilk emperyalist paylaşım savaşından da yeni çıktığı bir dönemde, Türk burjuvazisinden "milli" bir karakter göstermesi beklenemezdi. Milli Türk Ticaret Birliği'nin işbirlikçi karakteri, sermayenin o

doğal tekelleşme eğilimini ortaya koyuyordu sadece.

Dünya kapitalizminin tekelci aşamaya ulaştığı bir çağda, Türkiye'nin kapitalist gelişmesi, doğaldan bu tekelleşen sermayenin "yardım" ve desteği ile mümkündü. Fakat iktidar olmanın gücünden de sonuna kadar yararlanmak gerekiyordu. Hızlı bir sermaye birikimi için işgücünü iligine kadar sömürmenin imkanları devlet eliyle yaratıldı. 60'lara kadar uzayan örgütlenme yasakları ile, zorunlu çalışma kararnameleriyle, KİT'lerle, devlet, sermaye gelişiminin önünü açacak tüm önlemleri aldı.

Ne var ki, tüm bunlar, "Emperyalizm ve Sosyal Devrimler" çağında gerçekleşiyordu. Rusya'da Çarlık rejimini yıkarak kendi iktidarını kuran işçi sınıfı ihtilali emperyalist dünyada büyük bir korku yaratmıştı. Ekim Devrimi'nin emperyalist dünyada yarattığı bu korku, "demokratik" burjuva cumhuriyetlerini bir korku rejimi kurmaya itecekti. Bu korku rejiminin ilk uygulamaları olan Almanya'da Hitler Nazizmi, İtalya ve İspanya'da Faşizm, emperyalist dünyanın Rus proletaryasının sosyalist iktidarına karşı savaşını yürüttü. İkinci

Dünya Savaşı olarak da bilinen bu savaş Faşizmin yenilgisiyle noktalandı.

Sermaye devletlerinin kontralaştırılması, bu yenilginin ardından başlayan soğuk savaş döneminde gerçekleşecekti.

ABD tekelleri, yeni korku rejimlerini ABD casusluk örgütü CIA aracılığı ile ve tüm kapitalist devletlerde kontralaşma olarak örgütlediler. İtalya'da Gladyo, Türkiye'de Kontr-Gerilla adını alan bu "gizli devlet", asıl olarak bir işçi ihtilalini hedeflemekle birlikte, Türkiye'de Kürt sorunu meselesinde olduğu gibi, her türlü muhalefet hareketinin illegal yöntemlerle, insanlık suçlarıyla bastırılmaya çalışılmasıydı. Aynı zamanda, yeraltı dünyasının diğer suç örgütleri, esasta da mafya ile kaynaşıp bütünleşmeyi getiriyordu.

Kısaca; sermaye cumhuriyeti TC'nin 75 yıllık serüveni, dünya sermayesi ve onun jandarması ABD ile elele, bir çeteleşme-çürüme serüveni oldu. Bu serüvene Kore yollarına düşmek de dahildir, İsrail ile elele Ortadoğu'da ABD maşalığı yapmak da. Tüm suçlarını sıralamak bu yazının sınırlarında mümkün olmadığından, 75 yılın kimi gelişmelerinin özet bir dökümünü verelim:



'77 1 Mayıs'tan

*Ve cellat uyandı yatağında bir gece
Tanrım dedi, bu ne zor bir bilmece
Öldükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe.*

Ataol Behramoğlu



Çorum katliamından

*İşçi sınıfı hareketini baltalamak için tüm hukuki önlemler alınmış ve uygulanmıştır.

1920-İstiklal Mahkemeleri her türlü muhalefet hareketini tirpanladı. Adana-Samsun-Erzurum telgrafçıları grevine katılan işçiler bu mahkemelerde yargılandı

1925-Takrir-i Sükun Kanunu her türlü işçi hareketini yasakladı.

1928-Amele Teali Cemiyeti kapatıldı

1933-Greve ceza getirildi.

1936-İş Kanunu ile grev yasağı yasallaştı.

1938-Cemiyetler Kanunu ile getirilen "Sınıf esasına dayalı" örgütlenme yasağı sendikal mücadeleyi iyice biçti.

1946-Cemiyetler Kanunu'nda değişikliklerle sendika yasağı kalktı fakat bir sıkıyönetim emri ile yasak fiilen sürdüğü gibi sendikalara yönelik takibat açıldı. Sendikacılar tutuklandı.

1947-Sendikalar Kanunu grev yasakları ile yazıldı.

1950-Hür Mensucat İşçileri Sendikası grev hakkı isteyen bir telgrafi Çalışma Bakanlığı'na yolladığı

için kapatıldı.

1952-Devlet tarafından ABD'de eğitime yollanan bir grup sendikacı eliyle Türk-İş kurduruldu. CIA kontr-gerilla kontrolündeki Amerikan sarı sendikacılığı böylece Türkiye işçi sınıfı hareketine dayatılmış oldu.

1970-DİSK'i kapatmayı amaçlayan 1317 sayılı kanun 15-16 Haziran direnişiyle püskürtüldü.

1973-Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kuruluşu ile ilgili kanun çıkarıldı.

13 Temmuz 1976'dan itibaren DİSK'in öncülüğünde başlatılan DGM'ye hayır kampanyasına Demokratik kitle örgütlerinin hemen tümü katıldı.

DİSK 16 Eylül'de direniş başlattı. 18 Eylül'de İstanbul'da "DGM'ye hayır!" yürüyüşü yapıldı.

11 Ekim 1976'da DGM'ler kapatıldı.

26 Haziran 79'da TİSK DGM'lerin yeniden kurulmasını istedi.

*İşçi sınıfı hareketi sadece yasal engellerle kısıtlanmak, ve sarı sendikalarla iğdiş edilmekle kalmadı, bu denetimin dışına taşan tüm

eylemleri devlet terörüyle bastırılmaya çalışıldı:

1921-Türkiye Komünist Partisi kurucuları, Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı hain bir pusuda katledildi.

1927 Ocak-İstanbul Liman işletmesinin 3 bin dolayında kayıkçısının grevine polis saldırdı. 15 grevci polis kurşunlarıyla öldürüldü. 320'si tutuklandı. 33 tanesi olağanüstü mahkemeye sevk edildi.

1927 Ağustos-Mardin/Nusaybin demiryolu yapım işçilerinin Fransız şirketine karşı grevine Türk polisi saldırdı. Ölü ve yaralıların sayısı bilinmiyor.

1965- Zonguldak Kozlu'daki kömür işçilerinin direnişine jandarma saldırdı Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar öldürüldü.

1968-Kozlu'da greve polis saldırdı iki işçi daha öldürüldü.

1969-Gamak direnişinde Şerif Aygün kurşunlanarak öldürüldü.

1970-Aliğa grevinde sendika başkanı öldürüldü.

nettiller!

*İşte Şerif şehit oldu
Bayram benim neyime
Patronların gönlü oldu
Kan damlar yüreğime*

*Ezilip duruyoruz
Bayram benim neyime
İktidara yürüyoruz
Gül damlar yüreğime*

1970-Gıslaved grevinde 1 işçi öldürüldü 16'sı yaralandı.

1971-Paşabahçe Şişe Cam grevinde 1 işçi öldürüldü.

1977 1 Mayıs-CIA ve kontr-gerilla saldırısında 36 işçi öldürüldü.

1980 Ocak-TARİŞ işçilerinin provokasyonlara ve faşist saldırılara karşı direnişinde

1980 Temmuz-DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler öldürüldü.

1980 12 Eylül-Askeri cunta yönetime el koydu: Darbe rejiminin ilk icraatı DİSK'in kapatılması yöneticilerinin tutuklanması oldu. Binlerce öncü işçi büyük işletmelerden temizlendi. Fabrika idarehanelerinde dolaşan kara listelerde adı olanlar yıllarca işsiz kaldı. Yüzlercesi hapislerde çürütüldü. Sermayedarların; "bugüne dek onlar güldü şimdi sıra bizde" sözü, azgın bir devlet terörü eşliğinde gerçekleştirilen azgın bir sömürü ortamında yaşam buldu. Greve hapis cezası getirildi. 82'de yapılan darbe anayasası ile DGM'ler yeniden kuruldu. Bu mahkemeler binlerce işçi önderinin, sendikacının, devrimcinin hukuksuz biçimde yargılandığı, onlarcasının idam edildiği engizisyon mahkemeleri halinde bugüne kadar çalıştı.

Ardardına uygulanan IMF paketleri ile, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma saldırıları ile, işçi sınıfı sürekli bir yoksullaştırmaya maruz kaldı.

*Sermaye diktatörlüğü sadece işçi sınıfı hareketini değil, Kürt hareketini, devrimci gençlik hareketini ve tüm muhalefet güçlerini aynı terörist yöntemlerle

sindirmeye çalıştı:

1938-Dersim isyanı bir toplu katliamla bastırıldı. Binlerce köylü öldürüldü. Köyler boşaltılıp yakıldı. Köylüler sürgün edildi.

1971 6 Mayıs-Deniz Gezmiş ve arkadaşları idam edildi.

1971 31 Mayıs-3 devrimci Nurhak dağlarında katledildi.

1972-Kızıldere'de 10 devrimci katledildi.

1978-Maraş katliamı, 111 kişi öldürüldü.

1984-Kürt halkına karşı toplu imha savaşı başlandı. Binlerce ölü ve yaralı, yakılıp-yıkılan, boşaltılan köyler, sürülen köylülere ve daha binlerce acıya malolan bu savaşla birlikte devletin çeteleşmesi de tamamlanacaktı.

1993 '2 Temmuz-

Sivasta 35 can yakıldı.

1994 Aralık-Özgür Ülke gazetesi bombalandı.

1995-Gazi Mahallesi'nde kontrgerillanın provokasyon girişimi halkın ayaklanması ile püskürtüldü.

1996-Siyasi tutsakların devlet terörüne karşı başlattığı süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişinde 12 tutsak öldü.

*Milli Türk Ticaret Birliği'nin, daha 1923 Şubatında İzmir İktisat Kongresi'nde ortaya koyduğu eğilim, yani emperyalist sermaye ile bütünleşme isteği, Cumhuriyet'i bugünkü ABD maşalığına kadar getirdi.

1947- ABD ile TC arasında, "Türkiye'ye yapılacak yardım hakkında anlaşma" imzalandı.

1952-Türkiye NATO'ya üye oldu.

1976 -TC-ABD Savunma İşbirliği Anlaşması imzalandı.

*Sosyalist işçi iktidarının faşizmi ezmesiyle sonuçlanan İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, emperyalist sermaye çözümü devletlerini kontralaştırmada buldu. ABD casusluk örgütü CIA, tüm kapitalist devletlerin birer kontra cumhuriyetine dönüştürülmesinde başrol oynadı. Türkiye Cumhuriyeti kontralaşmayı en rahat gerçekleştiren devletlerden biri oldu.

İttihat ve Terakki geleneğinden Osmanlı subayları öncülüğünde kurulan ve 30 yıl tek parti despotizmini yaşadıkdan sonra, on yılda bir tekrarlanan askeri darbelerle idare olunan Cumhuriyet, illegaliteye hiç yabancı değildi. Birincisi, her darbe başlıbaşına Anayasa ve yasaların ihlali demektir. İkincisi, daha kurulur kurulmaz başlayan isyanlarıyla Kürt ulusal hareketi de, Cumhuriyet'in yasadışı yöntemlere başvurmasını koşulluyordu. (Devlet terörü dışında sorunun tek çözümü olabilirdi; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin

*Ufuklara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasası.*

*Karadeniz, bunu bilsin derinliklerin
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize...*

hakkını tanıyan demokratik bir tutum.)

Ve Cumhuriyet adım adım kontralaştırıldı.

1938 "Umumi Emniyet ve Asayişe Ait İstihbarat/Çetelerin Tenkili Hususunda Alınacak Tedbirlere Dair Talimname" yayınlandı. Buna göre; "Bucak, ilçe ve illerde tüm köyleri kapsayan özel ajan ve muhbir" kullanılacaktı. (kontr-gerilla talimnamelerine ne kadar da benziyor!)

1952-Milli Müdafaa Yüksek Kurulu kararı (ABD ve CIA kararı diye

okuyun) ile Seferberlik Tetkik Kurulu kuruldu. Daha sonra adı Özel Harp Dairesi olarak değiştirildi. Susurluk devletinin temeli böylece atılmış oluyordu.

1980-Kenan Evren başkanlığındaki cunta yönetime el koydu.

1981-Cunta Anayasa'yı değiştirdi. Milli Güvenlik Kurulu, Cumhuriyetin en üst yönetim erki olarak kalıcılaştırıldı.

Daha sonraları Mehmet Ağar'ın ağzından "1000 operasyon" olarak savunulan kontr-gerilla eylemleri, darbe altında alabildiğine artırıldı. Sabotaj, cinayet, adam kaçırıp-kaybetme, işkence ile öldürme, sakat bırakma, tehdit, şantaj ve nihayet uyuşturucu ve silah kaçakçılığı gibi mafya suçlarının da içinde tüm suçlar kontr-gerilla devletinin elinde toplandı.

1996 Kasım-Çete devletinin mersedesi Susurluk'ta kamyona

çarptı. Pek çok kirli ilişki ortalığa saçıldı.

Sermaye Cumhuriyeti'nin 75 yılda biriktirdiği miras; milyonlarca işsizlikle sefalet batağına itilmiş bir işçi sınıfı, binlerce sokak çocuğu, büyüğü ve köprüaltlarında ölüme terkedilmiş yaşlısı, Kürdistan'da defalarca toplu kıyım, zorunlu göç, yakılmış yıkılmış köyler, ormanlar, mafya ile içiçe geçmiş bir parlamento, onlarca kayıp, yüzlerce işkence ve ölüm, "bin"lerce operasyonda katledilen binlerce insan... Kısaca, çürüyen bir düzen, çeteleşen bir devlettir.



Kriz batağına saplanmış emperyalist-kapitalist sistemin çırpınışları

Burjuva medyanın son birkaç haftadır takındığı tavra, izlediği yayın politikasına bakılınca ve bundan hareketle dünyadaki gelişmeler önem sıralanınca iktisadi krizin artık geride kaldığı sonucu çıkmaktadır. Konu kuşkusuz farklı açılardan irdelenmeye devam edilmektedir. Ama, gazetelerin iç sayfalarına serpiştirilen makalelerle teknik denilebilecek bir mahiyette ele alınmaktadır. Yani soruna bu cepheden bakıldığında kısa süre önce patlak veren kasırga artık dinmiş gibi görünüyor. Oysa, bundan birkaç hafta öncesine kadar aynı medyanın gündemini iktisadi kriz haberleri ve onlara ilişkin bütünüyle yavan ve anlamsız da olsalar, yorumlar, değerlendirmeler, değişik felaket senaryoları oluşturmaktaydı. Dünya borsalarında yaşanan çöküş, sermayenin geri kalmış ülkeleri terk etmesi ve sonuç olarak birbirlerini izleyen banka ve şirket iflasları, dahası Rusya gibi ülkelerin iflasları bu sorunun değişik boyutlarıydı.

Günümüzde insanlığın tamamının geleceğini belirleyen emperyalist-kapitalist sistemin can damarlarının ardarda kitlenmesi ve tıkanıklığın dünyanın tamamına yayılmaya yüz tutması biçiminde tanımlanan bu kriz nasıl oldu da birkaç hafta içinde önemini kaybederek gündemden düştü ve unutuldu? Gerçekten krizin hızı kesildi mi? Yoksa sermaye dünyasının başka bir entrikası mı söz konusu?

Önce Rusya krizi örneği ile söze başlamak gerekiyor. Çünkü, dünya borsalarında hararetin yükselmesinde krizin Moskova durağı belirleyici bir rol oynamıştı. Bu dev ülke geçen Ağustos ayı ortalarında dış ve iç borçlarını ödeyemez durumda olduğunu resmen açıklamış ve iflas ettiğini bütün dünyaya ilan etmişti. Rusya'da halihazırda işçilerin, memurların, askerlerin aylardır maaşlarının ödenememekte, emeklilerin sembolik değerdeki emeklilik ödeneklerinin hep bilinmeyen bir tarihe ertelenmekte olduğu biliniyor. Ülkenin mali iflası bu kronik duruma tuz biber ekti. 7 Ekim günü onmilyonlarca insan sokağa döküldü. En temel tüketim maddeleri bulunmuyor, yer yer kıtlık işaretleri kendini gösteriyordu. Bundan bir kaç hafta önce Rus halkının bu koşullarda kışı nasıl geçireceği tartışılıyor, durumdan endişe ediliyordu.

Büyük ölçekli bir felaketi çağrıştıran bu sayfa Rusya'da kapandı mı?

Kapanmış sayılması için neler yapıldı? Uluslararası sermayenin mali kurumları Rusya'ya yönelik yıllardır sürdürdükleri yoğun bakım operasyonuna son verdiler, yeni borç ve kredileri gündemden düştü. Üstelik Rusya ile ticari ilişkilerde ciddi bir daralma ve bir ihtiyat hakim. Dolayısıyla, kısmen yalnız bırakılan yeni yetme Rus burjuvazisi çaresizlik içindedir. Geriye, yığınların açlık ve sefaletle yüzyüze bırakıldığı, toplam nüfusunun % 80'inin mutlak yoksulluk koşullarında yaşayan Rusya'da krize karşı alınan tek önlem bir buçuk aydır hükümet dahi kuramayan, yeni bir başbakanının atanmış olması kalıyor. Primakov'un başbakanlığa atanması ve atamanın da Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin belirleyici politik güç olduğu Duma tarafından onaylanması son derece olumlu yorumlara yol açtı. "Primakov'la birlikte Rusya'ya istikrar geldi", "Primakov'un başbakan olmasıyla Rusya'da kriz durgunlaştı" denilmekte ve krizin sihirli bir reçetesi bulunmuşçasına "keşke Boris Yeltsin çomak sokmasa!" diye adeta dua edilmektedir. Bu tür değerlendirmeleri soruna başka açılardan bakma iddiasında olan çevrelerde yer yer aynen kabullenmekte ve ne anlama geldiğini hiç düşünme zahmetinde bulunmadan tekrarlamaktadırlar. Dahası, burjuva medyanın verdiği bazı ipuçlarından hareketle bu saçmalığı bilimsel verilere dayandırma cüreti dahi gösterilmiştir. Rusya'nın dünya GSMH'sindeki payı %1'dir, dolayısıyla tamamen çökse bile kapitalist sistemi sekteye uğratmaz deniliyor. Bu rakam doğrudur. Ama, ondan hareketle emperyalist-kapitalist sistemin en zayıf halkalarından biri durumunda olan Rusya gibi bir ülkenin dünya ölçeğindeki önemini %1 olarak saptamak tasviri imkansız bir ahmaklıktan öte nedir?

Primakov hükümetinin anti-kriz reçetesi

Krizin doruğa tırmandığı günlerde işbaşına getirilen ve bir buçuk aydır görevde bulunan yeni Rus başbakanı izleyeceği iktisadi politika konusunda haftalarca gazetecilere hep aynı nakaratı tekrarladı: "Lütfen bana soru sormayın!" Primakov'un sihirli icraatının ilk adımı bu oldu. Ve nihayet 20 Ekim günü Moskova'da bir kongresinde

temsilcilerinin bir kongresinde Primakov uygulamayı öngördüğü iktisadi politikanın ana hatlarını muğlak tanımlamalarla da olsa özetledi.

Üç alanda yoğunlaşan ve 60 değişik önlemle takviye edilecek olan Primakov reçetesinin öngördüğü hedefler şunlardır:

a) 1 Ocak 1999 tarihinden önce kamu sektöründe çalışan işçi, emekçi ve memurların bu güne kadar birikmiş olan maaşları ödenecek. Gelecek Ocak ayı içinde de askerlerin birikmiş olan ödenekleri de ödenecek. Emeklilik ödenekleri ise gelecek yıl içinde bir çözüme bağlanacak. Yani, önümüzdeki bir iki ay içinde Primakov hükümeti resmi rakamlara göre 90 milyar ruble civarında bir ödemede bulunacak. Zira resmi rakamlara göre 1 Ekim 1998 tarihine kadar devletin kamu çalışanlarına maaş olarak birikmiş olan toplam borcu 88 milyar ruble tutarındaydı. Devletin kasalarının boş olduğu bir durumda Primakov hükümetinin bu meblağı nasıl temin edeceği bilinmez.

b) Primakov hükümeti ulusal üretime yönelik bir teşvik politikası izleyecek ve böylece "sanayiye yapılacak olan yatırım kalkınmada temel motor işlevi görecek!" Sanayi yatırımlarını teşvik etme ve ulusal üretimi destekleme politikasının nasıl finanse edileceği de henüz belli değil. Yeni bir mali yasa önümüzdeki günlerde parlamentoya sunulacak ve bu arada da başta katma değer vergisi olmak üzere bazı vergiler düşürülecek. Bu tür önlemlerle sanayiye ve iç üretime nasıl finansman kaynağının oluşturulacağı bir başka bilinmeyen. Üstelik yıllardır Rusya'da tam olarak kapitalist kriterlere uygun bir vergi yasasının çıkartılamadığı ve yürürlüğe konulup uygulanmadığı biliniyor.

c) Primakov hükümetinin üçüncü temel hedefi yabancı sermayeyi çekmek için cazip koşulları ve ortamı yaratmak. Yabancı sermayeyi çekmek için Rusya'da en cazip koşulları Primakov hükümetinden önceki hükümetler yarattılar. Sonuçları tüm çıplaklığıyla ortada ve herhangi bir ek yorum gerektirmiyor.

Emperyalist güçlere mali yardım çağrılarına sıkça tanık olunan RFKP Genel Sekreteri Züganov, Primakov'un bu açıklamalarını "eski hükümetlerin uyguladığı formcu iktisadi

politikanın nihayet terk edilmiş olduğunun kanıtı" olarak selamladı.

Rus siyasetinin yıldızı parlak politikacılarından olan Moskova Belediye Başkanı da yeni iktisadi politikayı benzer bir coşkuyla desteklediğini açıkladı. Krizin çözümüne ilişkin Primakov hükümetinin ürettiği çok bilinmeyenli denklemden söz ederken geçerken belirtelim Rusya aynı zamanda 31 Aralık 1998 tarihinden önce uluslararası mali kurumlara ve bankalara 4 milyar dolar düzeyinde dış borç faizi ödemek zorunda. Ayrıca, 1998 yılı bütçe açığı 100 milyar rubleyi geçmiş bulunuyor.

Özetlemek gerekirse Rusya'da iktisadi krizin ölçeği ve açığı hasarların derinliği biliniyor, bunu rakama dökmek ve bilimsel verilerle de ifade etmek mümkün. Bu duruma çare bulmak için işbaşına getirilen Primakov hükümetinin almayı düşündüğü tedbirleri ve izleyeceği iktisadi politikayı da genel hatlarıyla tanımladık. Eğer bu tür mesnetsiz vaadlerle söz konusu kriz dizginlenebiliyorsa ona iktisadi kriz değil başka sıfat yakıştırmak gerekir. Rusya'da günün birinde mali bir bunalım patlak verdi, mali bunalım aniden iktisadi bir çöküntüye yol açtı, sefalet doruğa tırmandı, sistem politik çıkmaza girdi ve başbakan değişikliğine gidildi, ardından onmilyonlarca işçi ve emekçinin sokağa dökülmesiyle kriz sosyal bir boyut da kazandı ve birgün geldi tüm bu sorunlar kendiliğinden yok mu oldular?

Kriz süreci hangi aşamada?

Piyasalarda kısa süre öncesine göre göreceli bir sükunetin hakim olduğu doğrudur. Mali piyasada büyük ölçekli sarsıntılar yaşanmamaktadır, ileri kapitalist ülkelerin borsaları inişli çıkışlı bir seyir izliyor. Burjuva medya bir yandan gelişmelere sansür uygularken öte yandan mali piyasada görülen durgunluğu krizin dizginlenmekte olduğunun kanıtı olarak göstermeye çalışıyor. Medya böyle bir tavır takınmakla insanları gelişmeler karşısında ilgisizleştirmeye, paniğe kapılmalarını engellemeye ve dolayısıyla tüketim süreçlerini teşvik ederek iktisadi yaşama ivme katmaya çaba gösteriyor. Bu yayın politikasının, dezenformasyon kampanyasının arka planında ise sermayenin baş çelişkisi

yatmaktadır. Kriz bitmiştir propagandası eşliğinde mücadele dinamiklerini baltalama! Bu durgunluğu krizin sonu olarak mı algılamak gerekiyor? Hayır, iktisadi kriz tüm hızı ile yayılmaya devam etmektedir. Asya, Rusya ve Latin Amerika kıtasını etkisi altına almış olmakla dünyanın tamamına yayılmış durumda. Rusya, Endonezya vb. ülke halklarına gökten zembille alım gücü dağıtılmadı. Daha şimdiden ülkelerin % 40' i ciddi bir iktisadi daralma yaşamaktadırlar.

Bir kaç haftadır mali piyasaya hakim olan sukunetin nedenleri başkadır ve yayılma hızını koruyan iktisadi krizin ölçeği ile bir ilişkisi yoktur. Yani mali sermaye geri kalmış ülkelerde vuracağı vurgunu vurdu, kaybettiğini de kaybetti ve kaçabildiği kadar da kaçtı. Yaşanan sukunet geri kalmış ülkelerden sermaye kaçışı önemli ölçüde sonuçlanması ve emperyalist-kapitalist sistemin en sağlam, en güvenilir mevzilerine geri çekilme yaşanmasındandır. Mali sermayenin kendisini olabildiğince sağlama almasından sonra borsalarda hararetin düşmesini iktisadi krizin hız kaybı olarak algılamamak gerekiyor. Hangi ahmak sermaye sahibi bu gün gider de Moskova'da ruble, Cakarta'da rupi, Kuala Lumpur'da ringite karşı spekülasyona girer ve vurgun vurabileceğini düşünür, riski göze alır? Örneğin, Moskova borsasında kriz öncesi günlerde günübirlik ortalama 80 milyon dolar el değiştirmekteydi. Bu gün bu rakam 500 bin dolar civarında seyrediyor. Ayrıca, ASEAN üyesi ülkelerinin borsalarında bulunan sermayenin toplamı 275 milyar dolara düştü. Yani, bir tek ABD tekeli, Microsoft'un değeri düzeyine. Günümüzde yabancı değerlere yatırılmış olan Amerikan özel fon sermayesinin % 85'i Avrupa ülkelerinde bulunuyor. Sermayenin en güvenilir mevzilerinden biri olan Avrupa ülkelerindeki bu yoğunlaşmayı Zurich Insurance'ın bir sorumlusu "çünkü başka gidecek bir yer yoktur" diyerek yaşanan sıkışıklığı itiraf etmektedir.

Ödenmesi gereken fatura ve sermayenin manevraları

Geçen yıl ortalarından bu yana sürmekte olan iktisadi krizin faturası yavaş yavaş hesaplanmakta, piyasaya bazı rakamlar sürülmektedir. Bugüne kadar açıklanmış olan kısmı bile borsa çöküşünü "uğurlu bir vaka" olarak niteleyen ve "fazlalıkları, aşırılıkları törpüleyen" bir sarsıntıdan ibaret gören sermayenin bazı iktisatçı ve ideologlarını yalanlamaktadırlar. Goldman Sachs Bankası'nın yaptığı hesaplara göre, geçen Temmuz ayından bu yana, dünya borsalarında kaydedilen zararın tutarı 3500 milyar dolardır. Bu kaybın yarısı ABD'de, diğer yarısı ise Avrupa ve Asya ülkelerinde gerçekleşmiştir. Geçen Temmuz ve Ağustos ayları içinde Merrill Lynch 135 milyon dolar, Crédit Suisse First Boston 254 milyon dolar, Chase Manhattan 200 milyon dolar, Banker Trust 350 milyon dolar tutarında sermaye kaybettiler. Diğer taraftan, krizin özellikle Asya boyutu nedeniyle bir yılı aşkın bir süredir Japonya bankaları ciddi bir dar boğazda bulunuyorlar. Yeni Japon hükümeti iflas tehlikesiyle yüzyüze gelen bankaları kurtarmak amacıyla GSMH'sinin % 11'ini bu sektöre destek vermek için ayırmış bulunuyor.

Bu rakamlar krizin mali faturasının sadece bir bölümünü oluşturmaktadır. Esas bilanço henüz çıkarılmamıştır. Buna başka kayıpları, başka iflasları, genel iktisadi daralmayı, dünyadaki ticari ilişkilerde yaşanacak olan durgunluğu eklemek gerekecektir. Krizin önümüzdeki dönemde kazanacağı seyrin ve ulaşacağı ölçeğin hasarlarını saklı tutma kaydı ile bugüne kadar yaşanmış olan çöküşün faturasını ödemek gerekiyor. Burjuvazi, başarabildiği ölçüde, kapitalizmin krizlerinin faturasını bugüne kadar hep



işçilere, emekçilere ve halka ödettirmiştir. Gelecekte de öyle yapmaya çalışacaktır.

Sermaye sınıfının işçi ve emekçiler fatura ödettirmesinin yöntemleri de yeni değildir. "Kemer sıkma politikası" diye bilinen bu yöntemler zamanla daha da inceltilmekte, yetkinleştirilmekte, dozları artırılmakta, çeşitlendirilmekte ve dönemin ortam ve koşullarına uyarlanmış bir biçimde dayatılarak yürürlüğe konulmaktadırlar. '70'li yılların ilk yarısından bu yana aralıksız uygulanagelen kemer sıkma politikalarından, krizin dorukta olduğu bu günlerde pek bahsedilmiyor. Her ne kadar pratikte kemer sıkma politikalarının şu ve ya bu boyutları uygulanıyorsa da paket halinde ve tören çerçevesinde önerilmeye yanaşmadığı gözlemlenebiliyor. Geçen yıl Güney Kore'ye IMF toplu bir kemer sıkma politikası dayattı ancak uygulaması işçi mücadelelerinde ciddi bir sıçrama yaşanmasına yol açtı. Endonezya'ya benzer bir toplu reçete önerildi. Suharto bazı savaşımla manevralarından sonra uygulamaya koymaya çalışınca patlak veren kitle hareketinin kasırgasına kapıldı. Yani, Güney Kore'deki işçi sınıfı eylemleri ve Endonezya'daki halk ayaklanmasının ardından IMF koltuğuna bir kemer sıkma politikası alıp iflas eden ya da dar boğaza giren ülkenin tepesine eski rahatlığıyla dikilemiyor.

Rusya örneğinde, bu noktada gösterilen ihtiyat çok daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıktı. Biçim itibarıyla ihtiyatlı davranılmaya başlanılmasının arkasında işçi sınıfı ve kitle hareketinden duyulan korku vardır. Burjuvazi bir yandan emperyalist-kapitalist sistemin kendi iç çelişkileri yüzünden son derece hassaslaştığını ve öte yandan da emekçi kitlelerde düzene karşı muazzam bir kinin, bir öfkenin biriktiğini biliyor. Egemen güçler sistemi fazlasıyla nazikleştiren kriz koşullarında emek dünyasının öfkesini fazla körüklememeye çalışıyorlar. Ancak, sermaye sınıfı ortasını bulmak zorunda: Bir yandan krizin faturasını emekçilere ödetmek öte yandan da düzene karşı birikmiş olan öfkenin patlak vermesinin, düzen açısından tehlikeli boyutlar kazanmasının önüne geçmek.

Sosyal demokrasinin sırtının sıvazlanması, ultra-liberalizme günübirlik yapılan veryansınlar, IMF politikasına yöneltilen eleştiriler, *Accord multilatéral sur l'investissement*, AMİ'nin mevcut haliyle çöpe atılması ve buna benzer bir çok göstergenin esas anlamı soruna bu açıdan bakıldığında ortaya çıkmaktadır.

Yıllar süren ve gizli tutulan hazırlıklardan sonra kamuoyuna açıklanan AMİ projesi sermayenin dolaşım özgürlüğüne yeni bir aşama kazandırmayı; yerli sermaye ile yabancı sermaye arasındaki

ayrıcılıkları kaldırmayı; yabancı yatırımların geleceğini yerel yasalara, devletleştirme ihtimallerine, devrim perpektiflerine karşı güvence altına almayı; kısacası dünya pazarını en büyük tekellerin ve en büyük sermaye kurumlarının çıkarlarına göre biçimlendirmeyi öngörüyordu. Projenin iktisadi krizin dorukta olduğu ve krizin patlak vermesinin esas sorumluluğun mali

sermayenin haydutluğundan kaynaklandığının kabul gördüğü bir ortamda piyasaya çıkartılması sahipleri açısından bir talihsizlik oldu. Mevcut koşullarda kimse böyle bir ek kamburu taşımaya yanaşmazdı. Fransa'nın görüşmelere katılmayı reddetmesi çoğuna rahat bir nefes aldırttı. AET komisyonu üyesi ultra-liberal Sir Leon Brittan bile AMİ'nin kenara itilmesini talep edenler arasındaydı. Brittan "Dünya Ticaret Örgütü yatırımlara ilişkin sorunları çözmenin en ideal platformudur" dedi;

çünkü "DTÖ saflarında geri kalmış ülkeler de bulunmaktadır ve onların çıkarları ancak kendilerinin de bulundukları bir platformda hesaba katılabilirler."

Ama, OCDE uzmanlarının bu kadar emek verdikleri AMİ'nin kaba bir biçimde kenara atılmasını, aslında daha iyi atlamak için yapılmış zorunlu bir geri çekilme saymak gerekiyor. Çünkü, AMİ günü geldiğinde çok daha elverişli bir ortamda DTÖ bünyesinde yeniden tartışılacak, daha da inceltilecek, yetkinleştirilerek kabul edilecektir. Sermayenin dolaşımına ve güvenliğine ilişkin olan AMİ projesinin DTÖ platformunda tarım ve hizmet sektörü sorunlarına bağlı olarak gündeme alınmasının şimdiden kararlaştırılmış olması da buna işarettir. Yani, AMİ pek ilişkisinin olmadığı ve en az dikkatleri çeken iki başka sektör içinde kamufla edilerek dayatılmaya çalışılması planlanmış bulunuyor.

İMF'ye yönelik eleştiriler de aynı kategoriye girmektedirler. Kapitalizmin kendisini sağlama almak, eleştiri hedefi olmasına meydan vermemek için dikkatler onun uluslararası memurlarına, IMF ve Dünya Bankası'na yöneltiliyor. Bazıları IMF'yi bir kurum olarak mevcut iktisadi krizin baş sorumlusu ilan ederlerken, Henry Kissinger gibi başkaları da çok daha farklı bir ihtiyacı cevaplamak için IMF'yi eleştiriyor, düzenin bir emniyet subabına saldırıyorlar. Henry Kissinger Ekim ayının ikinci haftasından yazdığı bir makalede "İMF iyilikten çok kötülük yapıyor" diyerek söze başlamakta ve hemen ardından esas endişesini ifade etmektedir: "Pazar kapitalizmi iktisadi kalkınmanın ve yaşamın düzeyini yükseltmenin mevcut en iyi motorudur. Buna rağmen, bırakın yapsınlar kapitalizminin küstahlığı 19'cu yüzyılda marksizmin doğmasına neden olduğu gibi, '90'lı yılların kör küreselleşmesi de mali pazarların özgürlüğü kavramının kendisini de tartışma konusu edebilir." Burada Kissinger'in endişesini duyduğu olay küreselleşmenin tehlikeye düşüreceği mali pazar kavramı değildir. O mali sermayenin çılgın vurgunlarının yol açtığı hasara tepki olarak marksizmin güçlenmesinin de kapitalizmin kendisini tehlikeye düşüreceğine işaret etmektedir.

ABD emperyalizminin haydutluğunu ve küstahlığını sürdürmesinin birer dayanağı olarak Kosova krizi

Amaç, tıpkı Ortadoğu'da olduğu gibi, Balkan halkları üzerinde emperyalist güçlerin hegemonyasını sağlamak, bölgeyi bir nüfuz alanı olarak paylaşmak, mevzilere ayırmaktır. Onun için bölge halkları birbirlerine kırdırılmaktadırlar. Dolayısıyla, birilerinin despotizmi, insan haklarını ihlal etmesi; ötekilerinin uğradığı haksızlık, konu oldukları etnik ayıklama emperyalist müdahale hazırlıkları için sadece birer bahane işlevi görmektedirler. Bu nedenle, ideal bir bahane, bir istismar konusu olmak dışında Miloseviç rejiminin Kosova'da estirdiği terörün, Arnavut azınlığın karşı karşıya bırakıldığı dramın hiçbir değeri yoktur.

Emperyalizm Sırbistan devlet başkanı Slobodan Miloseviç şahsında Balkanlar'da bir abalı, yeni bir Saddam Hüseyin keşfetmiş bulunuyor. ABD emperyalizmi '90'lı yılların başlarında Saddam Hüseyin üzerinden Ortadoğu'da egemenliğini yeniden tesis etmenin fırsatını yakalamış ve bu faktörü yıllar boyu kullanmış ve halen de kullanmaya devam ediyor. Saddam Hüseyin despotizmi sadece petrol kaynakları üzerinde emperyalizmin denetiminin yeniden ve daha güçlü bir biçimde sağlanması ile sınırlı kalmamıştı. O, Ortadoğu halkları üzerinde, ABD emperyalizminin genel tahakkümünü yeniden tesis etme, emperyalistler arası rekabette mevzilerini sağlamlaştırma, kalıcılaştırma gibi başka ek olanaklar sunmuştu. Yıllar sonra geriye dönülüp bakıldığında Saddam rejiminin Kuveyt'i işgali emperyalist müdahale için ideal bir bahane oluşturmaktan başka bir işlevinin olmadığı çok açık bir biçimde görülmektedir.

Yıllardır Balkanlar'da da şaşırtıcı bir benzerlik taşıyan senaryonun uygulanmasının ön hazırlıkları yapılmaktadır. Yugoslavya bölünmesi ve yıllar süren Bosna-Hersek Savaşı bu bağlamda bir ilk adımdı. Kosova krizi ikinci bir adım. İleride bu süreçte yeni halkalar eklenecektir. Sorunun özü emperyalistler arası rekabet çerçevesinde Balkanlar'da emperyalizmin geleneksel böl ve yönet politikasını uygulamaktır. Amaç, tıpkı Ortadoğu'da olduğu gibi, Balkan halkları üzerinde

emperyalist güçlerin hegemonyasını sağlamak, bölgeyi bir nüfuz alanı olarak paylaşmak, mevzilere ayırmaktır. Onun için bölge halkları birbirlerine kırdırılmaktadırlar. Dolayısıyla, birilerinin despotizmi, insan haklarını ihlal etmesi; ötekilerinin uğradığı haksızlık, konu oldukları etnik ayıklama emperyalist müdahale hazırlıkları için sadece birer bahane işlevi görmektedirler. Bu nedenle, ideal bir bahane, bir istismar konusu olmak dışında Miloseviç rejiminin Kosova'da estirdiği terörün, Arnavut azınlığın karşı karşıya bırakıldığı dramın hiçbir değeri yoktur.

Balkanlar'da sürdürülen bu haydutluğun başını ABD emperyalizmi çekmektedir. Çünkü, Washington Balkanlar'da, yani hem batı Avrupa'ya hem de Rusya'ya yakın bir mekanda, askeri olarak mevzilenmek istiyor. Geleceğin karmaşık gelişmelerine müdahale edebilmek, değişik süreçleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirebilmek için konumlanıyor. Avrupalı emperyalist güçler ise, genellikle ve bir kez daha markaj rolü üstlemiş bulunuyorlar. Emperyalistler arası rekabet bunu gerektiriyor. Onun için, bunlardan Fransa gibi bazıları ABD politikasına kısmen karşı çıkmalarına rağmen bölgedeki mevzilenmede köşe kapmak için müdahale kervanına katılmayı, savaş çığırtkanlığı yapmayı da ihmal etmemektedirler. TC gibi daha farklı bir kategoride yeralan gerici güçler ise Pentagon'un eteklerinde



girerek işlevsellik kazanmaya çalışıyorlar. Oynamaya aday olduğu rol emperyalist haydutluğun taşeronluğudur. Bunun uğruna Balkanlar'da savaşmak için can atmaktadır. Kendisini ABD emperyalizmine daha fazla pazarlamaktan, satmaktan, onun uşağı olmaktan başka bir seçeneği olmayan TC aynı rolü 1990'da Körfez krizi sırasında kardeş Irak halkı kılıçtan geçirildiği zaman aktif dış politika adı altında yapmaya çalışmıştı.

Gelişmelerin son birkaç hafta içinde daha da alevlenmesinin, Adriyatik Denizi'nde yapılan askeri yığınakların hızlandırılmasının ve müdahale çığırtkanlığının artırılmasının ek nedenleri mevcuttur. Burada sözkonusu olan ek nedenler Balkanlar'da yaşanan gelişmelerden kaynaklanmamaktadır. Nitekim, Kosova krizi, deyim yerinde ise, kendi doğal sürecini yaşamakta, Sırp özel güçlerinin terörü hızlanırken Arnavutların yaşadıkları trajediye yeni boyutlar eklenmektedir. Bu bakımdan bölgede ne bir yenilik ne de beklenmedik bir süpriz söz konusu. Gelişmelerin

alevlenmesine ve savaş çığırtkanlığının artmasına neden olan temel faktör dünyada yaşanan iktisadi kriz, onun yarattığı sonuçlar ve açtığı perspektiflerdir. Soruna bu açıdan bakmak zorundayız. Çünkü, Balkan krizinin ve dolayısıyla gündeme gelen emperyalist müdahale hazırlıklarının temel nedeni, arka planı emperyalist güçler arası genelleşen ve kızışarak süren rekabettir.

ABD emperyalizmi yıllardır Balkanlar'daki gelişmeleri kendi stratejik hedeflerine endeksleme uğraşısı vermektedir. Bosna-Hersek Savaşı'na son veren Dayton Anlaşması vesilesiyle ABD diplomasisi bunun ilk adımları atmıştı. Fakat, sürecin hızlandırılmasına, bir an önce hedefe ulaşılmasına hep Rusya engel olmuştu. Bu gün iktisadi kriz nedeniyle Rusya'nın içinde bulunduğu durum ve karşı karşıya kaldığı sorunlar açıkça görülüyor, bu ülkede haftalardır bir hükümet ekibi dahi oluşturulabilmiş değildir. İktisadi kriz Rusya'yı her bakımdan felce uğratmış, dış politikada oynadığı rolü ciddi bir biçimde sınırlamış, ABD politikasına



gerektiğinde taş koyma olanaklarını zayıflatmıştır. Dolayısıyla, ABD emperyalizmini Orta Doğu'da olduğu gibi Balkanlar'da da bugüne kadar kısmen de olsa dengeleyen Rusya'nın mevcut durumu gelişmelerin alevlendirilmesinde belirleyici bir faktör olarak algılanmalıdır. Yani, ABD emperyalizmi Rus engelini zayıflamasını fırsat bilerek Balkanlar'a yerleşmeye çalışıyor ve onun savaş çıkırtkanlığı, militarist müdahale kışkırtıcılığı arttırılıyor.

Ayrıca, Balkan krizi ile dünyanın tamamına yayılmaya devam eden iktisadi kriz ve onun her an doğurabileceği sonuçlar arasındaki dolayimsız ilişkiyi de görmek, soruna bir de bu genel açıdan bakmak gerekiyor. İktisadi kriz emperyalist-kapitalist sistemin temel dengelerini sarsıyor, dünyayı hiç beklenmedik gelişmelerle başbaşa bırakmanın risklerini taşıyor. Bu gelişmelerin gelecekte nasıl bir seyir kazanacaklarını ve hangi ölçeklerde gündeme geleceklerini peşinen tahmin etmek kolay olmamaktadır. Ancak, büyük ölçekli kitle ayaklanmaları, savaşlar, zayıf da olsa devrim ihtimalleri bir hayalet gibi dolaşmaktadırlar. Emperyalizm ve özellikle de dünyanın jandarmalığı rolünü korumak isteyen ABD emperyalizmi bu tür olasılıkları kıstas alarak mevzilenmeye, yarınki gelişmelere en iyi müdahale edebilmek için bu günden konumlanmaya çalışmaktadır. Soruna bu açıdan bakıldığında ve Balkanların, son derece hassas bir coğrafyadaki, stratejik konumu dikkate alındığında ABD emperyalizminin neden bu kadar hummalı bir faaliyet içinde olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Slobodan Miloseviç ile ABD temsilcisi Richard Holbrooke arasında dokuz gün süren pazarlıklarından varılan uzlaşmanın ciddiyetine inanmamak gerekiyor. Sırp rejimi kendisine dayatılan ve Rusya'dan yeterli desteği göremediği için kabul etmek zorunda kaldığı yaptırımlara boyun eyse, harfiyen riayet etse bile bu sayfa kapanmamıştır. Çünkü, sorun yukarıda tanımlamaya çalıştığımız gibi salt bir yerel kriz değildir, emperyalistler arası daha kapsamlı bir hesaplaşmanın, bir nüfuz arayışının, bir emperyalist konumlanmanın dayanağına dönüştürülmüştür.

Krizin idaresinde ve kullanımında görülen emperyalist güçler arası rol dağılımı soruna bir başka açıklık getirmektedir. Richard Holbrooke'un başını çektiği ABD delegasyonu görüşmelerde son derece küstah davranmakta, diğer emperyalist güçlerin temsilcilerini silindir gibi ezip geçmeye, aşağılamaya, gülünç bir konuma düşürmeye büyük bir özen göstermekte, hatta öncelik

tanınmaktadır. NATO güçlerinin kullanımı ve Birleşmiş Milletler Örgütüne söz hakkı tanınıp tanınmaması konusunda da ABD emperyalizmi benzer bir tavır takınmaktadır. Örneğin, Richard Holbrooke Sırp yöneticileri ile yaptığı görüşmeler ve vardığı uzlaşma konusunda, Brüksel'de kendisini bekleyen NATO üyesi ülke temsilcilerine, bilgi vermeyi gereksiz görmüş, görüşmeye dahi tenezzül etmemiştir. Kaba diplomatik bir skandala meydan vermemek için Richard Holbrooke uçaktan rica minnet, zorla inmiş ve giderayak sözkonusu temsilcilerle görüştü. Ancak, tek kelime bilgi vermeden Washington'a döndü. Richard Holbrooke Brüksel'de NATO üyesi ülke temsilcilerine yani Kosova

krizini sözümona beraber çözmeye çalıştığı ortaklarına, kafadarlarına vermek istemediği bilgileri Washington'da televizyon kanalları aracılığı ile önce ABD kamuoyuna sundu. Başta Kosova Arnavutları olmak üzere krizin diğer tüm muhataplarının dışlandığı ve sorunun bir ABD/Sırbistan ilişkisine indirildiği koşullarda Belgrad görüşmelerini Richard Holbrooke şöyle aktarmaktadır: "İlk üç günlük pazarlıklar inanılmaz derecede zor oldular (...) Dördüncü gün delegasyonumuza general Mike Short'u dahil ettik. Mike Short, NATO'nun, Güney Avrupa'daki havakuvvetlerinin Amerikalı komutanıdır. General Short çok sert bir insan, Vietnam'da 240 misyonu olan katı bir havacı. Görüşmelere geldiğinde Miloseviç'e tanıttım. Miloseviç kendi özgün üslubuyla eğilerek sordu 'General! siz misiniz bizi bombalayacak adam?'. General ona cevap verdi: 'bir elimde B-52 diğer elimde de U-2 uçakları bulunuyor. Bana birilerini ya da ötekilerini kullanma emri verilecek. Umarım ki siz en münasip seçeneği seçersiniz' dedi". Richard Holbrooke'un ABD kamuoyuna yaptığı bu açıklama bile tek başına ABD emperyalizminin sürdürdüğü haydutluğun ölçeğini ve yaptığı küstahlık düzeyini tanımlamaktadır. Yani, sonuçta Sırp gericiliği ve Kosova Arnavutlarının trajedisi ABD emperyalizminin bu haydutluğunu ve küstahlığın sürürebilmenin, icra edebilmenin birer dayanakları olarak kullanılmaktadırlar.



Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) ... 650 000 TL.
3. **Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)** ... 175 000 TL.
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.)** 500 000 TL.
5. **Teori ve Program Sorunları (Tükendi)** 750 000 TL.
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)** 250 000 TL.
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi)** 600 000 TL.
8. **Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi)** 1.400 000 TL.
9. **EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** 550 000 TL.
10. **Ekimler-1,** Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. **Ekimler-2** 700 000 TL.
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)** 350 000 TL.
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.)** 400 000 TL.
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler)** Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) ... 550 000 TL.
15. **Kürt Ulusal Sorunu-1** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu-2** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.)** ... 450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi)** 550 000 TL.
19. **Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri (Tük.)** 175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tük.)** ... 250 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı** 250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. **EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. **Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)** 450 000 TL.
26. **Demokratizmi Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.
27. **EMEP Eleştirisi** Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. **Partileşme Süreci-1** Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. **Partileşme Süreci-2** Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. **Demokrasi ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. **Bağımsızlık ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.

Burjuva cumhuriyetin 75. yılı: Çürüme, kokuşma, ahlaki ve kültürel dejenerasyon...

75 yıllık saltanatları hala sürüyor kodamanların. Kurtuluş Savaşı'nı düşünün; ayağında çarığı bile olmayan binlerce köylü savaştı, ama kurulan ilk mecliste toprak ağaları, ticaretle ve tefecilikle uğraşanlar vardı. Değişen ne var ki şimdi? Bir yanda işçiler, diğer tarafta onlar. 75 yıllık saltanattan geriye kalan ve devam eden kan, gözyaşı, açlık ve sefalet. Yalnızca fabrikalarda değil, her yerde aynı zulüm. Cumhuriyet, demokrasi demekmiş; herkese yetecek kadar demokrasi. Hava da demokrasi, su da! Hiç nimetlerini göremedik bu cumhuriyetin.

Çöplerden ekmek toplayanlar bizleriz. Açlığımızı yutkunurken, gözyaşlarımızı gizleyenler de. Düşününüz ki simitçinin tezgahını tekmlerken küheylan kesilen devlet, hiç beslendiği bataklığa çomak sokuyor mu? Böyle bir beklentimiz de yok zaten.

Baldırıçplaklar diye biliniz tarih. '70'li yılları düşünün bir kez; haksızlığa karşı mücadele verdikçe insanlık onurunun ne anlama geldiğini öğrenmiştik. Fabrika fabrika sokaklara dökülmüştük. İnsanlığımıza, mücadele ederek dönebileceğimizi öğrenmiştik. Dilovası'nda kurulu olan Marshall fabrikasından emekli olmuş bir işçi şunları söylüyordu: *"O zamanlar birlik beraberlik vardı. İşçiler birbirini satmazdı. Birimizin dişi ağrısa koşar varırdık yanına. O yıllarda grevdeydik. Fabrikaya mal giriş-çıkışı yasaktı. Bir defasında hammadde dolu bir tır fabrikaya girmeye çalıştı. Hemen fırladı bir işçi arkadaş, boylu boyunca uzandı yere, kafasını tırın lastiğinin tam önüne yerleştirdi. Seslendi şoföre; 'hadi cesaretin varsa devam et'. Gözümüzde korku yoktu, mücadele vererek kazandıkça daha fazla güveniyorduk kendimize. Ne zaman pustuk, adamlıktan çıkar olduk."*

Bu söylenenler bize gösteriyor ki, boyun eğilen yerde çürüme başlıyor. Herbir yanımıza düzenbazlık bulaşıyor. 12 Eylül niye geldi? Memlekette sözde anarşi varmış, terör varmış; bunu düzeltmek için gelmişler. 24 Ocak Kararları'nın neyi ifade ettiği ortada. Biz işçilerin kanını emmeye geldik diyemezlerdi herhalde. 12 Eylül faşizmine karşı mücadele vererek yenilseydik, bugün durum farklı olurdu. Ama biz tersini yaparak, mücadele etmeden teslim olarak yenildik. Sendikalarımızı kapattılar, ücretlerimizi asgari ücrete çektiler. Mücadeleyle ne kazandıysak elimizden birer birer aldıklarında sineye çektik herşeyi.

Özellikle 12 Eylül sonrasında çürüme had safhaya ulaştı. Sermayenin tüm krizlerinin faturası bize çıkarıldı. Beynimizi yıkadılar, kuşa çevirdiler bizi. Bu düzen çürüdükçe, ortak olduk bu çürümeye. Bu düzen hilekarlığı öğretti bize. Düzenbazlık, ihanet, üç kuruş için fabrikada arkadaşımızı satmayı öğrendik. Gammazcılığı, yalakalığı, "gemisini kurtaran kaptan" olmayı öğrendik. Bananecilik, yaşam felsefemiz oldu. Kısacası, bu düzende ne kadar pislik varsa biz de nasibimizi aldık. Niye aldık, düşündünüz mü hiç? 75 yıllık Cumhuriyet'in tüm zulmüne, baskısına boyun eğdiğimiz için. Bu düzen boylu boyunca iflas etmiş durumda. Geleceği düşünemez olduk. Krizlerin ardı

arkası kesilmiyor. Ama her krizden de çıkmayı başarıyorlar. İflas etmiş bir düzenin adıdır Cumhuriyet. Peki ama bu cumhuriyet 75 yıldır nasıl ayakta kalmaktadır? Düzenin kuyruğuna takıldık gidiyoruz. "Cumhuriyetimiz" ne derse yapıyoruz. "Enflasyonu aşağı çekeceğiz, sıkın kemerlerinizi" diyorlar, sıkıyoruz; "memleket elden gidiyor, bu Kürtleri yok etmeliyiz, fedakarlık yapın" diyorlar; onca yakıp-yıkılan, Kürt köylerine atılan bombaların parasını biz veriyoruz. "Aman şeriat geliyor" diyorlar, Atatürk'e sarılıyoruz. "8 yıllık eğitim" diyorlar, faturasını biz ödüyoruz. Kısacası, haklarımıza saldırılmayan hiçbir yer kalmadı. Öğrencisinden Kürdüne, sendikalarımızdan ücretlerimize, çocuklarımızın kursağındaki bir lokma ekmeğe varana dek... Bu zulüm saltanatı el koymadık hiçbir şeyimizi bırakmadı.

Gençlerimiz ne hale düşürüldü. Daha çocuk yaşta baly çekmeyi öğrendiler. Elleri kolları jilet izlerinden görünmez oldu. Eroini, esrarı, hapçılığı öğrendiler. Beyinleri yıkanan yüzlerce genç kontr-gerilla kamplarına sürüldü. Kürtlerin kellesini koparmak sevincimizin kaynağı oldu.

Bir lokma ekmek için E-5'lerde kendini satmaya başladı kadınlarımız, kızlarımız. Bir kısmı da zenginlerin hayatına özendi. TV'lerimiz "sıcağı sıcağına" intihar edenlerle doldu. Üç-beş kuruş için taksiciler boğazlanır oldu. İstanbul boğazı intihar havuzuna döndü. Kızlarına tecavüz eden babalar, abiler çoğaldı. "Dönme"lerden geçilmez oldu ortalık. Barlar, pavyonlar gecekondularımıza kadar girdi. Kahve masasında yenilen, bıçakla kovaladı arkadaşını. Cebimizde Malbora sigarası, evimizde aç çocuklar. Sigaramızı bile paylaşmaz olduk arkadaşımızla. Fabrikalarda Aleviler bir yanda, Sünniler bir yanda, yemek yerken düşmanca bakmayı öğrendik birbirimize. Ne kadar namustan bahsettiysek, namussuzluğu öğrendik. Komşularımızın karısını, kızını ayartmayı meslek edindik. Devlete har[a]ç vermek istemeyen öğrenciye, haksızlığa boyun eğmedi diye terörist dedik. Belediye otobüslerinde yaşlılara, sakatlara, yorgunlara yer vermemek için uyur numarası yapmayı öğrendik. Süslü püslü genç bayanlara, iltifatlarla yer verdik. Haksızlığa boyun eğmeyen işçilere, devrimcilere enayi gözüyle baktık. "Memleketi sen mi kurtaracaksın" diye kuyularını kazmaya çalıştık.

'80 sonrası dönüp sanattaki yozlaşmaya ve çürümeye bakalım. Coşkunun, heyecanın, kavganın tek bir romanı bile yazılmamıştır. Ahmet Altanların eline kalmıştır sanat. Para karşılığı yazarlığı meslek edinmişlerdir. Arabesk, taverna, pop adı altında müzik adına ne varsa yok edilmiştir. "Özgün müzik" diye altlarına Mercedes çekenler çıg gibi büyümüştür. Zülfü Livaneliler sosyalizme ait ne kadar değer varsa küfredmişlerdir. Tiyatro diye burjuva yaşamın tüm pislikleri gizlenmeye çalışılarak, devletin ve sermayenin PDF Kitap Arşivi: <http://www.pdfkitap.org>



çıkıştır.

Burjuva demokrasisine hayran olanlar, kitlelere hümanizmanın gözyaşlarıyla sesleniyorlar. Sinema tükenmiş, banka kredileriyle çiziyor ressamalar resimlerini...

Domuz ahırındaki politika hepimizin malumu. Yumruklaşan milletvekilleri, koltuk ihaleleri, Susurluk komisyonunun çetelerle telefon görüşmeleri, trilyonlara varan ilaç ve hastane masrafları... Rüşvet, talan ve soygunu gerçekleştirenlerin bizzat kendileri olması... Daha neler neler...

Deveye sormuşlar "neden boynun eğri" diye Deve cevap vermiş; "nerem doğru ki?" Bu pislik, bu talan, bu koku nerden geliyor? Burnumuzun direği ne zaman kırılacak?

Ne oldu bize? Nerden nereye geldik? Çaresiz miyiz biz? Kim gelip kurtaracak bizi, kim uzatacak elini bize? Hala bir kurtarıcı mı bekliyoruz? Kendimizden gayrisi yok kurtaracak bizi. Kurtaracak birisini bekliyorsak, hiç gelmeyecek öyle birisi. Vahşetin ve zulmün adı olan Türkiye Cumhuriyeti daha nice yıllar sürdürecektir soygunu ve talanı?

Ama bir çözüm var, hem de tek bir çözüm. Bundan başka çözüm yolu arayanlar, bu düzene uşaklık yapmaktan başka çaresi olmayanlardır. Çözümün adı devrimdir! O, korkulu rüyasıdır kapitalistlerin. Umudun tek adı devrimdir. Fabrikalara sığmaz olacağız o gün. Ölülerimizin üzerine basa basa yürüyeceğiz. Gözdamarlarımıza yasaklayacağız ağlamayı. Silip süpürecek burjuvaları. İhanet etmemeyi, insanca yaşamayı öğreneceğiz. Kavgasız, sömürsüz bir dünyada yaşamak istiyorsak kavgayı öğreneceğiz önce. 75. yılını kutladıkları saltanatlarını başlarına yıkarak işçi-emekçi cumhuriyetini kuracağız. Kim öğretecek bize yürümeyi, tökezlediğimizde kim kaldıracak bizi? Partimiz! Bizim partimiz! Bizim kurduğumuz parti! Yalnız değiliz artık.

Komünist bir işçi/Adana

Kapitalizmde “sokak çocukları” sosyalizmde “evlatlarımız”

Geçtiğimiz günlerde Ümraniye’de bir ana-kızın sokak çocukları tarafından kaçırlıp tecavüz edilmeleri ve kızın vahşice öldürülmesi haberleriyle birlikte, ölüseviciler Hz. Medya sokak çocuklarının katline ferman çıkardı. Yaşanan olayın vehametinden kaynaklı oluşan -nispeten- doğal öfkeye kapılan çokları ise medyanın saldırgan tutumuna karşı soru işaretli cümleler kurmadan, onun fetvasına uygun hareket etmeye başladı. Belki yarın kendi çocuğunun aynı duruma düşme potansiyeli ülke koşullarında fazlasıyla varken, böyleleri, yolda gördüğü her sokak çocuğuna karşı saldırgan bir tutum içine girdi.

“Güçlü” devlet ise sorunu her halde ilk kez keşfettiğinden olsa gerek(!) olayın gündemleşmesinden sonra, çetelerle telefon görüşmelerinden arta kalan zamanını sokak çocuklarına ayırarak, onlara devletin copunun şefkatini, nezarethanesinin sıcaklığını gösterdi! Şimdilik bu kadarla yetiniyorlar. Yakında Brezilya’daki meslektaşlarına öykünerek ölüm timleri kurarlarsa şaşırmamak gerekiyor. Nasıl olsa toplum nezdinde sokak çocuklarının katli vacip olundu artık.

Herşeyi söyleyen medya, sokak çocuklarının neden o duruma düştüğünü pek az -o da tartışılmadı denmesin diye- tartışıyor. Tabi ki çözüm filan ürettiği yok. Üstelik nedenler tartışılırken bile saldırgan tutumunu sürdürüyor.

Suçlu aranıyor

17 Ekim akşamı yayınlanan Siyaset Meydanı programının konusu da sokak çocuklarıydı. Programa çeşitli kesimlerden katılanlar vardı ama üç kesimin katılımı ve Ali Kırca’nın onca engellemesine, söz kesmesine rağmen söyledikleri dikkate değerdi.

Bunlardan biri deyim uygunsa sokak çocuğu “mağdur” bir babaydı. Aslında onun söylediklerinden çok programa çağırılması manidardır. Çünkü acılı bir baba çok doğaldır ki sağduyulu düşünmeyecek, duygularıyla konuşacaktır. Ve duyguları medyanın saldırgan tutumuyla örtüşecektir. Buna rağmen baba aslında keşim demedi ama yine de kinini kustu. Kısacası medyanın istediklerini tam olarak değilse de belli oranlarda söyledi.

Sokak çocukları konuştu sonra. Kiminin dili pelteleştikten, konuşmakta güçlük çekerek ifade etmeye çalıştı derdini. Hemen hepsi sokağa düşme nedenlerini aile içinden yaşanan sorunlara bağladı.

Ve hep suçlanan ailelerden biri, bir baba söz aldı. Adam 6 sene cezaevinde kalmış. Ara başlıktan da anlaşılacağı gibi bu bölümde suçlu arayışına çıktık ve şimdiye kadar sözünü ettiğimiz üç kesimi de suçlu bulamadık. Ama ortada bir suç var ve suçlu da olmalı mutlaka.

Söskonusu programda da suçluyu arayanlar oldu. Kısmen yaklaşanlar da oldu. Ama yine de sistemin sınırlarını aşamadıkları için gerçek suçluyu bulamadılar. Elbette Ali Kırca gibi bir şahsiyetin sunduğu programda gerçek suçlunun zikredilmesini bekleyemeyiz. Fakat biz burada zikredeceğiz.

Sokak çocukları tek tek ele alındığında hemen

hepsinin evden kaçma nedenlerinin aile içi sorunlar olduğu bir gerçek. Başka bir gerçekse aile içinde yaşanan sorunların ana-babanın kötülüğünden değil, tek kelimeyle geçim sıkıntısından kaynaklı olduğudur. İşsiz ya da asgari ücretli çalışan bir babanın psikolojisinin altüst olması ve yalnız çocuklarına değil, herkese agresif davranmasında anlaşılacak bir şey olmamalı. Ya da mutfakta pişirecek bir aş bulamayan ananın, evden kaçması ya da aş pişirmek için farklı yollara başvurmaya, şemsiyesiz yağmurda yürüyen birinin ıslanması kadar doğaldır. Ve bu koşullarda çocuğun sağlıksız olması, dahası evden kaçması pek de beklenmeyen bir durum değildir. Söylemek bile gereksiz ki, olumsuzlayarak anlattığımız her durum kapitalist sistemin ürünleridir.

Yalnız bu değil, evden kaçan çocukları “himayeleri” altına alıp, onlara kirli işlerini yaptıran çete ve mafyalar gerçekliği de kapitalizmin bir ürünüdür. Susurluk sonrasında -hemen herkesin gördüğü gibi- çete ya da mafia dendiğinde neyin aklı geldiği ortadadır. Bu durumda sokak çocuklarını kirli işlerinde kullanan devlettir dediğimizde, sadece bir gerçekliği gizli (hoş artık gizliği de kalmadı ya) öznesiyle ifade etmiş olacağız.

Ve sokak çocuklarına yönelik şiddet, horlama, tecavüze varan cinsel taciz, saldırgan davranışlar kapitalizmin yarattığı kendine yabancılaşmış insan tipolojisinin davranışlarıdır.

Suçluyu bulduk: Kapitalizm; onun sömürü mekanizmasının sonuçları.

Suçluyu bulmak çözümü de getiriyor

Suçlu kapitalizm; öyleyse kapitalizm koşullarında bir çözüm bulmak imkansız. Bu imkansızlığı biraz daha irdeleyelim.

Kapitalizmin çözüm üretebilmesi için öncelikle işsizliği ortadan kaldırması gerekir. Emperyalist ülkelerde bile işsizliğin günden

güne büyüdüğü gözönünde bulundurulursa, bağımlı bir ülkede işsizliğin ortadan kalkmasının olanaksızlığını kanıtlamak için birşey söylemeye gerek kalmayacaktır. Ayrıca işsizliğin artması kapitalistlerin çıkarına da denk düşmektedir. Çünkü işsizler ordusu büyüdüğü oranda ücret aşağıya çekilir; kapitalist bu olanağı bilir.

İşsizliğin ortadan kalkması da tek başına yetmez. İşçinin emekçinin rahat yaşamasının olanağını veren bir ücret-maaş alması gerekir. Halbuki verili durumda ücret ve maaşların bunun üzerine çıkmasının hem koşulu yoktur, hem de kapitalist böyle birşeyi aklının ucundan bile geçirmez. Aksine o, daha aza nasıl çalıştırabilirim diye kafa yorar.

En sonu çocuğun bugünü ve geleceği ailesinden çok devletin güvencesi altında olmalıdır. Bu da zindan, islahatı yapmak yerine, okul, çocuk yurtları yapmak ve en önemlisi de hazinenin savaşa, çete ve mafyalara, sermayeye peşkeşiyle değil, çocukların geleceğini garanti altına almaya ayrılması gerekir. Böyle bir şeyin olanaksızlığı da tartışmasıdır. Çünkü devlet devrimci muhalefeti ezmek için hemen her zaman çeteleri ve mafyayı kullanacaktır. Zaten bunu çeşitli vesilelerle hazırlanan raporlarda açıkça zikrediyorlar.

Yaşanan bir çok sorunda olduğu gibi sokak çocukları sorunu da kapitalist sömürü koşullarında çözümsüzdür. Çünkü sorunu üreten kapitalizmin kendisidir. Bu sorun yalnızca ülkemize özgü bir sorun değildir de. Brezilya’da sokak çocuklarının ölüm timleri tarafından katledildikleri herkesin bildiği bir durumdur. Filipinler’de, Tayland’da (yalnız buralarda da değil) çocuk bedenlerinin yine aşağılık kapitalistlerin iğrenç arzularına sunulması hiç de ahlaksızlıkla açıklanamaz. Bu durum tamamıyla kapitalizmin bir sonucudur. Kaldı ki ahlaksızlıkla açıklanacak olsa bile, bunda da yine kapitalizm kaynaktır.

Demek ki çözüm kaynağı, kapitalizmi yoketmekten geçiyor. Ancak kapitalist sistemin altdilip kapitalistlerin tarihin çöplüğüne gömülüp, proletaryanın iktidarda olduğu sosyalizm koşullarında, çocuklar da kışta kıyamette üşüyerek sokakta yatmak zorunda kalmayacak. Ancak sosyalizmde işçiler ve emekçiler refaha kavuşacak ve işsizlik ortadan kalkacak. Yani kapitalizmin sokak çocukları sosyalizmde evlatlarımız olacak.

Bu söylediklerimiz, SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerinde, sosyalizmin inşa sürecinin yaşandığı süreç bir yana, revizyonizmin ve bürokratinin en güçlü olduğu dönemde bile, bu ülkelerde, hiçbir kapitalist ülkeyle kıyaslanmayacak oranda yaşıyordu. Çöküş sonrası yaşananlar ve bunun daha düne bile özlem duyulur hale getirmesi de bundandır. Sosyalizmin adı bile bu kadarını sağlıyorsa, komünist işçi partisi öncülüğünde gerçekleşecek bir proleter devrim sonrasında sosyalist bir ülkede daha fazlasının yaşanacağı tartışmasız bir öngörü, ya da iddia değil, bir gerçektir.

Öyleyse çözüm, kapitalizmde yaşanan birçok sorunun çözümünü aynıdır. Çözüm devrimdedir; çözüm sosyalizmedir.



Ceyhan Cezaevi'nde siyasi tutsaklara saldırı



19 Ekim Pazartesi günü saat 3.30 civarında, asker, polis ve gardiyanlar eliyle yapılan saldırıda 31 devrimci tutsak yaralandı. Ceyhan Cezaevi'nde kazılan tüneli bahane eden savcı ve idare tarafından saldırı emri verildi. 19 Ekim günü tünel kazdığı ileri sürülen tutsakların sevkine karşı çıkan diğer devrimci tutsaklara gardiyanlar, jandarmalar ve Ceyhan İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden takviye olarak getirilen polisler tutuklulara saldırdı. Saldırıda yaralanan devrimci tutsakların 13'ünün hastanede, geri kalanların tedavileri ise Cezaevi doktoru tarafından yapıldı. Hastaneye götürülen 13 mahkumdan 5'i aynı gün Cezaevi'ne geri gönderildi. Geriye kalan 8'i ise Adana Numune Hastanesi'nde tedavi edildi. Bir gece kalan mahkumlardan 7'si ikinci gün Cezaevi'ne gönderildi, biri ise ameliyata alındı. Adana Numune Hastanesi'ne kaldırılan tutsakların isimleri şöyle: Şevki Çetinkaya, Bülent Yıldırım, Cafer Çakmak, Veli Çelik, Ali Şahmo, Demirel Yiğitalp, Zeki Demirçivi.

Saldırıdan hemen sonra cezaevine gelen tutsak aileleri kendi aralarında iki temsilci seçerek Cezaevi Savcısı ve Cezaevi Müdürü ile görüştüler. Görüşme yapan tutsak yakınlarına tünel soruşturmasından dolayı 3 ay görüş ile haberleşme yasağı bir hafta boyunca avukatlarla görüşmeme cezası verdiklerini söylemişler. Aileler 21 Ekim Çarşamba günü cezaevi önünde basın açıklaması yapacaklarını belirterek kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar. Biz komünistler de aynı gün konu ile ilgili Ceyhan Belediye işçileri ve Genel-İş sendikası Ceyhan Şube başkanlığı ile görüşüp, işçilerin ve sendikanın olaya duyarlı olmaları konusunda konuşmalar yaptık. Gerek Ceyhan Belediye işçileri gerekse sendika yönetimi olayı yakından izlediklerini saldırıyı nefretle kınadıklarını belirttiler.

21 Ekim Çarşamba günü tüm tutsak aileleri ile Ceyhan Cezaevi önünde buluştuk. Saat 11.00 civarı Adana'dan İHD yönetiminden bir kaç kişi geldi. Yarım saat sonra Adana Baro Başkanı Ziya Yergök ve Baro yöneticilerinden bir heyetin Ceyhan'a geleceklerini söylediler. Tutsak ailelerinin huzursuzluğu had safhaya ulaşmıştı. İki gündür tutsaklardan sağlıklı bir haber

alınamıyordu. Bir tek savcının ve Cezaevi Müdürü'nün verdiği bilgiler haricinde ellerinde bir bilginin olmadığını söylüyorlar, hiç olmazsa bir iki tutsakla görüşmek istediklerini vurguluyorlardı. Adana Barosu'nun girişimleri sonucunda görüşme sağlandı. Tutuklularla görüşme yapan aileler cezaevinden feryad ederek çıkıyorlardı. İçeride tam anlamı ile vahşet yaşandığını, balyozlarla patlatılan duvarlardan içeriye iki tane gaz bombasının atıldığını, bombaların etkisi ile bayılan, yarı baygın durumda olan devrimci tutsaklara kasatura, kalas gibi kesici ve kırıcı cisimlerle öldürseye saldırıldığını, eşyalarının talan edildiğini, tümü yaralı olmasına rağmen hücrelere konulduklarını, halen görüşme yerine gelen tutsakların kafalarından kan geldiğini, durumları çok ciddi olmasına rağmen açlık grevine gittiklerini

belirtiyorlardı. DHKP-C temsilcisi Şemsettin Kalkan'ın ise, halen yoğun bakımda, hastanede hücre gibi bir yerde bakımının yapıldığını eşi anlatıyordu.

Çılgık ve feryatlarla toplanan tutsak aileleri; "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarını atmaya başladıklarında polis de ablukasını daraltıyordu.

Polisler etrafımızda sürekli yoğunlaşıyordu. Bu arada ileride toplanan bir grubun yanına gitmek için yürüdüğüm an beni ablukaya aldılar. Arabaya götürürlerken tüm bağırımlara rağmen anaların feryadından sesimi kitleye duyuramadım, göz altına alındım. Bu gözaltını mahkemem olduğuyla gerekçelendirmeye çalışıyorlardı. Aslında katil sürülerinin beni göz altına alma hazımsızlığı biz komünistlerin bakış açısından

kaynaklanmaktadır. Çünkü cezaevinde devrimci tutsaklara yapılan saldırıyı sınıfa yapılan saldırıyla özdeşleştirmeye yönelik çalışmamızı biliyorlar ve biz komünistleri bilinçli bir şekilde sınıftan ve kitlelerden yalıtmaya çalışıyorlar. Gözaltı olayının altında yatan gerçeklik de budur. Bunu saklama zahmetinde dahi bulunmuyorlar. Her taşın altından siz çıkıyorsunuz, bulunduğunuz her alanda da isyan çıkarıyorsunuz diyerek küfür, hakaret ve tehditlerle akılları sıra bizleri yıldırmaya çalışıyorlar.

22 Ekim Perşembe günü tutsak aileleri ÖDP binasında bir basın açıklaması yaptılar. "Çocuklarımız hücrelerden çıkarılincaya kadar açlık grevine gidiyoruz" açıklamasıyla açlık grevine başladılar.

**Anaların öfkesi katilleri boğacak!
Devrimci tutsaklar yalnız değildir!
Kızıl Bayrak/Adana**

"Çocuklarımız hücrelerden çıkarılincaya kadar açlık grevine gidiyoruz."

Tutsak ailelerinin Ceyhan Cezaevi'ndeki saldırı ile ilgili yaptığı basın açıklamasını yayınlıyoruz.

Sayın basın mensupları, sayın siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri temsilcileri:

Bir çoğunuzun az çok bildiği gibi, 19 Ekim 1998 Pazartesi günü Ceyhan Özel Tıp Cezaevinde devrimci tutsaklara yönelik vahşi bir saldırı düzenlenip gerçekleştirildi.

Biz tutsak aileleri bu saldırıyı başladığı anda haber alıp, cezaevi önüne koştuk fakat Cezaevi yakınına bile ulaşmak mümkün olmadı. O günü ve akşamını endişe içinde ambulansların acı sirenlerini dinleyerek geçirdik.

20 Ekim Salı sabahı çocuklarımızın durumlarını öğrenmek üzere teşebbüse geçtik. Müracaat ettiğimiz Ceyhan Cezaevi'nde görevli Savcı ile tutsak aileleri temsilcisi olarak görüştük.

Bize söylenen şuydu: Çocuklarınız isyan çıkardı, kapıları kırdı bende emir verdim zor kullanarak isyanı bastırdım denildi, ilaveten isyanı kışkırtanlar o gün tutukluları ziyaret eden avukatlardır, denilerek çağdaş hukukun en önemli bir ayağı olan avukatlar, dolayısı ile savunma hakkı suçlanıp itham edildi.

21 Ekim Çarşamba günü tutsak aileleri olarak baştan beri ısrarla talep ettiğimiz çocuklarımızla görüşme talebi, Adana Barosu'nun ısrarlı girişimleri sonunda tutsakların yalnız birinci derecede yakınları ile ve 10 dakika ile sınırlı olmak üzere savcılıkça kabul edildi.

Bizler çocuklarımızla 10'ar dakika olmasada kısa bir süre görüşebildik. Gördüğümüz sonuç en hafif ifade ile korkunçtu.

Tutsakların istisnasız hepsinin kafası kırık ve dikişli, yüzleri tanınmıyacak derecede darplı ve bereli, nefes almakta güçlük çeken en yakınları tarafından bile güçlükle tanınabilen bir haldeydiler.

Tutsaklarla görüşmemiz sonucu ortaya çıkan gerçek saldırının önceden hazırlanıp planlandığı, özellikle hücrelerin hayata geçirilmesine yönelik olduğuydu.

Çocuklarımız şu anda bütün eşyaları yağmalanıp talan edilmiş ve hayati gördüğümüz yaraları ile hücrelere atılmış durumdadırlar.

Henüz saldırı sona ermiş değil, hücrelerdeki tutsaklar gecenin bir saatinde elinde sopaları ile gelen kalabalık gardiyan grupları tarafından taciz ve tehdit edilmeye devam ediliyor.

Tutsaklarla görüşmemiz sonucunda bize ifade ettikleri şudur:

Bu saldırı özellikle hücreleri hayata geçirilmesine yöneliktir. Baştan beri savunduğumuz gibi biz buna boyun eğmiyeceğiz, sonuna kadar direneceğiz demekteler ve buna bağlı olarak hücrelere atıldıkları andan itibaren açlık grevine başladılar. Biz tutsak aileleri ve çocuklarımızın bu eylemini destekliyoruz. Ve aileler olarak bu basın açıklamasından hemen sonra açlık grevine başlayacağız. Çocuklarımız hücrelerden çıkarılincaya kadar da devam edeceğiz.

Kamuoyuna ve basına önemle duyururuz ki:

1)-Ceyhandaki devrimci tutsaklar hücrelerden çıkarılincaya kadar,
2)- Yaraları ciddi bir şekilde tedavi edilinceye kadar,
3)-Savcının ifade ettiği sürgünler durduruluncaya kadar,

4)-Tutsaklara verilen 3 ay süreli görüşme ve haberleşme-mektup yasağı kaldırılincaya kadar,

Biz tutsak aileleri her türlü meşru eylemlerle çocuklarımıza destek olacağımızı ısrarla duyuruyoruz. Teşekkür ederiz.

Devrimci Tutsak Aileleri

Faşist cumhuriyete karşı kavgaya!

Muhteşem kutlama



Cumhuriyet'in 75'inci yıldönümünün en iyi şeklide kutlanması için hazırlıklar tamamlandı. Ankara, dünyanın dört bir yanında gelecek

Aktarın 29 Ekim 1923'te Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları tarafından kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin 75'inci yıldönümü. 75'inci yıldönümü kutlamaları için hazırlıklar tamamlandı. Ankara, dünyanın dört bir yanında gelecek

“özgürlükçü”, “katılcı” Cumhuriyet değil midir? Özelleştirmelerle insanlara işsizlik, açlık, sefalet dayatan bu rejim değil midir? Evet sermaye sınıfı açısından dolu dolu geçen 75. yıl aynı oranda tüm Türkiye coğrafyasında yaşayan halklara işçi ve emekçilere yönelik katliamlarla dolu bir 75 yıl olmuştur. Yıllardır süren sessizlik fırtına öncesi sessizliktir. Sonlarının yaklaştığını biliyorlar bunun için cumhuriyetin 75. yıl kutlamalarına yüzlerce milyon dolar mali kaynak ayırıyorlar. Bunun için her yeri amblemlerle bayraklarla donatıyorlar, güçlerinin tükendiğini gördükleri için sahte savaş krizleriyle güç gösterisi yapıyorlar. İşçi-emekçiler başta olmak üzere tüm halka devletle başa çıkamazsınız imajı veriyorlar ve artık baştan aşağı çürümüş-çeteleşmiş yüzlerini gizliyecek, kitlelerde “devlet baba” imajını pekiştirecek imkanları kalmadı. Ne yaparlarsa yapsınlar; parasız-bilimsel eğitim istedikleri için kafaları kırılan öğrencilere, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı istedikleri için üzerlerine gaz sıkılan memurlara, insanca çalışma ve yaşama koşulları için greve çıkan işçilere, insanca yaşaması için mücadele eden oğullarının, eşlerinin, akıbetlerini soran Cumartesi Annelerine karşı kullanılan insanlık dışı uygulamaları, Kürt halkına karşı “bölücü” örgütlerle mücadele adı altında yürütülen katliamları gizleyemeyecekler...

Bu gün insanlar 7'den 70'e bu sistemden nefret ediyor. Düzen artık kirizlerinden eskisi kadar kolay kurtulamayacak. Sonlarının yaklaştığını görüyorlar ve korkuyorlar. Sermaye sınıfının korkularını bir an önce gerçekleştirmek tüm gücümüzü, tüm benliğimizi kavgaya adamalıyız

Yaşasın halkların kardeşliği!
Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalimde!

İzmir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Hollanda'dan mektup var...

Değerli dostlar!

Kızıl Bayrak, yayın yaşamında tutturduğu tarzla örnek olmaya devam ediyor.

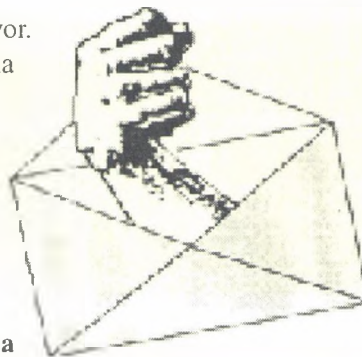
Düşmana karşı duruşuyla, dostla güven, düşmana korku salıyor.

Kızıl Bayrak 64. sayısının da açılışı yayınlanan üç büroyla daha emin adımlarla yürüdüğü ve büyüdüğünün bir ifadesidir.

Yeni mevzilerinizden dolayı sizleri en içten coşkuyla selamlarız.

Daha ileri mevzilere doğru!

Sizleri en içten samimi sıcak duygularıyla kucaklar, bütün uğraşlarınızda başarılar dileriz.



Hollanda'dan Kızıl Bayrak okurları adına
Haşim Rüzgar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kalbim

Göğsümde 15 yara var!.

Saplandı göğsüme 15 kara saplı

bıçak!.

Kalbim yine çarpıyor,

kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

kara kaygan yılanlar gibi

karanlık sular!

Karadeniz boğmak istiyor beni,

boğmak istiyor beni,

karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme

15 kara saplı bıçak.

Kalbim yine çarpıyor,

kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!.

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

sandılar ki vurmaz artık kalbim

kederinden!

Kalbim yine çarpıyor,

kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,

kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...

Kalbim

kanlı bir bayrak gibi çarpıyor,

ÇAR-PA-CAK!!!

**Özelleştirme işçi sınıfı için
tensikat, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma,
sefalet ücreti ve sosyal hakların gaspı demektir!**



SEKA işçisi ile dayanışmaya!

Özelleştirme saldırısına karşı

birleşik direniş!

Kızıl Bayrak